சீரியா நங்கை

வரலாற்று

நாடகக் காப்பியம்

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

***

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (https://ta.wikisource.org), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (http://tamilvu.org) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, https://ta.wikisource.org/s/4kx என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

***

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (https://ta.wikisource.org) and Tamil Virtual Academy (http://tamilvu.org). More details about this collaboration can be found at https://ta.wikisource.org/s/4kx.

சீரியா நங்கை

(நாடகக் காதை)

பாரதியும் பாவேந்த ரும்என்றன் பாவுணர்வில்
யாரதிகம் என்பேனோ யான்? [1] (1)

காதைக்குப் பாதை:

"சாதி ஒழிந்திடல் ஒன்று — நல்ல
தமிழ்வளர்த்தல்மற் றொன்று
பாதியை நாடு மறந்தால் — மற்றப்
பாதி துலங்குவ தில்லை" (1)
'ஓதினார் பாரதி' என்றே — உடன்
ஒப்பிய பாரதி தாசன்
பாதையிற் போகும்இக் காதை — நுந்தம்
பார்வையில் நாடகம் ஆகும். [2] (2)

காதைக்கு வரலாற்று விதை:

(2) "ஒருபனை இரண்டு பாளை;
ஒன்றுநுங் கொண்டு கள்ளு.
அறிவினில் அறிந்த வற்கோ
அதுவுங்கள் இதுவும் கள்ளே!
ஒருகுலை உயர்ந்த தேனோ?
ஒருகுலை தாழ்ந்த தேனோ?
பறையனைப் பழிப்ப தேனோ?
பாய்ச்சலூர்க் கிராமத் தாரே?" [3]

—.—.—.—.—.—

(1) பாரதிதாசன் கவிதைகள் 2 : பக்கம் 86

(2) காதைத் தலைவி பாடிய பாய்ச்சலூர்ப் பதிகத்தின் பத்தாவது பாடல்.

1. இன்னிசை வெண்பா
2, 3. அறுசீர் ~~[illegible]~~ [illegible]

இடைக் குறிப்பு:

> படித்திட்ட மேற்பாடல் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில்
> வெடித்திட்ட புரட்சிப்பெண் வரலாற்றின் விதைப்பாடல்;
> துடித்திட்ட இனத்தாயின் துடிப்புச்சீட் டாம்பாடல்;
> முடிக்குங்கால் விதைகாண்போம்; முளைக்குந்நா டகங்காண்மின்.[1] (3)

<u>திரைக் களம் 1</u>

இடம்: நல்லூார்ப் பண்ணையார் வீட்டுநிலக் கொல்லை.

பொழுது : காலை

காதையர்: நல்லூார் நங்கை — அத்தை பொம்மி — தங்கை சொக்கி —
ஏரி வாரியத் தலைவர் சொக்கர்

நல்லூார்
நங்கை :

இளங்கதிர் எழுந்தான் வாழ்க!
  இளங்கதிர் எழுமுன், கல்வி
வழங்கிடும் களமாம் திண்ணைப்
  பள்ளியில் பயில்வோர் சூழக்
களங்கமில் 'பெரிய அய்யா'
  கருத்துத்தேன் சுரந்தார்; அறிவுப்
பளிங்கெனும் பயில்வோர் அள்ளிப்
  பருகியே மகிழ்ந்தார்; கண்டேன். (4)

ஓடோட்டி வரும்
அத்தை பொம்மி:

நங்கை! அடி, நங்கை! அடி, பெண்ணே! — அடி,
  நானும் பார்த்தேன், நீயும் பார்த்த திண்ணை;
அங்கேயொரு நுங்குநுரைத் தாடி — அது
  அளக்குமடி, கலக்குமடி போடி. 2

1. தரவு கொச்சகம் (5)
2. சந்தத் தாழிசை

நங்கை :

திண்ணையா! அறிவு வாழும்
பண்ணையே! 'பெரிய அய்யா'
வெண்தாடி, மேனி விட்ட
ஈவோர் அன்றோ! அங்கே
பண்ணையின் விழுது களாய்ப்
பயில்பவர்; தமிழ்த்தாய் அங்கு
வெண்குடை நிழலைச் செய்ய
விரிபுரை நிலவாய்க் கண்டேன். (6)

பொம்மி :

'பண்ணை' என்றும் 'வைரம்'என்றும் சொன்னாய் — அங்கே
'பால்நிலவு வீசு'மென்றும் சொன்னாய்;
என்னதானோ சொன்னதை எல்லாம் — சிறு
ஒருபிடிக்குள் அடக்கிசொல்லு பிள்ளாய்! (7)

நங்கை :

"மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்
அனைத்தறன்; பிறப்போ ஒக்கும்;
இனத்துக்குள் இழிவே இல்லை;
இவைகுறிக் கோளாம்" என்றார்.
குணத்துக்குள் அடங்கா இவ்வூர்க்
குருடரின் கொடுமை எண்ணி,
இனத்துக்குள் பறைச்சி நானோ
எட்டநின் றொதுங்கக் கேட்டேன். (8)

—:—.—.—.—.—.

1. மனத்துக்கண் மாசில னாத லனைத்தறன்
ஆகுல நீர பிற —திருக்குறள் 34

2. பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்; சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான் —திருக். 972

எருமையை மேய்ப்ப தற்கே
எம்சேரி விடுத்து, நானும்
அருமையாய் 'ஐயா' சொல்லும்
அமுதமாம் தமிழை உண்ணச்
சிறுமிநான் வேலிக் குப்பின்
சிதறாமல் சுவைக்கும் போது
எருமையை மறந்து போனேன்;
ஏ! ஏ! ஏ! எங்கே போனாய்? (9)

எருமை : எம்மே! எம்மே!

நங்கை :

'எம்மே'என் றழைத்தாய்; அச்சொல்
'எம்அம்மா' என்பத தன்றோ?
'அம்மா' என் றெமைஈன் றாளும்
'அம்ம'மாம் பாலை ஈவாள்;
'அம்ம'த்தை நீயும் ஈவாய்;
அதனால்நீ 'எம்மா' ஆனாய்.
அம்மாவோ; எருமைத் தாயே!
அரும்பாலைத் தருநீ மேய்போ! (10)

விலங்கென உன்னைச் சொல்லேன்;
விளங்கிடும் அறிவைக் கொண்டு
துலங்கிடும் காவற் பெண்டாய்,
துன்பத்தில் காக்கும் தாயாம்.
கலங்கிட ஒருநாள் பாம்பு
கடித்திடச் சீறிப் பாய
இலங்கிடும் குளம்பால் தேய்த்தே
இன்னலை மாய்த்தாய் அன்றோ? (11)

---

1. அம்மம் = தாய்ப்பால்

அறுகம்புல் மேய்ந்து போவாய்;
[illegible]
அதுபாலில் ஊட்டம் ஆகும்.
அருகுள்ள வேம்பைத் தின்பாய்;
அதுபாலில் மருந்து சேர்க்கும்.
எருமைநீ எங்கள் இல்லம்
எழுந்திட உதவுகின்றாய்;
எருவொடு பால்மோர் வெண்ணெய்
இவைகளால் வாழ வைப்பாய். (12)

பொம்மி :

என்னசெடி, இந்தப் பூண்டு நங்கே? — இதை
இலைவட்டங்கள் அடுப்பல்கள் பாங்காய்,
சின்னக்குட்டி களைமயக்கத் தின்பார் — இது
செய்வதென்ன? என்னபெயர் என்பாய்? (13)

நங்கை :

அதுதானே? சிறியா நங்கை;
அதுபாம்பின் நஞ்சைப் போக்கும்.
அதைமிதிக் காமல் போ! போ!
அதுபோன்றே எனது பேரைக்
கதைபேசும் தெருவார் சொல்வார்:
'கன்னியாள் சிரிக்க மாட்டாள்;
அதனாலே 'சிரியா நங்கை';
அதுபேராய் அழைப்போம்' என்பார். (14)

சிரிக்காத நங்கை நான், ஆம்.
'சிரித்தால்பெண் கெட்டாள்' என்று
கரிப்பாலே சொன்ன அந்தக்
கடுப்பாலே சிரித்தேன் இல்லை.
சிரித்தால்என் முகந்தான் பார்க்கச்
சிரிப்பாகு மோஎன் றெண்ணை றேஎன்
சிரிப்பைநான் பார்க்கஎண்ணிச்
சிரித்திட முயன்றேன்; ஓர்நாள்: (15)

சட்டியில் என்னை ஊற்றிச்
சந்திலே கொண்டு வைத்துப்
'பட்'டென்று ஒலிந்து நின்று
பையவே சிரித்துப் பார்த்தேன்;
வெட்டொன்று விழுந்த தைப்போல்
வெருண்டுநான் மிரண்டு போனேன்.
சிட்டென்று சொல்லும் கன்னி
சிரித்தேனோ;. பேயின் கொள்ளி! (16)

மண்வெட்டி இலையும், எரின்
கலப்பையும் அடுக்கி வைத்தால்
கண்கொட்டாப் பேயின் பல்லாய்க்
கலிங்கத்துப் பரணி[1] பாடும்;
பெண்குட்டி என்றன் பல்லும்
பேய்ச்சுரை விதையாய், வேலாய்
முன்முட்டிப் பிதுங்கும்; பார்ப்போர்
முகம்முட்டி அலறிப் பேய்வார். (17)

---

[1] கலிங்கத்துப்பரணி – பேய்களைப் பாடியது: 8.

என்சிரிப் பதனைப் பார்ப்போர்
    ஏளனச் சிரிப்பு தீர்ப்பார்;
புன்சிரிப் பதனைப் பூத்தால்
    புன்சிரிப் பாகித் தோன்றும்;
பொன்சிரிப் பருவக் கன்னி
    பொடிச்சிரிப் பதையும் விட்டேன்;
என்பெயர் '<u>சிரியா நங்கை</u>'
    என்பதற் குறையே இல்லை. (18)

பெயருக்குத் தகுந்த உள்ளம்
    பெற்றுளேன்; இதத்தின் தாய்மை,
உயிருக்குள் இதையும் என்றன்
    உயர்தமிழ்க் கெதிராய்த் தீங்கைப்
பயிருக்குள் புகையான்[1] போலே
    பற்றுவோர் நச்சுப் பாம்பாம்;
துயருக்குள் தள்ளும் நஞ்சைத்
    தூற்றுவேன், 'சிறியா நங்கை'. (19)

பெரியதும் சிறிது மாகப்
    பெயர்சொல்வார் நங்கைப் பூண்டை;
சிறியதைச் 'சிறியா' என்பார்;
    சிறியவள் நானும்; ஆனால்,
சிறியாவில் வல்லெ முத்தாம்;
    சிறியாநான் இடையெ வைத்தாய்
நெறிதலை, கடையில் லாமல்
    நடுநிலை இடையில் நிற்பேன். (20)

—.—.—.—.—.—

1. புகையான் — ~~நெற்பயிரின் சாறைப் பிடிக்கும் ஒரு புழு~~
நெற்பயிரைப் பற்றி அழிக்கும் ஒரு புழு

பொம்மி :

போடீ, போ! உன்னைப்பைக் கேட்டால் — என்
பிழைப்பு வாயில் மண்ணுவிழும் பூட்டாய்.
ஆடுநாளே மேய்த்துப் போவேன் [illegible] ஓடி — நான்
ஆண்டிமகள் ஆளைவிடு போடீ! (21)

நங்கை :

மேய்ப்பாய்போ, விலங்கை; நம்மை
மேய்ப்பவர் நமையே மேய்வார்;
வய்ப்பவர் வறி நிற்பார்;
ஏமாந்தோர் ஏங்கி நிற்பார்.
காப்பது மரந்தான்; அஃதோ
காய்களைத் தின்ப தில்லை;
பார்த்திடின் மரமே நாமும்;
பார்த்திதை மாற்ற வேண்டும். (22)

பொம்மி, என் அருமை அத்தை!
பொல்லாங்கு புரிவோர் கண்டால்
அம்மியின் குழவி ஒன்றால்
அழுபழ பேரைச் சாய்ப்பாய்;
இம்மியும் உணர்வில் லாத
என்றமிழ் இனத்தை ஊக்க
அம்மியின் குழவி வேண்டாம்;
ஔவையாய் மாறிக் கொள்வாய். (23)

பெண்மொத்து முட்டித் தாய்தான்
பெருமைகள் மூடிப் போகும்.
கண்ணொத்த அறிவால் அன்றோ
கண்மூடிப் பழக்கம் போகும்?
பண்ணொத்த . .
(காலில் ஏதோ குத்தியது;
குனிந்து எடுக்கிறாள்)
அம்மா! காலில்
பதிந்தது முள்ளே! வண்ண
எண்ணத்தில் மிதக்கும் போதில்
இடையிலே நெருஞ்சி முள்; சே! (24)

எருமை : [ஒரு குறிப்பு காட்டுவது போல் தலையை ஆட்டி]
எம்மே! எம்மே!
எம்மே! எம்மே!

நங்கை :
எம்மேயென் அலறு கின்றாய்
எதற்குக்கால் குளம்பைத் தேய்த்தாய்?
(எருமைதலையை நங்கையின் பின்புறம்
நோக்கி ஆட்டுகிறது)
அம்மாவோ! அவள்தான், சொக்கி!
அலறிக்கை உதறு கின்றாள்;
பெண்பாங்கு குலைந்த வாறே
பெரிதாக அரற்று கின்றாள்;
தென்பாங்கு பாடும் வாயால்
தேம்பியே வருகின் றாளே! (25)

சொக்கி : (தேம்பித் தேம்பி)

அக்கா! அக்கா! கேளு! —கீழ
ஆண்டை வீட்டு ஆளு;
சொக்கன் சொக்கன் அவன்தான் —என்னைச்
சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். (26)

சின்னச் சின்னப் பண்ணை — அங்கே
செங்கல் உடைத்த என்னை,
என்னை.. என்னை.. என்னை — தொட்டே
இழுத்திழுத்தான் தொன்னை. (27)

'வைக்க வைக்கப் போரு — அங்கே
வடையும் வைத்தேன் பாரு;
சொக்கி சொக்கன் நாமே — அங்கே
சொக்கிப் போவோம்' என்றான். (28)

பட்டப் பட்டப் பகலே, — அந்தப்
பட்டி மாட்டுப் பயலே,
'குட்டி குட்டி வாடி; — படு
குட்டி! படு! வா! என்றான். (29)

வெட்டி வெட்டி இழுத்தான், — கையை
'வெடுக்' கென்றுநான் கடித்தேன்;
[illegible]
[illegible]
முட்டி உதையும் தந்தேன் — ஒரு
மூச்சில் ஓடி வந்தேன். (30)

கட்டிச் செங்கல் ஒன்றை — அவன்
கண்ணம் பார்த்து விட்டேன்;
விட்ட கல்லாய் வந்தேன் — அவன்
விரட்டி வந்தான் பாரேன். (31)

நங்கை :

செறுமாதே தேம்பித் தேம்பி!
சேரிவாழ் பெண்கள் என்றால்
கயவாடாய்த் தின்னப் பார்ப்பார்;
கற்பையும் கடித்துத் தீர்ப்பார்.
வருகிறார் வரட்டும் அந்த
வறட்டிமுப் பிறகு நானே
தருகிறேன் தங்கச் சூடு;
தங்கைச்சி! பின்னால் நிற்பாய்! (32)

சொக்கர்: (உடல் குலுங்க ஓடி வந்தவர்)

சிறுக்கி; இவள்காமப் பொறுக்கி, கண்ணடித்துச்
'சிவ, சிவா' ~~கன்னத்தைப் கடித்தாள்~~ [கொஞ்சிப் பேச அழைத்தாள்];
மறுத்த எனைமறித்து மடக்கிப் பிடித்துத் தள்ளி
'மடக்'கென்று கன்னத்தைப் கடித்தாள்.
உருக்குப் பொன்னை யொத்த உடலைப் பெற்றவன்நான்;
உரைப்பாய் அஃதென் குற்றமா?
சிறுக்கி, பறைச்சியவள் சிவனுக் கடியவன்நான்
'சிவ, சிவா' எச்சிலாக்கக் கொடுத்தாள்.[1] (33)

1 [illegible]

கடித்த பற்களையே கழற்றிப் பழிவாங்கக்
கழுத்தைப் பிடிக்கக் கைகள் துடித்தேன்.
பொடித்த கனலில் பெண்ணை புடைத்தல் பாவமெனப்
பொறுமை கடைப்பிடித்தே விடுத்தேன்.
வெடித்த 'வெடுக்' கெனவே 'வெறித்த 'படுகுட்டிநான்;
வெறியா! படுவா! என வெறித்தாள்.
நொடித்து மிளகாயொன்றை நொறுக்கிக் கண்ணில்விட்டு
நடித்து அலறியுனை அடுத்தாள். (34)

சொக்கி :

ஐயோ! கதையைத் [illegible] தன்னால் — அக்கா,
அழித்து மாற்றிச் சொன்னார்;
கையைப் பிடித்த கையை — அக்கா,
கடித்தேன் பார்நீ கையை! (35)

'படுவா' என்றே பழித்தேன் — அதைப்
'படு! வா!' என்றே அழைத்தார்;
'படுகுட் டிச்'சொல் சொன்னேன் — அதைப்
'படு!குட் டி'என் றிழுத்தார். (36)

பொம்மி அத்தை எங்கே — போய்ப்
பிடித்து வருவேன் இங்கே;
சும்மா இவரை விட்டால் — பூனை
சுவைக்க எதையும் பிடிக்கும். (37)

நங்கை :

'கேழ்வரகில் வடிந்த நெய்யைக்
கிடாரத்தில் பிடித்து வைத்தேன்;
கூழ்குடிக்கக் கூறுகிறீர் கலப்பாய்' என்றே
[illegible] கூற கேட்ட;
யாழ்நரம்பின் உடலால் சொக்கி
யானையுடல் உம்மைத் தள்ளி
ஆலித்துக் கடித்தாள் என்றால்
விலாமுறியச் சிரிப்பு வெள்ளம். (38

சொக்கரே! அறிவேன், தங்கை
  சொக்கியின் ஒழுக்கம் தன்னை;
சொக்கரே! உமதொ முங்கைச்
  சொல்லவா? பொம்மி அத்தை
கொக்கென நிலைத்து நேற்றுக் ~~கொஞ்சிடச்~~
  கொஞ்சிடச் சிரித்துப் பேச,
மொக்கென்று மொக்கி வாளை
  மெப்பிடிக்க அழைக்க வாறான்? (39)

பல்பட்ட பதிவு கன்னம்?
  கல்பட்ட காயம் உண்டு.
சொல்பட்ட பாட்டை எண்ணிச்
  சொற்பட்ட தென்றன் உள்ளம்;
சொல்முற்றாய்ப் 'படுவாய்' என்றால்
  சொற்பொருள் 'அழிவாய்' ஆகும்;
சொற்குற்றம் 'படுவா' என்றாள்;
  சொல்கொச்சைத் தமிழாய்ச் செப்பீர் (40)

சொல்லிருந்தே மடக்கப் பார்த்தீர்; சொக்கரையா! ஏழை வாழக்
கல்பிரிப்பாள்; அதனால், நுந்தம் கடியபுணர்ச் சிக்கும் ஒத்துக்
கற்பிரிப்பாள் எனக்கொண் டீரோ? கன்னி, வடிவழகால் காந்தள்;
கற்பசிக்க மனைவார் முன்னே, கன்னிவெடி யாவாள், பாந்தள்! (41)

பறைச்சியாய் பழித்தீர்; போற்றும்
  பழனியில் முருகன் கொண்ட
குறத்தியாய் இல்லை என்று
  குறைபட்டுக் கொண்டீர் போலும்!
பரத்தையர் எவரும் என்றோ
  பலருக்குத் தாலி ஒன்றாய்
ஒருத்தரே கட்டிக் கொண்டீர்,
  உருத்திராக்க மாலையின் பேரால். (42)

திருநீற்றுப் பட்டை தீட்டித் [1]
    திருப்பாய்ச்ச லூர்க்குச் சென்று
திருக்காழி யூரார் [2] தந்த
    தேவாரம் பாடி நிற்பீர்!
திருப்பாட்டின் வரலாற் றைநீர்
    தெரிந்ததும் உண்டே! அஃதைத்
துருப்பாக்கிக் கூற வா, நான்?
    துயரிலாப் பாய்ச்ச லூரில், (43)

மயலிலாக் கொல்லி நாட்டான்
    மழவனின் கன்னி கொண்ட
'முயலக' வலிப்பு நோயை
    முடிக்கச் சம்பந்தர் பாடி,
உயச்செய்தார்; [3] சிவனடி யாரே!
    உம்பாட்டால் சொக்கக் கன்னி
உயர்வுள்ள கற்பை நோயாய்
    உதிர்த்திட முனைந்தீர் போலும்! (44)

-.-.-.-.-.-.-

(1) [illegible] திருப்பாச்சிலாச்சிராமம் என்று இப்போது வழங்கப் பெறும் சிற்றூர். திருவாசி என்னும் சுருக்கப்பெயரில் வழங்கப்பெறுகிறது. திருச்சிக்கு 10 கி.மீ. தொலைவில் உள்ளது. பாடல்பெற்ற ஊர். திரு = அழகிய; பாய்ச்சில் = (பாய்ச்சு + இல்) பாய்ச்சல் இடமாகிய; ஆச்சிராமம் = கோயில்.

(2) திருக்காழியூரார் = சீர்காழியில் பிறந்த திருஞானசம்பந்தர்

(3) இக்கோயிலின் பெருமை: 'முயலகம்' என்னும் வலிப்பு நோய் தீர்க்க ஞானசம்பந்தர் பத்து பாடல்கள் பாடித் தீர்ந்தது என்பர். இதனால் அங்குள்ள கூத்தரசர் திருவடியில் 'முயலகன்' உருவம் இல்லை. முன் மண்டபத்தில் ஒரு தூணில் மழவன், மழவன் மனைவி, நோய் தீர்ந்த மழவன் மகள் உருவங்கள் உள்ளன.

சொக்கர் :

இழிவாய் எனைநினைத்தே இடக்காய்ப் பழிகள்சொன்னாய்;
இதற்கோ உன்னிடம்நான் உரைத்தேன்?
பழிவராமல் விட்டேன்; பதிந்த பற்களையே
பறிப்பேன்; அவளைவிடு! விடடீ!
ஒழிவாய் ..
(பின்னே வந்த எருமை முதுகில் முட்டித் தள்ளுகிறது)
அய்யய்யய்யோ! எருமை முட்டியதே
எழமுடி யாமலெனைக் குளம்பால்.
குழியாய் அழுத்தியதே; குமரீ! நங்கை அருள்
கொடுத்தே காப்பாற்றடி, என்னை. (45)

சொக்கி :

எழுந்தால் அடிப்பார் என்னை — அக்கா!
எட்டப் போவோம்; பின்னே,
அழுந்தும் குளம்பை எடுக்கும் — அக்கா!
அதுதான் இவருக் கடுக்கும். (46)

நங்கை :

நையாதே சொக்கி! மேலே
நான்பார்த்துக் கொள்வேன்; உன்னைக்
கையாலே தொட்டான்; மாட்டின்
காலாலே உதையும் பட்டார்;
பொய்யாத வள்ளு வர்சொல்
'முற்பகல் செய்த கேடு'
மெய்யாகப் பகலே பெற்றார்;
மேல்பாது- காப்பும் செய்வேன். (47)

---

(1) ~~முற்பகல் செய்தான் பிறன்கேடு தன்கேடு பிற்பகல்~~
பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யின் தமக்கின்னா
பிற்பகல் தாமே வரும் — திருக். 319.

எருமைதான் விடுக்கும்; ஆனால்,
எருமையின் பெயரைக் கொண்ட
'எருமைக்காத் சொறியாம் பூண்டின்
இலைபட்டால் அரிப்பு மூளும்;
அருமைப்பொன் உடலில் பட்டால்
அரைநாளும் அரித்துத் தீர்க்கும்.
சிறுமையைச் செய்தார் இந்தச்
சிறியவலிப் பதையும் ஏற்பார். (48)

உடல்அரிப் பெடுத்தே சொக்கி
உடலினைச் சுவைக்கப் பார்த்தீர்!
உடல்அரிப் பதனின் மூலம்
ஒருமாற்று வழியால் காண்க!
உடல்அரிப் பிலைக்காத்சூரி
உசுப்பிடும்; தழுவ வைத்தேன்;
உடல்அரிப் பெடுத்துத் தாக்கும்;
(எருமையைப் பார்த்து)
உடன் எடு குளம்பை எம்மே! (49)

சொக்கர்: (எருமை காலைத் தூக்கிக் குளம்பை எடுக்க, எழுந்து நிலைக்கச்)

குளம்பு பதிந்தசதை குழியாய்ப்போய்விட்டதே;
கொத்தாய் உடம்பெல்லாம் இலையா?
எழும்பும் அரிப்பிதுதான் எரியாய் வளர்கிறதே;
என்செய்வேன்! அய்யய்யய்யோ இறைவா!
துளும்பும் என்னுடம்பில் தழும்பு படருவதோ
'தறதற' வென் நறிக்கிறதே சொறியாய்
புலம்ப எனையிருவர் புரிந்த செயலிதற்கோ
புடம்போட்ட பதிதருவேன் வெறியாய். (50)

---

* காத்சொறி : ஒரு மூலிகை; காத்சூரி என்று வழங்குவர்.

நங்கை :

அரிப்படங்க வேம்பின் நெய்யை
அங்கேபோய்த் தேய்த்துக் கொள்வீர்!
அரிப்பெடுத்துச் சொறியும் போதில்
அலைபாயும் உடலைப் பார்த்தால்
சிரிப்படங்க மாட்டா தன்றோ?
சீறிப்பாய்ந் தில்லம் சேர்வீர்!
குறுக்கிட்டே எவரும் கேட்டால்
குறைக்காமல் நடப்பைச் சொல்வீர். (51)

சொக்கையா! மனையாள் தேடிச்
சொக்கையா! இவளோ முல்லை
மொக்கையா! மலர்ச்சி தானாய்
முகிழ்ப்பதாம்; அதுதான் பெண்மை.
சொக்கியைச் சிக்கப் பார்த்தால்
கொக்கியாய் மறிப்பேன்; என்னைத்
தக்கையாய் நினைத்தால் நீர்தாம்
மக்கையா; மனத்தில் கொள்வீர். (52)

(சொக்கர் உடலை அங்குமிங்கும்
சொறிந்துகொண்டே ஓடுகிறார்)

(முதல் திரைக் களம்
முடிந்தது)

திரைக் களம் 2

இடம் : நல்லூர்ச் சேரி — நங்கை இல்லம்

நேரம் : பகல்

காப்பிய மாந்தர் : தமையன் நொண்டி முத்து — தந்தை மருதன்
— தாய் மருதி — நங்கை — சொக்கி —
பொம்மி.

அமைவு : குடிசை இல்லத்துள் பெற்றோர் உள்ளனர்; நொண்டி
முத்து வெளியிலிருந்து வந்து புகுந்தவாறே தொடங்கு
கிறான்.

நொண்டி முத்து :

சேரிக்கு வந்தது கேடு — அப்பா!
சின்னவன் பெரியவன் செய்திட்ட கேடு ...சேரிக்கு...

ஏரிக்கு வாரியத் தலைவர் — அம்மா!
எத்தனை பெரியவர் நம்சொக்கர் ஐயா?
வீரக் குமரிநம் நங்கை — அப்பா!
விட்டாளாம் சொக்கர்ஐயாவிடம் தங்கை
'ஓரக்கண் ணாலேநீ பேசி — சொக்கி!
ஒருபணம் வாங்கிவா ஓடுநீ' என்றாள். ...சேரிக்கு...

சின்னவன் காசினைக் கேட்க — சொக்கர்
'சீச்சீச்சீ! போ!' வெனச் சீறி விரட்ட,
கன்னியாள் நங்கையும் காய்ந்து — மிகக்
கமட்டமாய் மாட்டையே ஓட்டி விரட்ட
மண்ணிலே சாய்ந்தனர் சொக்கர் — மேலும்
மாட்டின் குளம்பாலே மாட்டிடவும் செய்தாள்;

கன்னத்தும் கையிலும் காயம் — சொக்கர்
கொண்டனர்; ஆயினும் கண்டனர் ஒன்றே! ...சேரிக்கு.
2

பண்ணைக்கும் சேரிக்கும் இதனால் — வீண்
பகைமூள வேண்டாத தகையாளர் சொக்கர்,
புண்ணுக்குக் காரணம் பொய்யாய் — வேறு
பொருந்தவே ஊரார்க்கு மருந்துபோல் சொல்லி,
'உன்னப்பன் அம்மை யிடத்தே — இந்த
ஊதைப்பெண் இருவரின் தீதைச்சொல்' என்றார்.
சொன்னதை நான்சொல்லி விட்டேன் — சொக்கர்
சூழ்ச்சியால் நம்சேரி வீழ்ச்சியில் போகும்.[1] ...சேரிக்கு..
3

தந்தை மருதன் :

என்னடி மருதநீ, சொன்னதைக் கேட்டாயா?
என்மனம் கொதிக்குதடி குழம்பாய் — இதை
எப்படிநாம் பொறுப்போம் விளம்பாய்!
என்னடா முத்தாநீ, கண்ணாடிக் கீறலை
எளிதாகச் சொல்லிவிட்டாய் பழியை;
எப்படிப் போக்குவம் கழியை?[2] 4

தாய் மருதி : 'பசலைக் கொடியினை பந்த நெருப்பாகப்
பற்றி எரித்ததே' என்று சொன்னால்,
அசலை அறிந்தநாம் அல்லதை நம்பினால்
அப்புறம் என்னவின் சப்பையாதாம்?[3] 5

1. நொண்டிச் சிந்து
2. சந்தச் சிந்து
3. கொம்மிச் சிந்து

மருதன் : பெற்றவள் எப்போதும் பெண்களின் தப்பெல்லாம்
பொத்தி மறைப்பது வாடிக்கை — இந்தப்
பொல்லாங்கை மறைப்பதும் வேடிக்கை;
பற்றிக்கொண்ட பச்சைப் பாம்பதைப் பார்த்துமே
பசலைக் கொடிஎன்றால் ஆகுமா? — உள்ளே
பாய்ந்த நஞ்சுவாடிப் போகுமா? 6

மருதி :
காசைக் கடவுளாய் கண்ணில் ஒற்றுவோம்;
கன்னி நங்கைக் காசைத் 'தாசி' என்பான்;
கூசாமல் தங்கையைக் கூட்டிவிட் டாள்என்றே
ஏசினால் தலையாட்டப் பொட்டையாநாம்? 7

'அப்புத் தங்கை'என்றே அள்ளிக்கொள்ள வந்தால்
முடிக்கச் சத்தாலே ஊரும் சொக்கி,
'வம்புசெய் தான்'என்றே கொம்பனே சொன்னாலும்
நம்பிக் கொள்ள நொண்டிச் சம்பளாநீ? 8

பண்ணை வீட்டுக்காரன் பக்காப் பொய்யைச் சொல்வான்;
பார்க்கவும் யாரையும் வேர்க்கும் சொக்கிப்
பெண்ணை அறிந்ததாம் பேசும் பழிகேட்டுப்
பேத்திக் கொதித்திட ஊத்தையா, நீர்? 9

மருதன் :
என்னடி மருதி, நீ சொன்னவை இவை சரி;
என்மனம் உணர்ச்சிவயப் பட்டேன்;
எப்படி என்றுநினைந் திட்டேன் — அதால்
என்று பெண்களும் எந்தவகைத் தப்பும்
இன்றுவரை செய்த தில்லையே. முத்தா!
எப்படி வந்தது தொல்லையே? 10

நொண்டி முத்து :

அப்பாநீ, அம்மா சொல்முன்னே — நல்ல
ஆட்டுக்கல் குழவியாய் மாட்டிக்கொள்வாயே!
தப்பாது சொக்கரின் சொல்லே — நீரோ
தாய்தந்தை, நங்கையைத் தான்தோன்றி ஆக்க
ஒப்பாதீர்; ஒன்றுகண் டிப்பீர்; — அன்றி
ஒப்புவீர் தமிழ்த்திரு கப்பியும் பகையே!
இப்போது கொட்டிலில் வந்தார் — தங்கை
இருவரை அழைத்துநீர் ஒருதீர்வு செய்வீர்! ...சேரிக்கு...
11

நங்கை : வந்தவாறே

கொள்ளையில் நிகழ்ந்த கேட்டைக்
கொட்டிலில் எருமை கட்டிச்
சொல்லியே அழும்முன், அன்னை
சொல்லிய புராணம் கேட்டேன்;
[சொக்கரைப் பார்த்து]
சொல்லடி நடந்த வற்றை!
சொக்கரின் யாதர் வைத்த
வல்லடி வழக்கைத் தீர்க்கும்
வல்லமை கொணர்ந்து வைப்பேன். 12

[மருண்டபடி]
உடலினில் பாய்ந்த கத்தி,
உடலதன் குருதி தோய்ந்து
'உடலினால் குருதி நானே
உதிர்க்கின்றேன்' என்ப தேபோல்,
அடாவடிச் சொக்கர் சொல்லை
அன்னையும் உதிர்க்கக் கேட்டேன்;
கடாவடிக் கட்ட [illegible] றுக்கக்
கத்தியின் றமைப்பேன் காண்பீர். 13

[திரையைப் பார்த்து]

அம்மாவோ! அறந்தான் நிற்க
அடாவடி முந்திக் கொண்டு
செம்மாந்து முழுங்கி எம்மேல்
சேறள்ளி வீசக் கேட்டோம்;
சும்மாவோ விடுவேன்? பொய்யின்
தோலையே உரித்துக் காட்ட
'இம்'எனும் முன்னே மீள்வேன்;
[சொக்கியிடம்] இப்படி சொக்கர் கேட்டை! 14

சொக்கி :

அப்பா! அம்மா! ஐயோ! — சொக்கர்
அடாத பழியே செய்தார்;
தப்பாய் என்னைச் சொன்னார் — அவரே
தப்பும் செயலைச் செய்தார். 15

காமக் கிறுக்கர் சொக்கர் — இன்று ~~காலை, கையைப்~~
காலை, கையைப் பிடித்தார்;
ஏமம் கருதிக் கடித்தேன் — கல்லை
எறிந்தேன் கண்ணும் பார்த்தே. 16

அக்கை நங்கை அறிவும் — நம்
அன்னை எருமை வலிவும்
இக்க உதவா விட்டால் — சொக்கர்
ஒடுக்க அடிபட் டிருப்பேன்.

எருமை இல்லை என்றால் — நாங்கள்
எட்டி உதைபட் டிருப்போம்;

ஓடித் தப்பிப் போவேன் ; — சொக்கர்
உடன்று ஏந்தி வந்தார் ;
வாடிப் பசப்ப அக்கை — சொல்லால்
வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டார். 17

பாய்ந்தார் என்னை அடிக்க — எருமை
பார்த்தே முதுகில் முட்ட ,
சாய்ந்தார் ; எருமை குளம்பால் — உடல்
சதையை அழுத்திக் கொள்ள , 18

எழுந்தால் பாய்வார் என்றே — அக்கை
எருமைக் காய்ஞ்சு ரியையே ,
விழுந்த உடலில் தேய்த்தாள் — எருமை
விடுக்க அரிப்பால் துடித்தார். 19

அக்கை நல்ல அறிவும் — நம்
அன்னை எருமை வலிவும்
ஒக்க உதவா விட்டால் — சொக்கர்
ஒடுக்க அடிபட் டிருப்பேன், 20

கையைப் பிடித்தி முத்தார் — மாற்றிக்
'கண்டித்தேன்' என்றார்
பொய்யாய் அண்ண விடமோ — 'காசு
போய்நான் கேட்டேன்' என்றார் 21

என்னி டத்தில் கண்ணன் — அக்கை
தன்னி டத்தில் சிவனார் ;
அண்ண விடமோ இராமன் — சொக்கர்
அண்டப் புரட்டர், அப்பா! 22

... 24 ...

எருமை இல்லை என்றால் — நாங்கள்
எட்டி உதைபட் டிருப்போம் ;
அருமை அக்கை வந்தாள் — அதோ!
அத்தை பொம்மி யுடனே. 23

நங்கை : ~~(முருகனிடம்~~ வஞ்சகமாக [வருகிறாள் : வஞ்சகம் [illegible]]

மூட்டையின் சரக்கைக் காட்ட
முனைமுழுங்காக்குத் தூசி;
பேட்டையின் பெருச்சா ளிக்கும்
பிடிவைக்கும் காட்டுப் பூனை;
குட்டுக்கோல் காமப் பேய்க்கு ;
சொக்கர்க்குச் செந்தேள் ; நான்கின்
கூட்டலே பொம்மி அத்தை ;
கூட்டிவந் தேன்கேட் பீரே! 24

பொம்மி :

அண்ணா! நேற்றுக் காலை கரம்பில் — நான்
ஆடுமேய்த்துக் கொண்டிருந்தேன் வரம்பில் ;
பண்ணைச் சொக்கன் பல்லிளித்துப் பசப்பி — வீண்
பச்சைக் காமக் கொச்சைச் சொல்லால் உசுப்பி, 25

'மூன்றுபணம் [illegible] முந்தி வாங்கிக் கொள்வாய் — பொம்மி
மூளும் என்றன் குடிசைக்கு செல்வாய்
தோன்றும் முருகன் அழகுச் சொக்கன் — நான்
தோற்று விட்டேன் கட்டு டம்பில் சிக்கி' 26

வாழைப் பாளை கவர்ச்சிக்காரி! — வள
வாய்க்கால் பக்கம் வாடி' என்றான் ஒரி.
தாழம் பூக்கு நானிறங்கி விட்டேன் — சீறித்
தாக்கி நோக்கிச் சாத்தி மொத்தி விட்டேன். 27

சின்னஞ் சிறு கன்னியர்என் றாலே — காமச்
சில்லறைகள் செய்வ தவன் வேலை
பொன்னி றந்த வடிவழகைக் கண்டே — சிலர்
பெண்பு லிகள்போல் மண்டி யிட்ட தண்டே! 28

சொக்கனையும் சொக்க வைக்கப் பார்த்தான் — இவள்
சொத்தை யில்லை; நங்கை பேசித் தீர்த்தாள்;
'பக்' கெனவே என்னையுமைத் திருந்தால் — உடல்
பந்தாடிப் போடச் செய்தி ருப்பேன் மருந்தாய். 29

(நொண்டி முத்தைப் பார்த்து)
கண்டிவிட்டுச் சொக்கர் விட்ட முத்தே! — நீ
சொன்ன தென்ன அண்ணன் அண்ணி யிடத்தே?
கொண்டி மாடா, உன்னுடைய தங்கை? — நம்பிக்
கொண்டு விட்டாய் சொக்கர் பொய்யின் பங்கை! 30

சேர்க்கு நீ புல்லுருவிச் செடியா? — அட
செக்கு மாடாய்ச் சொக்கர் சுற்றும் நடியா!
கூறிவிட்டேன் இருவருக்கும் குறியாய் — அம்மிக்
குழவி உண்டு பொம்பி கொண்டு வருவாள். 31

நொண்டி முத்து :
அத்தைநீ ஒன்றும் வேண்டாம் — சொக்கர்
இத்தனை செய்தென்னை ஏமாற்றிப் போட்டார்.

நொண்டி முத்து :

அத்தை! நீ சீண்டிட வேண்டாம் — சொக்கர்
இத்தனை செய்தென்னை ஏமாற்றிப் போட்டார்;
இத்தை, நாம் சீண்டிக்க வேண்டாம் — சொக்கர்க்
கென்னையும் கூட்டாக எண்ணவும் வேண்டாம்.
முத்து, நான் காலாலே நொண்டி — இவ
மானத்துக் காலிலே நானல்ல நொண்டி.
வைத்திட்ட கையாள்தான் முத்தன் — அவர்
வைக்கின்றார் தாழ்வெனில் சொக்கர்க்கே ஏத்தம். 32

பண்ணைக்கும் அவர்செல்லப் பிள்ளை — சொக்கர்
பாய்ச்சலூர் ஐயர்மார் கொஞ்சிக்கும் பிள்ளை;
திண்ணையில் பள்ளிக்கும் பிள்ளை — ஊர்த்
தெருவார்க்கும் செல்வாக்கை உருவாக்கும் பிள்ளை;
சுண்ணாம்பு தான்சொக்கர் பிள்ளை — ஆனால்,
வெண்ணெய்போல் வேடத்தில் மின்னும் பிள்ளை;
உண்மையில் அச்சத்தின் பிள்ளை — இதற்
கொத்த வகையில் நத்தியே செப்பேன். 33

'பொம்மிக்கச் சொல்லிட வேண்டாம் — அவள்
பொறுக்காமல் பெண்களை நொறுக்கியே தீர்ப்பாள்;
இம்மியும் காட்டிட வேண்டாம்' — என்றே
இடையிலே இருந்துதான் பொடிவைத்தார் போலும்!
தும்மினால் அஞ்சிடும் கோழை — சொக்கர்
தொடைநடுக் கங்கொண்ட தொப்பைகொள் மோழை;
'பொம்மி'யாம் சொல்லொன்று கொண்டே — அவர்
பொல்லாங்கு யாதொன்றும் சொல்லாமல் செய்வேன். 34

நங்கை :

பறைச்சியாய்ப் பறைய னாகப்
பழித்திட்டே பவிசு கொள்வார்;
பறைகொட்டும் தொழிலைச் செய்வோம்;
'பறைப்பெண்டி ரிடத்தே செய்த
முறைகெட்ட நடத்தை எல்லாம்
முரசப்பட் ~~[illegible]~~ டியலாய் இட்டே
பறைகொட்டி ஊரார்க் கெல்லாம்
பலிச்சிடச் சொல்வோம்' என்பாய். ~~35~~ 35

'கயவர்க்கோ அச்சத் தால்தான்[1]
கண்டிடும் ஒழுக்கம்' என்றே
நயமாக வள்ளு வர்தாம்
நவின்றமை பொய்த்தா போகும்?
முயலாக மிரள்வார்; அன்னார்
முள்ளிரி பன்றி போலே
புயலாகப் பாயப் பார்ப்பார்;
புரிந்துகொண் டெதையும் செய்வாய்! ~~35~~ 36

இனிமேலு குறும்பு செய்தால்
ஊதிப்போரு; உறுதிப் போர்தான்.
துணிவாகச் சொல்லி வைப்பாய்!
துவளுதல் வேண்டாம், அண்ணா!
பணிவென்றால் பணிந்து போவோம்;
பகடிக்குப் 'பறைச்சி' என்றால்
களிவென்ன? கலக்கம் என்ன?
கன்னி மகளாய் நிற்போம்! 37

... 28 ...

[1] அச்சமே கீழ்களது ஆசாரம்; அச்சம்,
அவாவுண்டேல் உண்டாம் சிறிது. - திருக். 1075

மருதி :

பொம்மி! உன் னாலேதான் பொய்கள் புரிந்தன;
போடா, நீ முத்தா! போய் பொய்யைச் சாடு!
பொம்மியை ஒவிட்டு, நங்கையின் சொல்லைத்தப்
பொல்லாதனை வென்று வாழ்ந்திடுவோம்! 38

மருதன் :

கன்னான நங்கை, நீ பண்ணையார் கொல்லையில்
காலடி வைக்காதே மேய்ப்புக்கே — தீமை
கண்டும்நீ ளாவதா ஏய்ப்புக்கே?
முன்னுள்ள பெருவள வாய்க்கால் படுகையில்
மேற்கெல்லை வரையிலும் வாய்ப்புள்ள — வீடு
மேய்ப்பு நிலத்தினில் மேய்க்கப்போ! 39

மருதி :

நம்நல்லூர் மேற்கெல்லை நல்பாய்ச்ச ஊராகும்;
நங்கையே ஐயர்மார் வாழும் எல்லை;
நம்காற்று* பட்டாலும் நாக்குநீர் அழுவார்;
நம்மாடும் போகாமல் நாட்டிக் கொள்வாய்! 40

மருதன் :

ஐயர்மார் வந்திட்டால் ஐம்பது தப்படி
அப்புறம் ஒதுங்குதல் முறையே — நங்கை
அப்படிச் செய் இல்லை மறையே.
பொய்யாய் பெருவள வாய்க்காலின் ஓரத்தில்
புதரான தாழையும் காண்பாய் — நங்கை!
போகாதே அப்புறம் வீம்பாய்! 41

நங்கை :

மாட்டையே ஒப்புக் கொள்வார்;
　மாந்தரை ஒதுக்கி வைத்தார்.
நாட்டையே மாற்றும் காலம்
　நமக்கென்ன, நடந்து செல்லும்
பாட்டையை அமைக்கும் காயம்
　பழையவர் பாடிச் சென்ற
பாட்டையே படிப்பேன்; உங்கள்
　பரிவுரைப் படியே செய்வேன். 42

அப்பா! நான் வேண்டு கின்றேன்:
　அமுந்திண்ணைப் பள்ளி தன்னில்
ஒப்பிலாப் பெரிய ஐயா
　ஊட்டிடும் ஓசை அறிவுச் சோற்றைத்
தப்பாமல் காலைப் போதில்
　தனிவெளிப் புறத்தே நின்று
கப்பிய பசியோ டென்னைக்
　கனிவுடன் இசைவு தாரீர்! 43

மருதன் :

மக்களைப் போற்றிடும் தக்க பெரியவர்
　மாம்பழத் தமிழ்ச்சுவை உண்டுபோ! — அதில்
　மாற்றம் எனக்கில்லை நின்றுபோ!
சொக்கர் அப் பள்ளியில் உட்கரு வாரென்றே
　சொன்னதை நெஞ்சத்தில் சேர்த்துக்கொள். வீண்
　கரு பிறக்காமல் பார்த்துக்கொள்! 44

திரைக்களம் 2ஐக் கடக்கின்றோம்

திரைக் களம் 3

இடம் : நல்லூரார்த் திண்ணைப் பள்ளி

நேரம் : விடியல்

கமதையர் : செம்மலார் — தென்னலார் — பொதியிலார் — அறிவண்ணல் — எழிற்செப் — செல்லவேள் — அழகுமலை — மாணிக்கப்பா — மகிழ்நன் — மன்னார் — மாலவன் — மணியன் — சேரமான் — சொக்கர் — நங்கை.

அமைவு : முன்ப இருக்கைப் பலகைகளில் செம்மலார் நடுவிலும், தென்னழகர், பொதியிலார் இருபுறத்தும் அமர்ந்துளர். முன்னே மாணவர் அமர்ந்துள்ளனர். பின்னே ஏடெழுதுபவர், தொண்டன் உள்ளனர். தொண்டர் நிற்கிறார்.

செம்மலார் : (மாணவரைப் பார்த்து)

பள்ளியின் வண்டுகாள்! கல்வியின் கன்றுகாள்!
செல்வமாம் பிள்ளைகாள்! செந்தமிழ்க் கிள்ளைகாள்!
இன்றுநம் திண்ணை இனித்தது புதுமையால்!
தொன்றுநம் பெருமைகள் துலங்கத் தோன்றிய
இருபெரும் புலவர் வருகையால் மகிழ்ந்தேன்.

(வலப்புறம் அமர்ந்துள்ள தென்னழகரைக் காட்டி)

தென்றலின் அழகெலும் தென்னழகர் இவர்;
என்றுமென் நெஞ்சில் இனித்திடும் புத்தகம்;
பண்பிலும் சொல்லிலும் பரிவிலும் செயலிலும்
அன்பிலும் அறிவிலும் அமைதியிலும் தென்றலே.

(இடப்புறம் அமர்ந்துள்ள பொதியிலாரைக் காட்டி)

இப்பெரும் சான்றோர் இவர் பொதியிலார்;
கைப்பெறும் புதையல்; கலங்காத் தமிழ்மலை;

கலப்படம் மொழியில் கறையான் பிடிப்பைப்
புலப்பட மூலிகை பொதிந்த பொதியில்.

இருவரும் சமய இலக்குகள்; ஆயினும்,
ஒருவரும் தமிழின் உணர்வில் வழுவார்.

[redacted]
பொதியில் தென்றல் பிறந்து பிரியும்;
பொதியிலோ டிணைந்து போகுமோ பயணம்?
தென்றலும் பொதியும் திண்ணையில் வந்தன;
'இன்றோர் புதுமை இனித்ததே'
என்றேன்; இதனை ஏற்பீர் அன்றோ? (*) 1

தென்றலார்:

தாயாம் பொதியும், சேயெனும் தென்றலும்
நேயமார் தந்தையார் நேரிலாத் திண்ணையில்
தோய்தலோ அன்புத் தொழில்.

பொதியில் ஒளிர்மலை; தென்றல் குளிர்கால்;[1]
பொதியும் ஒளிர்தமிழ் பொலிதின் ணைமேல்
பதிதலே இன்பப் பயன்.

இன்றும்நான் ஓலை; இவர் எழுத்தாணியே!
முன்றிலில் நூல்கள் முளைத்திடும் திண்ணையில்
ஒன்றுதல் அறிவிற் கொள். 2

பொதியிலார்:

திண்ணைச் செடியில் திகழும் தளிர்களை
வண்ண முகைகளை, வாய்த்தநற் பிஞ்செலாம்

---

1 கால் = காற்று

31 — 1 ஒரு பொருள்மேல் மூன்றடுக்கிய வெள்ளொத்தாழிசை
~~2 இன்னிசை வெண்பா~~

...32...

என்னைத் தவிசினில் ஏற்றிட, அறிமுகம் 3
பண்ணுக செம்மால் பரிந்து! (*)

செம்மலார்:

~~(முன்னே உள்ள மாணவரைக் காட்ட,~~
~~அவர் எழுந்து நிற்கிறார்)~~

இவரெலாம் புதுமை இயக்கும் மாணவர்
எழுத்தும் சொல்லும் எந்தக் கற்றவர்;
அழுத்தமாம் கருத்தை அறிந்திட வந்தவர்
அவரவர் தகுதியால் அறிமுகம் செய்வேன்:

(முன்னே அமர்ந்துள்ள மாணவரை அறிமுகம்
செய்யச்சுட்டு விரலால் அவரைக் காட்டுகிறார்;
அவர் எழுந்து நிற்கிறார்.)

என்ன வேண்டும் பொன்னைத் தவிர?
தன்னையும் தரும்அறி வன்னல் இவன்பெயர்;
நயமுடன் அழுத்தம், நகைச்சுவை மின்னல்,
புயலொடு தென்றல் புனைந்த எழுதுகோல்;
மேடை மணிமுடி; மேதைக்கு மேதை;
நாடக விளக்கு; நாவில் அறிவு;
பகையில் நட்பு; பண்பின் கொத்தே!
உருவில் திருக்குறள்; உணர்வில் புறப்பொருள்;
இத்துணையும் ~~புலவன்~~ இவன் தொத்தக் குத்தகை;
அறிவன்னல் வல்லுவன், அடியனேன் பதிப்பு
பள்ளியில் மட்டுமோ! பைந்தமிழ் நாட்டிலும்
பட்டயம் பெற்ற சட்டாம் பிள்ளை;
எத்துணை சொல்லினும் ஏற்கும்; ஆயினும்,

(*) ~~நேரிசை வெண்பா~~
இன்னிசை வெண்பா.

எத்துணை நேரம் நிற்பான் குனிந்தே?
அண்ணலே, நிமிரலாம்; அமர்க! அமர்க!
(இடையில் புதிதாக அமர்ந்துள்ளவரைக் காட்டி:)
அண்ணலே! யாரிவன் அருகில்; 4
கண்ணில் அறிவொளி காட்டும் குருளை?

அறிவண்ணல்:

சித்திரை நிலவாய் ஒத்தே தோன்றிய
முத்திரைஞ் ~~பெரியீர்.~~ ~~வைத்தேன்~~ வணக்கம். சான்றீர்!
இத்தரை சூழ்ந்த இருட்டைக் கிழித்துப்
புத்தொளி யூட்டப் புகுந்தனம் வாழ்த்துக! (*) மொழிந்தேன் 5

மூதறிவுத் தந்தாய், முளைத்த நிலவிது,
காதல் தமிழினைக் கண்ணியம் கொண்டவன்;
தீதிலாப் பேச்சினில், தீட்டும் எழுத்தினில்
கோதிலா வேர்ப்பலா; கொட்டையில் மாங்கனி; 6

நினைவாற் றலிலே சுனையூற் றெனலாம்;
புனையும் கலைகளோ பூத்துக் குச்சிலை;
தினையதும் சோர்வுதான் தீண்டிடா மின்னுறு;
எனையும் தமையனாய் ஏற்ற இளவல். 7

கைப்பட் டவைகள் கலைகளாய் ஆவதால்
ஒப்பினோம் இன்னோன் ஒருவனைக் கலைஞனாய்;
செப்படு வித்தைகள் செய்வோர் புரட்டைத்
தப்புர வாக்கித் துழைக்கும் படைக்கலம். 8

துணிவுக் கிலக்கியம்; தொண்டிற் கிலக்கணம்;
பணிவினைச் சான்றவர் பக்கமே வைத்தவன்;
வினையதில் தேனீ; விளைதமிழ்க் கல்விக்
கிளைத்திட வந்தான்; இவன்பெயர் செல்வவேள். 9

செம்மலார்: (அச் செல்வவேளைப் பார்த்து:)
இளைய கிள்ளாய்! இதுபழச் சோலை;
கிளையெலாம் தொத்திக் கனியெலாம் சுவைப்பாய்.

... 34 ...

(*) கலிவிருத்தம்

விருந்துப்பே ராசிரியர் இருந்த வேளையில்
அருந்த வந்தாய் அமர்க!
திருந்திய ஆளுகைத் திறனொடு வளர்கவே! 10

செம்மலார்:
~~ஆசிரியைக்~~ (அடுத்த மாணவனைச் சுட்டி)
எழிற்செய் இவன்பெயர்; மொழிப்போர் வாளிவன்;
ஆரவாரம் அறியாப் ~~தம்பி~~ பிள்ளை;
சேர வருவோர் சீரை அறிந்தே
தலைநாள் போன்ற விருப்பில் அதியமான்;⊗
மலையே பிறழினும் மலையாக் கொள்கையன்;
இடம்பிடித் தோட இணங்காப் ~~தம்பி;~~ பிள்ளை;
அடம்பிடிக் கும்கலை அறியாத ~~இளைஞன்;~~ திருமகன்;
மலையே பிறழினும் மலையாக் கொள்கையன்;
இமைமா ஞத்தில் இணையிலாக் குடிமகன்;
தெளிந்த நாட்டம், தேர்ந்த நோட்டம்,
மலர்ந்த எளிமை மலரும் பொழிலிவன்;
அன்பின் பேழை; அழகுக் காளை;
'பொன்பூடம் இவனைப் போலும்'
என்றால், அதனில் இல்லை ~~குறையே.~~ மிகையே. 11
(அடுத்தவனைச் சுட்ட அவன் எழுந்து நிற்க)

அடுத்து நிற்பவன் அழகு மலையான்
இடித்து முழக்கி இனத்தை எழுப்புவான்;
அச்சமா! 'அஃதொரு கொச்சையே' என்பவன்;
பொய்மைக் கதைகளைப் பொசுக்கும் நெருப்பிவன்;
கண்மூடப் பழக்கம் கண்டிட மின்னுவான்;
மாற்றார் மருள, வேற்றார் வெருளச்
சீற்றமு மின்றிச் சிரித்தும் பேசுவான்
ஆற்றல் சொல்லினில் கூற்றுவன்;

... 35 ...

⊗ [illegible] [illegible]

⊗ அதியமானை ஔவையார் பாடியது:

"ஒருநாள் செல்லலம்; இருநாள் செல்லலம்;
பலநாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்
தலைநாள் போன்ற விருப்பினன்"

— புறம் 101 : 1-3.

மாற்றுவான் தமிழின மடைமை அனைத்துமே. 12

(மிடுக்காக நிற்கும் அடுத்தவனைச் சுட்டி)

'இவனன்றி யாண்டில்லை' எனத்தமிழ் சொல்லும்
மாணிக்கப் பாஇவன், ஆணிப்பொன் கவிஞன்;
(செல்வவேளைப் பார்த்து)
புதிய வரவே! புத்தொளிச் செல்வவேள்!
புரட்சிச் சுவைதரும் திரட்டுப் பாலாம்
இவனுடைக் கவிதையின் இனிப்பில்
கவனம் வைத்துக் களித்திருப் பாயே! 13

செல்வவேள்: (எழுந்து வணங்கி)
பெரிய ஐயா! என்னை ஏற்றமைக்குப்
பொன்னொளித் திருவடியைப்
போற்றிப் பணிந்தேன்.
தமிழ்மழை பொழியும் கார்முகில்காள்!
சிறியவன் வணங்கினேன். 14
(மாணிக்கப்பாவைக் காட்டி)
இவர்தம் கவிதையின் இனிப்பில்
இனையா நாக்கு வறண்டபின் னாக்கே!
மாணிக்கப் பாஇவர் கவிதைகள்
ஆணிப்பொன் உருக்குகள்.
குருதி நாளத்தில் இழையோடித் தழுவும்
மின்னற் சரடுகள்;
தமிழ்பெற்ற நன்கொடை;
கவிதை ஆட்சியின் வெண்குடை நீ.
பாடல்களா அவை? 15

... 36 ...

காதல் தழுவலின் அன்றிற் பறவைகள்;
கும்மளித்துக் கொஞ்சும் மாடப் புறாக்களின்;
இயற்கை வண்ணையில் இணைந்த கிளிகள்;
இசையமுதில் வானம்பாடியா?
கலிமாங் குயில்களா?
விடைக்குத் தவிக்கிறேன்.
நாடகக் காதையில் பால்வெண் குருகா?
கார்கால மயிலா?
இரண்டும் என்பேன்.
பாடல்களா அவை?
பறவை மாநாட்டுப் பாடிவீடுகள்
நமக்கோ பாடிவீடுகள்.

செய்யுள்களா அவை?
இனத்துப் பார்வையில் வெண்முயல்;
சாதியைச் சாடலில் [illegible] கருஞ்சிறுத்தை
தன்மானத்தில் கவரிமான்;
விரைந்த சொல்லோட்டத்தில் புள்ளி [illegible] மானா?
போட்டிக் குதிரையா?
விடைக்கு அலைகிறேன்.
ஓங்கிய நடையில் மஞ்சுவிரட்டு ஏறா?
மதர்த்த அரிமாவா?
இரண்டும் என்பேன்.
செய்யுள்களா அவை?
[illegible]
உணர்ச்சி உயிர்களின் கருவறைகள்
நமக்கோ அறிவறைகள்.

கவிதைகளா அவை?
← இமையான எழுத்தில் ஈட்டி முனைகள்.
இன்றமிழ்ச் சொல்லில் தேன்மை எழுதுகோல்.
பகுத்தறிவில் பளிச்சிடும் எஃகுவாள்.
தமிழ்ச்சுவையில்
மாதவி யாழா?
உதயணன் யாழா? [illegible]
விடையைத் தேடுகின்றேன்.
தமிழ்ப் பண்பாட்டில்
கண்ணகி கற்பா?
காவற் பெண்டா? இரண்டும் என்பேன்.
கவிதைகளா அவை?
[illegible]
தமிழை வடிக்கும் கலைக்கூடம்
நமக்கோ உலைக்கூடம் →
இவர்தம் தமிழ்ச்சொல் அடியிலும்
#1 செருப்பின்/அடியிலும் திகழ்வேன்; #18
சிலைபெடுத்தம்பான் மகிழ்வேன். [illegible] | [illegible]

செம்மலார்:
மகிழவும் சொன்னாய்; நெகிழவும் சொன்னாய்;
முத்தாகச் சொன்னாய் செல்வவேள்!
அத்தனையும் தகும் அருங்கவி தனக்கே. 19
(அடுத்துக் குன்றுபோல் நிற்பவனைக் [illegible] காட்டி)

எழுந்தவன் மகிழ்நன்; விழுந்தவர்க் கெல்லாம்
விழுத்துணைத் தோழன்; அழுத்தப் பேச்சினன்;
அரிமாவின் [illegible] முழக்கம் இவன்குரல் இரவல்;
உடைமை என்பது பொதுவின் உடைமையே;

... 38 ...

[illegible] [illegible]

இடையில் எத்தரின் இடக்கரு கொள்ளையைக்
குடையும் புரட்சியன்; குலைந்து வாடிடும்
பாட்டாளி மக்கட்குப் பைந்தமிழ் கலந்த
கூட்டாளி என்பேன்; கொடாதவர்
கொடிற்றைத் தகர்த்துக் கொட்டும் முரசிவன்.
(எழுந்து நிற்கும் மிடுக்குப் பார்வையுடை நோக்கி)

நிற்பவன் நேய வாணன்; மொழிநூல்
கற்றவன்; வேர்ச்சொற் கலைஞன்; 'உலகில்
தமிழே முதன்மொழி, தமிழனே முதல்வன்'
எனும்கோள் நிறுவும் திணைத் தோன்றல்;
வடமொழி பிறமொழி வல்லுநன்; ஒப்பியல்
தடமுடன் ஆடிபோல் தந்திடும் அறிவன்;
சொல்லை ஊடுருவும் சிற்றுளி;
வானநூல் அறிந்தோன்; வளர்க இவன்கலை!
(தொடர்ந்து எழுந்தவனைச் சுட்டி)
[illegible] தென்னவர் மன்னவர் திகழ்ந்த குடியினன்;
மன்னார் எனப்பெயர்; மங்காக் கொள்கையன்;
இன்னோர் தமக்கெலாம் ஏற்றம் தருபவன்;
மாற்றிலாக் கொள்கையில் நூற்றுக்கு நூறிவன்;
வாழ்வோ பகுத்தறி வமைப்பே என்பவன்;
அணுகுவோர் தமக்கெலாம் புகுசந்தமிவன்;
உதவி வாழ்வதே பதவியாய்க் கொள்பவன்;
என்வழி ய:.தே பொன்வழி
என்றே நாளும் இயற்றுவான் தொண்டே.
(தலைப்பாகையுடன் எழுந்து நிற்பவனைக் காட்டி)
அக்கரை யகரம் அளித்த மாலவன்;
இக்கரை அக்கரை இரண்டும் தேர்ந்தே
இடைநீ ரோட்டம் இன்றமிழ் என்பவன்;

மொழிசில பார்த்துப் பழிதமிழ்க் குரைப்போர்
விழிகள் பிதுங்க விடுக்கணைச் சொல்லினன்;
நால்வகைச் சாதி நயப்பவன் ஆயினும்
பால்போல் உளத்தன்; ஆதலால்
மேல்கீழ் தமிழால் மேவாத் குறிபினன். 23

(எழுந்து நெளிந்து நின்ற சொக்கரைக் காட்டி)

சொக்கையன் இவனே சொக்கவும் செய்வான்;
நுண்ணறிவாளன்; தண்ணிய உளத்தன்;
ஏரியின் வாரியத் தலைவன்; என்றும்
ஏறியும் பேசுவான்; இறங்கியும் கூசுவான்;
கதிராய் விளங்குவான்; புதிராய்க் கலங்குவான்;
இங்கும் அங்கும் எங்கும்
பொங்கும் எதிலும் பங்குண் டிவற்கே. 24

(ஏடும் கையுமாய்ப் பின்னுள்ளவனைக் குறித்து)

அணியமாய் நிற்கும் மணியன் இவனோ,
ஏடும் எழுதுவான்; மேடு பள்ளமாய்
குழுகக் காடும் சமன்செய ஓடுவான்;
தெளிவாய்த் தன்மானம் தேற்றும் கதிரொளி;
எளிதாய்த் தனக்கொரு இடமும் ஏற்றுக்
கெடுதலைக் கண்டும் கிளரா மக்களின்
விடுதலை முழக்கும் வீரன்;
படுதல் இல்லாப் பயன்தரு தொண்டனே. 25

(பணியாளனாகப் பணிந்து நிற்பவனைப் பார்த்து)

பின்னே நிற்பவன் பெயரோ சேரமான்
தன்னை இந்தத் திண்ணைப் பள்ளியின்
பணியாளனாகப் பணித்துக் கொண்டவன்;
பணியாளன் எனினும் அணிசெய் புலவன்;

இளங்கோ வடிகளின் இளைய சேரன்;
வழங்கும் தமிழில் நிறைதமிழ் காண்பவன்;
வரலா றிலக்கியம், வளர்தமிழ், தமிழின
மரபுகள் குழுகாய மலர்ச்சி ~~இசைகளில்~~ இவற்றில்
ஓடி உழைப்பதில் நாடித் துடிப்பினன்;
செய்வன திருந்தச் செய்வதும், தன்னலம்
இன்றித் தகவுகள் ஒன்றிய பண்பாளன்;
இப்பகுதி வாழும் இவை ாரி மாந்தரின்
உளமும் அறிவும் உறழ்வும் அறிந்து
களமும் ஆய்ந்து காப்பியம் படைப்பவன்;
எனக்கும் ஏற்றிய கொள்கை ~~இணைக்கும்~~
தனக்கும் என்றும் தளராத் தொண்டனே.
(விருந்தினைப் பார்த்து)
புலமைப் பெரியீர்! பொன்மன நண்பரீர்!
உலவும் நமது நிலைமை சொல்வேன்;
“சங்கக் காலம் தங்கக் கோலம்;
தொன்மைத் தமிழ்மொழி நன்மைச் சுரபி;
மூவர் மன்னவர் காவற் கடவுளர்;
தமிழரோ உலகின் அமுத இனத்தர்”
இவையெலாம் சொல்லின் இனிப்பு மெருகுகள்;
கவைக்குத வாமல் கட்டிய மூட்டைகள்;
நடப்பில் என்ன? கிடப்பில் குப்பையே!
இலக்கியச் சீரெலாம் அலைக்கழிந் தோடவே
கலக்கின பொய்ம்மைக் கட்டுக் கதைகளே;
வடமொழி நரிவால் வண்டமிழ்ப் பயிரை
மடமட வென்றே மடக்கிச் சாய்த்தது;
மூவர் பூசலோ முடியாத் தொடர்கதை;

சாதிச் சாக்கடை சந்தனத் தின்மேல்;
தமிழன் தக்கைக் குமிழே ஆயினன்;
வந்தவர் மரபே வணங்கப் பெற்றது; [redacted]
இவற்றை எண்ணிநான் ஏங்கினேன் அல்லேன்;
தவற்றைப் பொசுக்கும் தணல்களை மூட்டத்
தொகுத்த களரிநான் தோய்ந்தஇத் திண்ணை;
பகுத்தறி வதற்குப் படைத்த நாற்றங்கால்;
தன்மான வேர்க்குத் தக்கதோர் உரக்குழி;
கொம்பு சீவி விடுவதென் பணியாம்; [redacted]
வம்பிது வன்றி வளர்ச்சிக் கிடமிலை;
நெருப்பாற் றில்நான் விருப்புடன் இறங்கினேன்;
நீவிர் கொண்ட நினைவைத்
தூவலாம்; ஏற்பன தொடர்வோம் மகிழ்வுமே.

தென்னழகர்:

குலைக்கனி போன்ற குறளையர் கூடித்
தலைப்படும் காட்சியைத் தந்திடும் திண்ணை,
சிலைக்கூடம் என்பேன் சிலிர்த்து.

தொலைநோக்குக் கல்வி தொடுக்கும் உணர்ச்சி
தலைக்கூடி நிற்கும் தகவுடைத் திண்ணை,
கலைக்கூடம் என்பேன் கனிந்து.

அலைக்கழி யும்இனம் ஒண்மையைப் பெற்றே
மலைக்குலம் ஆக மடுத்திடும் திண்ணை,
உலைக்கூடம் என்பேன் உவந்து

பொதியிலார்:

யான்மிகக் கூறித் தவந்தனன்; ஆயினும்,

... 42 ...

ஆன்மிகம் என்னும் அடையாளம் இல்லையே!
ஏன்‘சீவ’ என்னும் எழுவே இல்லை? அது
தான்எனைத் தாக்கிய தாக்கு. 29

செம்மலார்:

நேய வாணா! தூய தமிழ்வழி
‘ஆன்மிகம்’ என்னும் சொல்லின்
ஊன்றிய பொருளை உரைப்பா யே, நீ! 30

நேயவாணன்:

ஐயா, வணக்கம்! அருந்தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழியார்
நையவும் செய்தனர்; நல்லுரு மாற்றினர்; தமதென்றனர்;
மெய்யிதைக் கண்டிட மேலவாம்; ‘ஆன்மா’வாம் சொல்லிதனை;
ஐயா – பொதியிலார் ஆய்ந்தறிவார் யான் சிலவறிவேன். (1) 31

‘ஆ’ எனும் விலங்குப் பொருள்சொல் வழக்கில் மறைந்திடவே,
மேவிப் ‘பசு’வாம் வடசொல் மிடைந்ததே; ஆயினும், மேல்
‘ஆ’ அது ‘ஆன்’ என ‘மா’வுடன் ‘ஆன்மா’ எனுமுருவம்
ஆ! இதை ‘ஆத்மா’ எனவே வடமொழி ஆக்கினரே. 32

சமயத் தவர் ‘ஆன்மா’ உண்டிலை என்றெலாம் சாற்றினரே.
அமையும் சிவத்தவர் ‘ஆன்மா’ நிலைத்ததாம் என்றதனைக்
குமையும் வடசொலால் கூறினர் ‘பசு’வென; அவ்வழியே
நமையும் செலுத்தினர்; நாமும் இதுவரை நம்பினமே. 33

‘ஆன்மா’ + ‘அகம்’ அதே ‘ஆன்மகம்’ ஆகும்; இதன்பொருளோ
பான்மை உயிரின் படிப்படி யாகவே ஆறறிவாய்த்
தோன்றிட ஆறாம் அறிவாம் பகுத்தறி வாகிவரும்.
ஊன்றும் அறிவியல் வல்லுநர் ஏற்றார் பகுத்தறிவாய். 34

... 43 ...

(1) கட்டளைக் கலித்துறை

"சுவையொளி ஊறோசை நாற்றமென் றைந்தின் வகைதெரிவான்"
சுவைஐந் தவற்றைப் பகுத்தே வகைதெரி வான், அவனே
நவைஇல் பகுத்தறி வாளன்; சுவைமுதல் ஆறறிவாம்
அவைகொளும் ஆன்மா அறிந்ததால் 'ஆன்றோன்' எனும்பெயரோன். 35

செம்மலார்:

எனவே, ஆன்மகம் என்பது பகுத்தறிவே
கனவும் நனவும்இத் திண்ணையில் பயில்வது
பகுத்தறி வதனால் படிந்த தான்மிகமே.
சிவனார் எண்ணும் சீரிதும் இவையாம்
கவனம் கொள்வாய் போலும்
செறிவிற் சிறக்கும் அறிவண் ணலே, நீ? 36

அறிவண்ணல்:

பெரியீர், வணக்கம். பெருமான், பெருமாள்,
கரிமுகன், முருகன், கலைமகள் பல்லோர்
அருகன் பவுத்தன் அவையவை யாகப்
பெருகும் கடவுளால் பேறற வன்றோ? (1) 37

"ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்"
என்ற குறியில் எமக்கும் இசைவே;
இன்றையச் சைவம் எழுப்பிய காதைகள்
கொன்றன மெய்ம்மை; குலைத்தன மானமே. 38

பொதியிலார்:

புகுந்த வடவரும் போலிச் சைவரும்
மிகுந்த குறைகளே மேவிடச் செய்தார்;
தகுந்த முனைப்பால் தகர்ப்போம் வருக;
தொகுந்தொகை யாகத் துணிந்து. 39

... 44 ...

(1) [illegible]

செம்மலார்:

ஒருபுறம் நீவிர் உடன்றே செய்க!
மறுபுறம் யாமோ மழிப்பில் துடைப்போம்.
மொழியால், மறைகளால், இழிவால் தமிழர்
கருவறுப்ப தென்றே கழுத்தறுப் போர்க்கே
இறுதிச் சறிக்கை இத்திண்ணைப் பள்ளியே.
சான்றாண் மைக்குச் சான்றாம் புலவீர்.
தோன்றிய மாணவர் தொடுக்கும்
ஊன்ற ஐயங்கள் அகற்றிட வேண்டினேன். 40 37

எழிற்சேய்:

விருந்தாய் மகிழ இருந்தீர்! வணக்கம்.
திருந்தாத் தமிழர் நிலைக்கே — வருந்தியே
செய்யுமெம் ஐயா செயலுக் குதவிகள்
செய்திட வேண்டினேன் சேய். (*) 38 41

இறைவன், கடவுளர், தெய்வம் எனவே
அறைகுவர் மூன்றாய், அறிவோம். — உறைபொருள்
ஒன்றா? இரண்டா? ஒருங்கென மூன்றனை மூன்றுமா? 39 42
என்றவோர் ஐயம் எனக்கு.

தென்னழகர்:

உறைவ தியற்கை; உருவம் இலது;
நிறைவாய் எதிலும் நிலைத்திடும் மூலம்
இறையாம் எனுமோர் இயல்பு.

கடவல் செலுத்தல்; கடவும் அதனை
உடலுரு உளதாய் உயர்ந்தோர் படைத்தனர்
கடவுள் எனுமோர் கணிப்பு.

(*) நேரிசை வெண்பா.

... 46 ...

வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து சிறந்தவர்
எய்தற் கரிய இசைவடி வுற்றவர்
தெய்வம் எனுமோர் தெளிவு. 43

செம்மலார்:

அழகு மலை. உன் அறிவுக் கண்கள்
இறையும் கருத்தைத் தொடங்கி
தழாவும்
முழவுக் குரலால் முழங்குக; எழுகவே! 44

அழகுமலை:

வணக்கம். 'கடவுளை வணங்க உயர்ந்தோர்
உடல்உரு உளதாய்ப்
படைத்தனர்' என்றே பதித்தீர்.
கண்காது மூக்கு கைகால் உருவினை
முன்புள ஒன்றின் படியா?
அன்றிக் கற்பனைப் பண்பை, படைப்பா?
முன்புள தென்றால், முடித்தது போலியாம்;
அன்றிக் கற்பனை என்றால்
இட்டுக் கட்டிய தாகும்.
எங்கள் ஐயா இதனை
"கடவுள் என்பது கற்பனை" என்பரே (*) 45

பொதியிலார்:

கற்பனையும் போலியுமே கல்லுருவ நற்கடவுள்;
கற்பனையே நற்கடவுள்; காண்அடியார் நெஞ்சத்தே
கற்பனையில் கல்லாகும்; காண்மற்றோர் கண்களுக்கே
கற்பனையில் நம்பிக்கை காண். 46

செம்மலார்:

தொடங்கிய கடவுள் தொடர்ச்சியில்

(*) [illegible]

அடங்கிய கருத்தினை அறைக!
தொடங்குக மாலவா, தொல்காப் பியத்திலே. 47

மாலவன்:

தொல்காப் பியத்தில்
தொடர்ந்த சங்க இலக்கியத்தில்
பல்கால் இறைவன்
எனுஞ்சொல் பயிலும் 'அரசன்' என்றே
இல்லை கடவுள் பொருளில்; வள்ளுவனார்
சொல்லால் அன்றிப்
பொருளால் கடவுட் பொருளை வைத்தனரே.(*) 48

பொருளாம் அகத்தில்
முதற்பொருள், கருப்பொருள் உரிப்பொருள் உளவே;
கருப்பொருள் முருகன்
திருமால் இந்திரன் மழையோன் என்றே
இருப்பன தெய்வமாம்; இல்லை கடவுளாய்
இருப்பிதை ஆய்ந்தால்
இவரெலாம் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த மாந்தரே. 49

வாழ்ந்த மாந்தரோ
வருவை மனமாய்க் காதல் மனமாய்ச்
சூழ்ந்தனர் இரட்டை
மனைவியர்; சூழ்ந்த தெய்வமே ஆகியும்
ஆர்ந்தனர் வள்ளிதே வானை, உருக்குமணி பாமா
கூர்ந்திதைக் கண்டும்
கூறலாம் மாந்தரே தெய்வ மென்றே. 50

(*) ஆசிரியத் துறை

~~செம்மலார்: (கவி மாணிக்கப்பாவைப் பார்த்து)~~

~~களைக்கும் ஒலிதான் கவிஞனே, நெஞ்ச~~
~~முனைப்பின் ஒலியோ? முன்டும்~~
~~நினைப்பைக் கவிதை நனைப்பில் விடுப்பாய்.~~

~~மாணிக்கப்பா:~~

செம்மலார்:

இறையோ, கடவுளோ, இறந்தபின் தெய்வமோ;
கறைகளே எமக்கு; கற்பனை அறிவின்
நடப்பில் ஒப்பன நம்புவோம்; எமக்கோ
—தங்கள் சொல்லில் தகவாடிப் சொன்னால்
எங்கள் குறிக்கோள் இவைதாம் கேண்மின்:
உயிர்களே கடவுள்; உழைப்பே வழிபடல்; [redacted]
பயிர்களே கோயில்; படையல் அறிவே;
ஒழுக்கமே ஒளிரும் விளக்கு; இவற்றின்
மானமே இறையின் பாகும்; மற்றவை
#1 வீணாம் கற்பனை விடுப்போம்;
மாந்தரை நினைப்போம்; மற்றதை மறப்போம். 51 48
(கவி மாணிக்கப்பாவைப் பார்த்து)
களைக்கும் ஒலிதான் கவிஞனே, நெஞ்ச
முனைப்பின் ஒலியோ? முன்டும்
நினைப்பைக் கவிதை நனைப்பில் விடுப்பாய். 52 49

மாணிக்கப்பா:

மாங்கனியின் சுவையுண்போர்
மற்றதனின் கொட்டையுண்டு
மகிழ்வ துண்டோ?

தீங்கரும்பின் சாறுண்போர்
 தீப்பியுள சக்கையுண்டு
 தீர்ப்ப துண்டோ?
பாங்குடைய பைந்தமிழர்
 பழக்கத்தில் பயனுண்டு
 பழுதும் உண்டு;
தீங்கதனைத் 'தா' என்றே
 தீர்த்துவிட்டுச் சுவையுண்டால்
 தீமை உண்டோ? ⊛

ஒருத்திக்கே ஒருவனெனல்
 ஒருவனுக்கே ஒருத்தியெனல்
 ஒழுக்கம் ஆகும்;
ஒருத்தியே மற்றவனுக்
 குடன்பட்டால் கற்பிழந்தாள்
 என்னும் போதில்
ஒருத்தனே மற்றவளுக்
 குடன்பட்டால் கற்பிழந்தான்
 என்ப தில்லை;
திருத்தத்தான் வேண்டுமிதைத்
 திண்மையாய்ச் செயவேண்டும்;
 வணங்கிச் சொன்னேன்.

செம்மலார்:
 சொக்கனே என்ன, நீ கொக்கெனப் பார்க்கிறாய்?
 பக்கென நினைப்பதைப் பகர்க!
 முக்காலும் நீதியில் முரண்படு வாயே?

~~சொக்கர்:~~ — — — — — — —

சொக்கர் :

பொன்னடி போற்றிநான் மன்னிய மரபுக்கும்
பொருந்தும் குறள்சொல்வேன் சான்றாய் :
"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்" என்றே
சொன்னதைப் போல் ஆண்கள் சூழ்வது கற்பென்று
சொன்ன தில்லைகுறள், இல்லையே;
முன்னிய வாழ்வியல் முத்திரைக் குறளுக்கு
மேலொரு நூலொன்றும் இல்லையே.

கணீரென்று ஒரு குரல் ஒலிக்கிறது :

மகளிர்க்கு மட்டும் கற்பா?
மற்றாண்கள் கற்பு தப்பா?
மகளிர்க்கே கட்டுப் பாடா?
மற்றாண்கள் விட்ட பாடா?
தகவுள்ள ஆண்கள் கற்றைத்
தராதது குறள்என்றாலும்
மகளிர்யாம் மதிக்க மாட்டோம்;
மன்னிக்க வேண்டும், ஐயா.

[அனைவரும் குரல் ஒலித்த பக்கம் பார்க்கின்றனர்;
சொக்கர் மிரண்டு பார்க்கிறார்;
மற்றவர் மகிழ்ந்து பார்க்கின்றனர்.]

செம்மலார் :

துணிர்ச்சொல் — புதுக்குரல் கழறிய மகள்யார்?
புரட்சிக் குரலில் புதுமை வெடித்தது;
குறட்பா மழுக்கும் குமுறல் கண்ணகி
முழக்கும் பெண்மை வழக்கே தொடுத்தாள்.

பாண்டியன் அவையிலை;* ஆண்டியின் திண்ணையில்
சொற்சிலம் புடைத்தாள்; கற்பு மணிகளைச்
சேர்த்துக் கோத்துப் பார்த்துக் களிப்போம்:
சேரமான்! சென்று, நீ வீரவேர் பாய்ந்தவள்
யாவளே ஆயினும் அழைத்துவா!
அறிவாய் என்றால் அறிமுகம் செய்துவை! 58

[சேரமான் சென்று அழைத்து வருகிறான்.
நங்கை தயங்கித் தயங்கி வருகிறாள்.]

சேரமான்:

வணங்கிமகிழ் கின்றேன்யான்; வருகின்ற சிறுகன்று,
மணங்குமுறும் புரட்சிமலர்; மனைசிர்குல அதரடிவேல்;
இணங்கவரும் இனத்தேனீ; இனிக்கவரும் எதிர்நீச்சு;
மணங்கவரும் மறுப்புச்சொல்; மலிதமிழ்க்கோ நல்வரவாம். * 59

நாள்தோறும் வருங்குருவி; நம்திண்ணைப் புறச்சிலையாய்
கேள்விபறி வுண்ணுகின்ற கிளைக்கிள்ளை; குலஞ்சாதிப்
பாழ்நோய்க்கு மூலிகைவேர்; பகுத்தறிவுச் சுடர்ஜயா
தாள்பணியும் தமிழ்ச்சிட்டு; தமிழ்கேட்டுத் தனைமறப்பாள். 60

நல்லூரின் சேரிமகள்; நங்கையெனும் பெயருடையாள்;
பல்லூர்கள் நல்லூராய்ப் பரந்திங்கே உள்ளவற்றில்
சொல்லுறும் வரலாற்றுச் சுடர்ஊராய் இருதிகழ
வல்லவரும் புகழ்கின்ற வரலாற்றை இவள்படைப்பாள். 61

முள்ளிருக்கும் கோதிருக்கும், உள்ளிருக்கும் சுளையினிக்கும்;
கள்ளிருக்கும் நுங்கிருக்கும், காண்பனையோ கருத்திருக்கும்;
பல்லிருக்கும் முகமிருக்கும், பார்வைக்கோத பழிப்பிருக்கும்; 62
உள்ளிருக்கும் உணர்வதிலே ஒருபுரட்சி குடியிருக்கும்.

...51...

---

* தரவு கொச்சகக் கலிப்பா

இப்பகுதிக் [illegible] களஞ்சியவில்இயற்கைகள், அகப்பொருள்கள்
செப்பிவரும் செவிச்செய்தி, சிதைவிடங்கள் அடையாளம்
துப்பெல்லாம் இனமோதல் சுவடுகளாம்; இம்மண்ணில்
கப்பியெழும் இவள்புரட்சி காப்பியமும் படைப்பிக்கும். 63

செம்மலார்:

குருவி, நீ என்றான்; அருவி, நீ வருக.
வருக வரலாம் வந்தே அமரலாம்.
அதிர்ச்சி வினாக்கள் அனுப்பினாய். ஆயினும்
மகிழ்ச்சி, நெகிழ்ச்சி, மலர்ச்சியே தந்தன;
சூட்டுக் கோலாய்ச் சுடரும் வினாக்கள்
காட்டும் விளக்கக் கருத்தால் குளிர்ந்தது;
தோன்றிய இருபெரும் தோன்றலார்
சான்றுகள் பொதிகைத் தென்றலாய்த் தருவார். 64

தென்மழ கர்:

அச்சம், பயிர்ப்பு, மடம், நாணம் நான்கென
வைத்தனர் பெண்மகள் பேணும் ஒழுக்கமே;
கைத்துணை மாண்பது கற்பு.

அறிவு, கடைப்பிடி, ஓர்ப்பு, நிறைநான்காய்
வரித்தனர் ஆண்மகன் வாழ்வின் ஒழுக்கம்;
நிறுத்திடும் மாண்பின் நிறை.

கற்பு மகட்கு, நிறையே மகற்கெனச்
சொற்றனர் ஆண்மகன் சோர்வுஇல் ஒழுக்கமே; 65
நிற்பன கற்பு, நிறை.

பொதியிலார்:

பெண்ணிலே கற்பிலாள் பேரோ பரத்தையாம்;
சொன்ன நிறை[illegible] சொல்லோ பரத்தனாம்;
"நன்னேன் பரத்த, நின் மார்" பென்று வள்ளுவர்
சொன்னார் பரத்தமைச் சொல். 66

திருக்குறள் ஆடவர் தீயொழுக் கத்தை
மயக்கவே சொன்னசொல் மாற்றாம் 'பரத்தன்';
பொறுக்கவும் வேண்டும், பெண் பொங்கவும் வேண்டாம்;
திருக்குறள் காட்டுமித் தீர்வு. 67

சொக்கர்:

'நிறையே ஆடவரின் நெறியாம் கற்பென்றுமே
நிறைவாய்ச் சொன்ன நெஞ்சம் நிறைந்தேன்.
குறையாய் நடப்போரைக் குறித்தே 'பரத்தனெனுங்
குறளால் அமைதிநெஞ்சில் உறைந்தேன்.
முறையாய்க் "கற்பெனுமோர் திண்மையுண் டாகப்பெறின்"
மொழிபோல் ஆடவர்க்கே இல்லையே
கறையாய்ப் 'பரத்தனென்றே கசடாய் எதிர்முகமாய்
கடிந்தார்; நேர்முகமாய் இல்லையே. 68

செம்மலார்:

பின்னே முகலாய் என்னவோ, சேரமான்?
தின்னவே சொக்கர்க்குத் தீனியா?
தொன்னை வாயைத் தொடரா மூடியா? 69

சேரமான்:

கறையுடைய பெண்டிற்குக் காணும்சொல் "இருமனத்தார்"
நிறையுடைய மகளுக்கு நிலைத்திடுசொல் "ஒருமைமகள்"

"சிறைகாக்கும் காப்பெதையும் ஒருமைமகள் கொள்ளாமல்
"நிறைகாக்கும் காப்பஃதே நிலையாகத் தான்கொள்வாள். 70

திருவள்ளு வப்பெருமான் திகழ்நிறையாம் ஆங்கற்பை
"பெருமை" எனும் அதிகாரப் பெட்டகத்துள் வைத்துள்ளார்;
"ஒருமைமக ளிரேபோலத் தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின்
பெருமையும் உண்டென்றார்; பெற்றகுறள் இவையாகும்: 71

"பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள, கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்" (திருக்குறள் 54)

"சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும்? மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை" (திருக். 57)

"ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு" (திருக். 974)

"பெருந்தக்க" எனுஞ்சொல்லால் பெண்கற்பைச் சிறப்பித்தார்
"பெருமையும்" எனுஞ்சிறப்பால் பெரிதாணின் கற்புவைத்தார்;
இருவிழியில் ஒருவிழிக்குக் கருவிழிதான் இலையென்றே
ஒருவிழியை மூடுவரோ, உலகவிழி தாம்திறந்தார்? 72

பொதியிலார்:

பொருந்தும் குறளே புகன்றனன், வாழ்க!
வருந்தும் மகளும் வளமே பெறுவாள்;
திருந்தும் படியும் திரும்புவான் சொக்கன்;
விருந்தும் எமக்கு, விருப்பு. 73

செம்மலார்:

மகளே, நங்காய்! மகிழ்ச்சியா? மழுப்பா?
தகவாம் குறட்கும் தடையா? வழியா?
எதாயிருப்பினும் எதிர்ப்பே தரினும்

நின்று முழுங்கி நிகழ்த்த வேண்டா;
இருபெருந் தந்தையர் இனத்தாழ் வெதையும்
மறுப்பவர்; பெண்ணின் மதர்த்த பெருமையை
மதிப்பவர்; அன்னார் மகிழ்ந்தே அமர்ந்த
மன்றே உன்னை மதித்தது;
நன்றே அமர்க! நங்காய், அமர்க! 74

தங்கை:

கும்பிட்டிடன் மூவர் பாதம்;
குறளையும் வணங்கு கின்றேன்;
வெம்பிட்ட இனத்துக் கால்கள்
வளைந்தாலும் அமர்வ தற்குத்
தெம்பிட்டுக் கொள்ள மாட்டா;
தெருவோரம் வேலிக் கப்பால்
கும்பிட்டே நின்று கேட்கக்
குறையிரக் கின்றேன், ஐயா! 75

ஜரியணைக் செல்வவேள்:

பெண்ணுரிமைக் குரல்கொடுத்தாய்; பெரிதாய்ப் பேசி
பெண், ஆணும் சமமென்றே திண்ணம் செய்தாய்;
உன்னைத்து விடிவெள்ளி யாகக் கண்டோம்;
ஒருநொடிக்குள் தன்னைமே தாழ்வென்பாய்போல்
மறுநொடியில் கால்மேலே சறுக்கைச் சொல்லி
ஓரத்தில் நிற்பதற்கு ஒதுங்கு கின்றாய்;
கூறம்மா! எக்காளம் கூக்குரலாய்ப் போகலாமா?
சீறிவந்த பெண்புலிதான் செறுமுவதா? ~~செப்பம்மா.~~
"சமன்செய்து சீர்தூக்கும் துலாக்கோல்" என்றார்; 76

திருக்குறள் 118.

சமன்பார்க்கச் செம்பொன்னோ செம்மண்னோ எதைவைத்தாலும்
சமன்காட்டத் துலாக்கோலோ எடைக்கல்லோ மறுப்பதில்லை;
'சமனாவேன்' எனச்சொல்லும் பொருளே, துலாத்தட்டில்
அமர்வதற்குத் தயங்குமெனில், அழுருமெனில்
சமனெங்கே; நிகரெங்கே? சாக்காடு சாதிக்கெங்கே? ⊛ 77

[நங்கை சுற்றுமுற்றும் பார்த்துப் பார்த்துப்
அமர்வதற்கு நகர்கிறாள். அதைப்பார்த்த..]

சொக்கர்: (செம்மலாரைப் பார்த்து)
மழித்து மொழிவதற்குப் பொறுத்துக் கொளவும் வேண்டும்;
மரபெலாம் உடைத்தெறிய முனைந்தால்—
வெறுத்தே ஒதுக்கவில்லை;—வகுத்த சாதிமுறை
விடுத்துப் பறைச்சியிவள் அமர்ந்தால்,
பெருத்த பண்ணையாளர் வருத்தப் பட்டுவிடின்
பெரிதாய் பூசல்வரும் வேண்டாம்;
நிறுத்த நமதுபள்ளி நிலைத்து மேடவரும்
நிகழ்ச்சி நேர்ந்துவிட வேண்டாம். 78

மகிழ்நன்: எழுந்து
அறிவுப் பண்ணையிது தம்பி;— இதை
அழிக்கும் பண்ணையெதும் தம்பி,
முறியும் அச்சுடனே வெம்பி;— இதை
முதலில் நம்பிவிடு தம்பி!
விரியும் உடலுழைப்பால் வெம்பி,—அவர்
வெகுண்டு பொங்கிவிடில் பம்பி,
தெரியும் சேதியின்னர்; கும்பி.— கனல்
தெரிக்கும், சொக்கரெனும் தம்பி! ⊕ 79

மன்னார் :

பள்ளியை அழிக்க எந்தப் புள்ளியும் பிறக்கவில்லை ;
எள்ளிடும் இந்தசொல்லை இனிமேலும் சொல்லிடாதே ! 80

பறைச்சி நாற்றுநடல் பாதியில் நிறுத்திவிட்டால்
இரைப்பை சுண்டிவிடும் ; இறப்பைச் தூண்டிவிடும் . 81

'புகுத்திய சாதிமுறை வகுத்திட்ட மரபென்றநீ
பகுத்தறிவுத் திண்ணையிலே பதறாமல் சொல்லிவிட்டாய் ; 82

யாருக்கோ அடிவருடப் பாருக்குள் பைந்தமிழர்
சீருக்கே வெடிவைக்கும் சிறுசெயலை விட்டுவிடு ! 83

அழகுமலை :

வரட்டுமே பூசல் ! வரட்டுமே !! முன்னாள்
திரட்டிய தேவர் — அரக்கர் பூசல்
பல்லாண்டு பல்லாண்டு
வில்லாண்ட ~~பேரரசு~~ போராம் விரவிற்று ;
சொல்லாண்டு நம்மையோ சுருக்கித்
தீர்ப்பார் ? நாமும் பார்ப்போம் ஒருகை ! 84

அறிவண்ணல் : (இடையிட்டு)

விழுதுகள் ஆல மரத்திற்குக் கீழே ;
பழுதுபுல் உருவில் அதுக்கு மேலே ;
விழுதும் பழுதும் விடைத்திட வேண்டாம் ;
எழுதிடும் தீர்ப்பினை, ஐயா திருநா . 85

செம்மலார் :

உணர்வு கொப்பளித் துயர்ந்தது போலும் !
சினமேன் ? அழிவது சினமே ; அதனால்,

. . . 57 . . .

அமர்க! அமர்க! அமைதியாய் அமர்க!
சாதிப் பெயரால் சமநிலை மறுக்க
மோதிப் பார்த்தால் மோதித் தீர்ப்போம்.
குமரி ஒருத்தி குறட்டுத் திண்ணையில்
அமர இருப்பதால் அமரே வருமெனில்
குமுறி எழலாம்; குரலும் கொடுக்கலாம்;
எப்போதும் காலம் எழட்டும்;
அப்போது தொழலாம் இப்போ தமர்கவே! 86

[நங்கை மேலும் தயங்கி நிற்பதைக் கண்ட – – –]

அறிவண்ணல் :

சேற்றுத் தவளையை ஆற்றுத் தவளை
தூற்றிப் பேசும். துணிந்தே ஒருநாள்
சேற்றுத் தவளை ஆற்றில் இறங்கினால்
ஆற்றுத் தவளை சேற்றிலா பாயும்? 87

மனத்துத் தாழ்வே பிணத்துச் சேறாம்;
மனத்தின் உயர்வே முனைத்த ஆறாம்;
'மனத்துணி வாற்றில் தனித்தும் இறங்குவேன்'
எனத்துணி வுற்றால் இனத்துயர் நீங்கும். 88

சேற்றின் அழுக்கை ஆற்றுநீர் நீக்கும்;
சேற்றில் [illegible] ஒருகால் ஆற்றிலொரு காலா?
சேற்றுத் தவளையா? ஆற்றுத் தவளையா?
சாற்று, நீ நங்காய்! சேறா? ஆறா? 89

நங்கை : (நிமிர்ந்து, வெடித்த குரலில்)
ஆறுதான் அண்ணால்! பன்னாள்
அடிமையில் ஊறிப் போன

ஊறலை உதிர்ப்ப தற்கே
உதவினீர்; நன்றி சொல்வேன்.
நாறலாம் தாழ்ந்த எண்ணம்;
நானதை விட்டேன்; அந்தப்
பிறலை* இன்றான் கொன்றேன்;
பீடும் புதுமை கொண்டேன். 90

(கடகடவென்று திண்ணைக்கு வந்து:)

எதற்குமே[illegible] தமிழர்க் குன்றே
எதிர்ப்பவர் எடுத்து நீட்டும்
புதிருக்கு நான் அஞ்ச மாட்டேன்
புன்தாழ்வு மனத்தை விட்டேன்.
மதர்க்கின்ற உணர்ச்சிக் காற்று
மன்டுங்கால் தடைக்கா லாக
எதற்குநான் அஞ்ச வேண்டும்?
எழுச்சியோ டமர்ந்தேன் ஐயா. 91

(அமர்கிறான்)

அறிவன்னை:

குற்றிய நங்கை கொடுத்த குரல்போல்
முந்திய ஆண்டுகள் முப்பதின் முன்னே (1)
நொந்த பிரெஞ்சு நகரத்துக் கோயிலில்
தந்தாள் ஒருபெண் திடீர்க்குரல்; அவ்வள், 92

சிற்றூர் 'டொரெமியைச் (2) சேர்ந்தவள்; பன்னிரண்
டுற்ற அகவை; "விடுதலை பிரெஞ்சு
பெற்றிட வேண்டும்; வேந்தன் சார்லசு (3)
வெற்றியே கொள்"கென வெறியுடன் கூவினாள். 93

* பிறல் = கிழிசல்

(1),(2),(3) குறிப்புகள் பின் பக்கம்.

① கி.பி. 1424.

② பிரான்சியாவின் வீராங்கனை 'ஜோன் ஆஃப் ஆர்க்'
பிறந்த ஊர்.

③ பிரான்சு மன்னன் சார்லஸ் 7
(Charles VII of France)

வளர்ந்த அவளே தளர்ந்த சார்லசைக்
கிளர்ந்திட ஊக்கிக் கிளர்படைத் தலைவியாய்
களத்தில் பகையைக் கலித்து, வெற்றியில் (1)
விளங்கினாள் செல்வி! விளைந்தாம் எங்கிலை? 94

காட்டிக் கொடுத்த கயவரால் கன்னியைப்
போட்டு நெருப்பில் பொசுக்கி அழித்தனர்; (2)
நாட்டினர் அவளைச் "சோன் ஆஃப் ஆர்க்"(3) கென
நாட்டினர் நற்பெயர்; நாமதை நோக்கினால், 95

அவளோ விடுதலை வேட்கையள்; நங்கை (4)
இவளோ இனத்தின் இழிவை எதிர்ப்பவள்;
அவளுக்கு நேர்ந்த அவலம் இவளுக்குத்
தவறியே செய்யத் தறுக்கர் முனைப்பர். 96

வேலிப் புறத்தே விலகிய நங்கையை
வேலி அகத்தே விரும்பி அமர்த்தினம்;
கோலியே இவளைக் கொடும்பகை சூழ்ந்திடில்
வேலியாய்க் காத்திட வேண்டுமாம், திண்ணையீர். 97

(நிரைக்களம் மூன்றைக் கடக்கிறோம்

---

(1) போரில் வென்று 'ஆர்லியன்ஸ்' நகரை மீட்ட ஆண்டு 1429.
(2) எரியூட்டப்பட்ட நாள்: 29-5-1431
(3) ஆர்க் நகரத்துச் 'சோன்' (Joan of Arc)
(4) நல்லார் நங்கையின் காலம்: 15-ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்கு மேல்.

திரைக் களம் 4

இடம் : பாய்ச்சலூர்ப் பெருவள வாய்க்கால் கரை

காதையர் : நல்லூார் நங்கை — பாய்ச்சலூர் முன்னாள் குருக்கள் மகன் நம்பி.

இமைவு : நங்கை மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு பெருவள வாய்க்கால் கரையில் போகிறாள். தனக்குத் தானே பூரிப்புடன் பேசிக்கொள்கிறாள் :

நங்கை :

எருமையை மேய்க்கும் என்னை
ஏந்தலார் அவையில் ஏற்றே
உரிமையாய் அமரச் செய்தே
உயர்த்தினார் பெண்மைச் சீரை;
அருமைஎன் இனந்தான் ஏழும்
அச்சார நிகழ்ச்சி என்றே
பெருமிதப் பூரிமை கொண்டேன்;
பூரிமையாய் யாவும் காண்பேன்.

தெருட்டிடும் திண்ணை சேர்வார்
தீயஅரு வெறுப்பா காமல்
பரட்டையாம் தலையைச் சீவிப்
படியவும் வைக்க வேண்டும்;
வரட்டிபோல் முகந்தான் உண்டு;
வாகாக விச்க்க வேண்டும்;
வெருட்டிடும் பல்லை மீடும்
வகையொன்றும் காண வேண்டும்.

அடக்கமாய்ப் பேசி, மாற்றார்
அடக்கவே கற்க வேண்டும்;
ஒடுக்கமாய் அமர்ந்து கேட்டே
ஒன்றையும் விடாது கூட்டி,
அடுக்கியே அறிவில் வைத்தே
அடாவடி பேசு வோரைத்
துடுக்காகத் தாக்கி, எம்மோர்
துயர்நிலை போக்க வேண்டும்.

கண்களோ பழைய கண்கள்;
காட்சியோ பழைய காட்சி;
எண்ணத்தில் புதுமை ஏற
இவையெல்லாம் புதுமை ஏறி
வண்ணத்தில் மெருகும் ஏறி
வனைத்தென்னை மகிழ்வில் ஏற்றும்;
என்னொத்தே இயற்கை எல்லாம்
எழில்ஏறி [illegible] லவக் கண்டேன்.

முழுநிலா அமுதம் நெஞ்சில்;
முல்லையின் சிரிப்பே நெஞ்சில்;
இழைபோடும் இசையே நெஞ்சில்;
இணையான ஆற்றல் நெஞ்சில்;
எழுஞ்சுவைத் தமிழே நெஞ்சில்;
எம்ஜயா உணர்வே நெஞ்சில்;
உழுதவன் கதிரைக் கண்ட
உவப்பினில் மிதக்கும் நெஞ்சே!

... 62 ...

கதிரவன் இன்றைக் கென்ன
  கனிவொடு பார்க்கின் றானா?
எதிவரும் தெற்றற் கென்ன
  எப்படிப் பன்னீர் பெற்றான்?
பதரிலாக் கதிர்கள் எல்லாம்
  பத்தியாய் வைரக் கல்லா?
புதிரொன்றும் இல்லை; நான்தான்
  புத்தொளி உணர்வில் உள்ளேன். 6

பனை, ஈச்சு, இலந்தை, கொய்யா,
  பால்அத்தி, விளாவே நெல்லி,
கனிமரம் இவைதாம், மக்கள்
  கான்பொது உடைமை யாக
அனைவரும் உயர்வு தாழ்வே
  அண்டாமல் உண்ணச் செய்யும்;
நினையவும் மறுத்தார் மக்கள்
  நிற்கின்ற மரங்கள் கண்டும். 7

(நாவல் மரத்திலிருந்த காக்கை நங்கை கையில் எச்சமிட்டது;
அத்துடன் மேலிருந்து கருநாவல் கனி ஒன்றும் கையில் விழுந்தது).

அட! செச்சே! மண்டை மேலே
  அடையாக மரத்துக் காக்கை
இடக்குள்ள சொக்கர் போலே
  எச்சமிட்டு விட்ட தையே!
'பிடித்துக்கொள்' என்பதேபோல்
  பெருட்பழம் ஒன்றை நாவல்
துடைத்திட்டுப் பார்த்த கையில்
  தொப்பென்று போட்ட தா...ா! 8

இப்பழம் சம்பு நாவல்;
இங்கிடைத் தின்டு வந்தால்
உப்பைபோல் உடலும் தேறிக்
குருக்கத்தி மலராய் மாறும்;
சப்பழத் துடனே நாளும்
இனியசெம் பழமாம் நெல்லி
தப்பாமல் உண்டுஎன் யாக்கை
தமிழாக ஆக்கிக் கொள்வேன். 9

பெருவள வாய்க்கால் பாய்ச்சல்
பெறுவதால் பாய்ச்ச லூராய்
அம்பெயர் பெற்ற திவ்வூர்.
அகழ்ந்திடு கரைகள் இட்டுத்
தரும்உழைத் தவரைச் சாதித்
தடையின்றி நன்றி காட்டி
வரும்நீரும் தழுவிக் கொள்ள
வன்மேலோர் தன்னி வைத்தார். 10

பெருவள வாய்க்கால் நீரோ
பேரியாறு இசையாய்ப் பேசும்;
திருநிலப் புல்லோ 'மாடே
தின்னுக' என்று பேசும்;
வரும்வளக் காற்றோ தாழை
வாடையைப் பேசும்; அன்பைத்
தருகிற அப்பா சொன்னார்;
"தாண்டாதே தாழை" என்றே. 11

(தாழைப் புதர்க்குள் வாய்க்காலில் நீரைப் புழங்கும் ஒலி கேட்கிறது)

தாழைசூழ் வாய்க்கால் நீரில்
'தளதள' ஓசை என்ன?
தாழையின் புதருக் குள்ளே
தலையொன்று தெரியக் கண்டேன்;
ஆளையே பார்க்கின் றேனே!
ஐயர்மார் வீட்டுப் பிள்ளை!
தாழைநீர்த் துறையே இல்லை;
தாண்டியா குதித்துப் போனார்? 12

குனிகின்றார் நிமிரு கின்றார்;
குவித்திட்ட உள்ளங் கைநீர்
முனகியே வாய்க்குள் விட்டார்;
மூக்கையும் தொட்டுக் கொண்டார்
புனல்துள்ளி எதையோ சொல்வார்;
'புகல்வது என்ன' என்றால்
கனலையா எறிவார்? ஏதும்
கழறுவார்; கேட்டுப் பார்ப்பேன். 13

ஐயர்மார் வீட்டுத் தோன்றல்!
அஃதென்று நமக்குள் நீரே
டையவே முனகு கின்றீர்?
பார்வைக்கோ பித்தர் அல்லீர்!
நையவே எவரை யேனும்
நலிவாக ஏசு வீரோ?
ஐயந்தான் கொண்டேன் ஐயா!
அகலவே அறைய லாமோ? 14

... 65 ...

நம்பி :

அறையவா நான்? என்றன்கைகள் உங்கள் அத்தே
அடைவதா? ஐயய்யயோ, அழிந்தே போவேன்!
பறையே! நீ, பகடியாகப் பார்த்தே என்னைப்
பலவாறாய்ப் கேட்கின்றாய்; பாயும் நீரின்
திறையேற ஒதுங்கிக்கொள்! தொடர்ந்து நின்றால்
'தூ' என்றே உமிழ்ந்திட்டுக் கூழாங் கல்லால்
அறைவதையும் செய்திடுவேன்; அதற்கு முன்னே
அடாவடியைக் கைவிடுவாய்; அகன்று போடீ! 15

நங்கை :

புறையேறும் நகைச்சுவைக்கே
புடம்போட்ட சுவையே கேட்டேன்;
'அறை' என்றால் 'அழுத்திச் சொல்லல்';
அத்தமிழும் அறியீர் போலும்.
முறையாகத் திண்ணைப் பள்ளி
முன்வந்தால் தமிழ்க் கேட்பீர்!
குறையொன்றும் இல்லை; கற்ற
குவிபலை அவிழ்த்துச் சொல்வீர்! 16

நம்பி:

இன்றைக்குப் புறப்பட்ட போதே, அன்னை
என்றைக்கும் இல்லாமல் எதிரே வந்தாள்;
முன்றிலிலே வரும்போதே ஒற்றை யாக
முப்பையர் முன்வந்தார்; இரட்டை யாக
நின்றஉழ வர்வந்தார்; குறுக்கே பூனை
ஒன்றுமட்டும் வரவில்லை; எல்லாம் கூடி
ஒன்றாகிக் குட்டிக்காட் டேரி போலே
ஒருத்தியிவள் கரைநின்று வருத்து கின்றாள். 17

நங்கை:

முனகல்தான் விடையா; என்ன?
மொழியிலா விலங்குகள்தாம்
முனகலில் செய்தி சொல்லும்.
மொழியுளீர்! முனகல் ஏனோ?
முனகலின் உண்மை தன்னை
மொழிந்திடின் அதனைக் கேட்டு
முனகாமல் மகிழ்வேன்; ஐயா,
மொழிந்தால்பல் சுளுக்கா தையா! 18

கைகளை விரித்துப் பார்த்தீர்;
கைத்துண்டால் மூடிக் கொண்டீர்;
வைவது போலே ஏதோ
வாய்க்குள்ளே முனகிக் கொண்டீர்;
மெய்யாக இதனைத் தானோ,
மூடுமந் திரம்என் பார்கள்?
ஐயாவோ, விளக்க வேண்டி,
ஆர்வத்தால் வேண்டு கின்றேன். 19

நம்பி:

எட்டப்போ பறைக்குட்டீ. உன்மேல் பட்ட
எக்காற்றும் என்மேலே பட்டால் நானே
எட்டுமுறை குளித்திடவே வேண்டும். உன்வாய்
எடுத்துவிடும் சொல்லென்றன் செவியில் பட்டால்
கெட்டுவிடும் கற்றவெலாம்; உன்வாய்ச் சொல்லைக்
கேடுகெட்ட உன்செவிகள் கேட்கச் சொன்னால்
பட்டுவிடும் மந்திரங்கள்; பயன்கள் போகும்;
பாதையை,நீ தடுக்காமல் பணிந்து போடீ! 20

நங்கை:

எனைத்தொட்ட காற்று தீட்டா?
உமைத்தொட்ட காற்றே என்னை
நனைத்ததே! நன்மை காணேன்.
நான்சொன்ன சொற்கள் கல்வி
தனைச்சுடும் என்றால் கற்ற
தவறன்றித் தடைவே யுண்டோ?
எனைச்சுடும் சொற்கள் அல்ல;
என்னைத்தூக் கொள்ளி யாகும். 21

வீசுகின்ற காற்றால் தீட்டு
விளைக்கின்ற நெல்லால் இல்லை;
பேசுகின்ற சொல்லால் தீமை
பெறுகின்ற காசால் இல்லை;
கூசுகின்ற தீண்டாத் தாழ்வு
குவிக்கின்ற உழைப்பால் இல்லை;
மாசுடைமை மனத்தில் கொண்டே
மற்றுடலில் தாழ்வு கண்டீர்! 22

கடுவெயிலில் உழைத்த தாலே;
கருத்திட்டோம்; பால்மோர், வெண்ணெய்
கொழுத்தும்மை மெழுகில் வைத்தோம்;
கொழித்துடலோ சிவந்து நின்றீர்!
தொடுத்துள்ள உறுப்பால், உள்ளே
தொடர்ந்தோடும் குருதி தன்னால்
அமைத்துள்ள குறைகள் உண்டோ?
அவற்றிலே சமமே அன்றோ? 23

நம்பி:

சாக்கடை நீ! பூக்கடை நான்! சமமோ சொல்லாய்!
சேறடி நீ; சாறடி நான்! சேர்க்கப் போமோ?
மூக்கறை நீ, மூதுரை நான் மொழிய லாமோ?
முட்டாள் நீ, மறையோன் நான் முகலி நன்றே!
காக்கை நீ, கதிரவன் நான் ஒப்போ?
கரிப்பறைச்சி! செம்பார்ப்பான் கழற லாமோ?
நீக்குதமிழ் தெய்வமொழி நிகர்வ துண்டோ?
நீட்டாதே; முழக்காதே! நீங்கிப் போடீ! 24

நங்கை:

நாக்கடக்கும்! தமிழில் பேசி,
நடமாடிப் பிழைத்துக் கொண்டே
நீக்குதமிழ் என்றீர்; வாயை
நீக்குதமி ழச்சி யாவேன்.
போக்கற்றுத் தமிழ்ச்சோ றுண்டு,
பொல்லாங்காய்த் தமிழைச் சொன்னால்
தாக்குற்றே கெடுவீர், கண்டீர்;
தாய்த்தமிழ்மேல் ஆணை சொன்னேன். 25

சாக்கடைநீர் பூவை ஆக்கும்.
சேறின்றிச் சாறே இல்லை.
மூக்கறைக்கும் மூளை உண்டு;
முட்டாள்ஒவ் வொன்றில் யாரும்;
காக்கைஎன் இனத்துக் காவேன்;
கதிரவனும் தொடுவான் எம்மை;
ஆக்குணவு பறைய னாலே;
அதனால்செம் பார்ப்பான் ஆனீர்! 26

நம்பி:

நான்குமறை நான்குமுகன் முகத்தின் தோற்றம்;
நான்குகுலம் அவன்முகம், தோள், தொடை, கால் தோற்றம்;
நான்குலத்தில் முதற்குலத்தோன்; அதனின் சின்னம்
தான்குடுமி, பூணும்நூல், இவைகள் யாவும்
நான்குயுக நடப்புகளாம்; இவற்றை எல்லாம்
நான்குலைப்பேன் எனமுனைந்தால் நடக்குமோடீ?
நான்குறிக்க வில்லையிவை; நான்கு சான்றோர்
நாட்டிவைத்த விதிப்புத்தான்; நகர்த்தப் போமா? 27

நங்கை:

ф குலம்குலம் என்ப தெல்லாம்
குடுமியும் பூணு நூலும்,
சிலந்தியும் நூலும் போலச்
சிறப்புடன் பிறப்ப துண்டோ?
நலந்தரு நான்கு வேதம்
நான்முகன் படைத்த துண்டோ?
பலந்தரு பொருளும் உண்டோ?
பாய்ச்சலூர் கிராமத் தாரே.

நம்பி:

பூணூலை அணிவித்து வார்த்தும் போதே
புகச்க்குருமார் கல்லின்மேல் நிற்க வைத்தே
"ஊனுடலம் உள்ளமிந்தக் கல்லைப் போலே
உறுதிபடைத் தவனாவாய்! உன்றன் நோன்பில்
வீணுக்கே தடைசெய்தால் எதிர்த்துத் தாக்கி
விரட்டியடி" எனத்தெய்வ மொழியில் சொன்னார்.
நானுன்னை ஒடித்தடிப்பேன்; அடித்தே உன்றன்
நாடி, நரம் பொடுக்கிடுவேன், நகர்ந்து போடீ! 28

... 70 ...

ф இப்பாடல் நல்லூர் நங்கை பாடிய பாடல்
பாய்ச்சலூர்ப் பதிகத்தில் உள்ளது — வரலாற்றுப் பாடல்.

நங்கை:

பாய்ச்சலூர்க் கிராமத் தாரே!
பாய்ச்சலா என்மேல்? நுந்தம்
பாய்ச்சலூர்க் கிராமப் பார்ப்பார்
பாய்ச்சலாம் பூச்சி போலே
பாய்ச்சுவார் சாதி நஞ்சை;
பாய்ச்சலாய் மாற்றார் பாய்ந்தால்
பாய்ச்சலாய்ப் பதுங்கிக் கொள்ளும்
பாய்ச்சலை நல்லூர் சொல்லும்!

நம்பி:

அடி, பறையே! தெய்வமொழி மந்திரத்தை
அடிமட்டக் கீழினத்தார் அறியச் சொன்னால்
குடியழிந்து போகுமடி; கூறக் கேட்டோர்
குலமழிந்து போகுமடி; குறையாத் தீட்டாம்;
கொடியஇதைத் தீர்த்திடவே குடம்நெய் தீயில்
கொட்டுகின்ற வேள்விதனைக் கூட்ட வேண்டும்
முடியாது! [illegible] நானுனக்கு மொழிய மாட்டேன்;
மூளி, நீ, ஓடிவிடு முரண்டை விட்டே!

நங்கை:

குருக்களின் செல்வ னாரே.
கூறிடும் மந்திரத்தை
உரக்கவே எமக்குச் சொன்னால்
உயர்வெலாம் தீட்டாம் என்று
குறுக்காட்டம் போடு கின்றீர்;
கூறுவேன் ஒன்று கேட்பீர்!
திருக்கோட்டி யூரின் கோயில்
திருக்கோபு ரத்தின் மேலே,

திருமாலின் அடிமைச் சீராய்த்
திகழ்இராமா நுசனார் எறித்
திருப்பெயர் மந்தி ரத்தைத்
தீண்டிடத் தகாதோர் கேட்க
உரக்கவே விரித்துச் சொன்னார்;
ஒருதீங்கும் நேர வில்லை.
'திருக்குலத் தவர்'என் றன்னார்
திருப்பெயர் எமக்கே இட்டார். 33

நம்பி:

திருக்குலமே! அவன்வழியில் வந்தோர் தாமும்
தெருக்குடியாய் உமைச்சேர்த்துத் திகழ்ந்த துண்டோ?
திருக்குலந்தான் மந்திரத்தில் சேர்ந்த துண்டோ?
தீடரென்றே மழைமுளைத்த காளான் என்றும்
மருக்கொழுந்தாய் மணப்ப தில்லை; மறந்தும் யாமோ,
மற்றவனைப்* பார்ப்பானாய் மதிப்ப தில்லை.
இருக்கட்டும் என்நோன்பிற் கிடையூ றென்றால்
எம்முன்னோர் சொன்னபடி எதிர்த்த டிப்பேன். 34

நங்கை:

நோன்பதற்குத் [illegible] தடையா செய்தேன்?
நோன்பிதனைக் கண்ட தில்லை;
காண்பதனை விளங்கிக் கொள்ளக்
'கழறுக' என்றால் தீங்கா மோ?
ஏன்பகையாய்க் கொண்டீர் நீரும்?
எதற்குத்தாழ் வுயர்வு சொன்னீர்?
நான்பறைதான்; உண்மை; ஆனால்,
நடப்பதனை அறிந்தால் என்ன? 35

... 72 ...

---

* தென்கலை வைணவரை

நோன்பிற்குத் தடைசெய் வாரை
நொறுங்கவே அடிப்ப தற்கும்
வான்மொழியில் பாடல் உண்டேல்
வாய்,செவிகள் தீட்டாம் என்னும்
வீண்கதைகள் அளந்தி டாமல்
விளம்பிடுவீர், படித்தி ருந்தால்.
ஆண்மகன்,நீர் அடித்தே ஓட்ட
ஆ.·.ா!நான் எருமைக் கன்றா? 35

நம்பி: (வேறு பக்கம் திரும்பி முணகலாக:)

இக்கட்டில் இருந்தேநான் மீள வேண்டும்;
இவள்முன்னே சொல்வதுதான் இழுக்காய்ப் போகும்;
எக்குற்றம் ஆனாலும் கதிரோன் முன்னே
எரிந்துவிடும்; அதனாலே அவன்முன் சொல்வேன்;
எக்குறையும் கெடுவதற்குப் பிள்ளை யாரை
ஏத்துகின்ற மந்திரத்தை இவட்குச் சொல்வேன்;
'மக்கி'* இவள் மந்திரத்தில் எதனைக் கண்டாள்?
மந்திபோல் விழித்திடுவாள்; மகிழ்ந்து காண்பேன். 36

(பிள்ளையார் போற்றி மந்திரத்தைச் சொல்கிறான்:)

நங்கை: (நம்பி சொல்லியதும் உடனே திரும்பச் சொல்கிறாள்:)

ஶுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் ஶஶிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம்|
ப்ரஸன்ன-வதனம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்னோப-ஶாந்தயே||

* மக்கி = மட்கிப்போன பெண்.

நம்பி: (நங்கை சொல்லச் சொல்ல அகல விழித்து அவளையே
பார்த்துப் பதறியவனாக, பதட்டத்துடன்:)
என்னென்ன மந்திரத்தைச் சொன்னா யா, நீ?
என்னடி! நீ யாசொன்னாய்; என்ன? அன்றி 1#
என்வாய்ச்சொல் எதிரொலியாய் என்றன் காதில்
ஏறிற்றா? என்னஇது? உண்மை என்ன?
சொன்னதுதான் உன்வாயா? சொல்லேன் பெண்ணே!
சொன்னவுடன் சொன்னாயே சோர்வில் லாமல்!
இன்னொருகால் சொல்லடி, நீ! எங்கே பார்ப்போம்!
எங்கெங்கே சொல்லடி, நீ? ஏடி, சொல்லேன்? 37

நங்கை: (மீண்டும் அம்மந்திரத்தை அவ்வாறே சொல்கிறாள்:)

ஶுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணும் ஶஶிவர்ணம் சதுர்ப்புஜம் |
ப்ரஸன்ன-வதனம் த்யாயேத் ஸர்வ விக்னோப-ஶாந்தயே ||

நம்பி:
குருக்களெங்கோ கூறியதைக் கேட்டிருப்பாள்;
கேட்டாலும் குறையின்றிக் கூறி விட்டாள்.
உருப்போட்டுப் படித்தேன்நான்; ஒருநொ டிக்குள்
ஒப்புவித்தாள் எதிரொலிபோல்; மறைக்கு வந்தாள்;
2 கருப்படியாய் ஒரெழுத்தும் ஓதாச் சாதி
உதைக்கிறதே என்குலத்தை இவள்வா யாலே!
கருப்பினமே! பிள்ளையார் போற்றி இஃதைக்
கவனமாய் இதற்குமுன் கேட்ட துண்டோ? 38

நங்கை:

முதற்சொல்லைக் கேட்ட துண்டு;
மொழியல்லா உளறல் போலும்,
எதற்கென்றே விட்டு சீட்டேன்.
இருக்கட்டும்; நோன்பைக் காக்க

உதிர்க்கும்மந் திரத்தை விட்டு
வேறொன்றைச் சொன்ன தேனோ?
அதைக்கற்க வில்லை போலும்!
அன்றி, நீர் மறந்தீர் போலும்! 39

நம்பி: (சற்றுச் சினந்தவனாக)

எவளையடி 'கற்கவில்லை; மறந்தாய் போலும்'
என்றெல்லாம் ஏளனமாய்க் கேட்டு விட்டாய்?
இவனைஇரு பிறப்பாளன் ஆக்கி வைத்த
என்குருமார் வாழ்த்தியதை மறந்தே னாகில்
சிவனைமறந்த தவனாவேன்; சீர்கள் போகும்!
சிறுகுட்டீ! கேளடி, நீ சிறப்பாய்ச் சொல்வேன்;
கவனமுடன் கேட்டுக்கொள், காதி ருந்தால்;
கற்பிருந்தால் திரும்பஅதைக் கழறு பார்ப்போம்: 40

आदिष्टेमं अश्मानम् ।
अश्म इव त्वं स्थिरो भव ।
अभिदिष्ट पृथन्यतः ।
सहस्व पृतनायतः ।

நங்கை: (உடன் சொல்கிறாள்)
ஆதிஷ்டேமம் அச்மானம் ।
அச்ம இவ த்வம் ஸ்திரோபவ ।
அபிதிஷ்ட ப்ருதன்யத: ।
ஸஉறஸ்வ ப்ருதனாயத: ।

நம்பி: (படபடத்தவனாக)
ஐயய்யோ! அப்படியே சொல்லி விட்டாள்.
இவளாயால் தெய்வமொழி இயம்ப நான்தான்

ஐயப்போ சொன்னேனே! என்ன செய்வேன்?
அன்னைக்குத் தெரிந்திட்டால் அலறித் தீர்ப்பாள்!
ஐயர்மார் அறிந்திட்டால் ஐயோ செத்தேன்!
அதிரவைத்த இவளறிவை அளந்து பார்ப்பேன்;
வையத்தாய் காயத்திரி மந்தி ரத்தை
வார்க்கின்றேன்; சொல்லடி, நீ வம்புக் காரி! 41

நங்கை: (உடன் சொல்கிறாள்)

ஓம் | பூர்ப்புவஸ்ஸுவ: |
தத்ஸவிதுர்வரேண்யம் |
பர்க்கோ தேவஸ்ய தீமஹி |
தியோ யோந: ப்ரசோதயாத் ||

நம்பி: (துடித்தவனாக)

காயத்திரீ! என்அன்னாய், களங்கம் இன்றிக்
கருப்பியிவள் வாய்க்குள்ளே கனிந்த தேனோ?
வாயைத்தான் பார்த்தாலே வாந்தி வீழும்;
வாய்மொழியில் வான்மொழியின் வண்ணத் தேனே
பாயத்தான் கண்டிட்டேன், தாயே! இந்தப்
பாவைக்குள் நின்னருளே பாய்ந்த துண்டோ?
பேயைத்தான் பார்த்ததுபோல் பேதுற் றேனே!
பேய்க்குள்ளும் பேரறிவு பிறக்கக் கண்டேன்! 42

'சொன்னவற்றைக் கிளிப்பிள்ளை சொல்லும்' என்பார்;
சொறிந்தவளை சொல்கிறதே சோர்வில் லாமல்!
என்னருட்டீ! ஏ, பறை ...! இல்லை, இல்லை;
ஏ, பெண்ணே! தெய்வமொழி இசைத்த நங்காய்!
யுன்னைவரும் கற்பித்து முடித்த துண்டோ?
மூரல்கின்ற யாழ்போலே முறையாய்ச் சொன்னாய்!
சொன்னவழி சொல்லிவிடு! என்றன் நெஞ்சச்
சுமைகுறையும்; சுமைதாங்கி நீதான் மங்காய்! 43

நங்கை:

ஐயர்மார் வீட்டுப் பிள்ளாய்!
இதிலென்ன புலம்பு கின்றீர்?
ஐயாவின் திண்ணைப் பள்ளி
அதனில்செந் தமிழே கேட்டேன்;
மெய்யாக இதுபோல் ஓசை
முன்கேட்ட தில்லை; இல்லை!
சொன்னீர், நீர் சொன்னேன் [illegible] நானே!
சொல்லும்வழி கற்றே [illegible] வல்லேன். 44

பளிங்குமுன் உருவை வைத்தால்
'பளிச்'சென்றே அதனைக் காட்டும்.
பளிங்கிக்குள் உருவா முன்னம்?
பதறிஏன் புலம்ப லானீர்?
விளங்கிடும் பொருளா கண்டேன்?
விளம்பினீர்; கேட்டேன்; சொன்னேன்!
களங்கமாய்க் கப்பில் நின்றீர்;
'கடகட'வென் றிறங்கி விட்டீர்! 45

நம்பி:

எதையும்ஒரு முறைகேட்டே எளிதாய்ச் சொன்னால்
"ஏகசந்த கிரகி"யென எம்மோர் சொல்வார்.
இதைநீதான் பெற்றுள்ளாய்! இதற்கு முன்னே
இத்தகைய அறிவுள்ளார் எவரும் காணேன்!
~~புதையலடி உன்திறமை! புலைச்சீ அல்லல்!~~
~~பேரறிவுச் சிறுபெண்ணே! இதற்கு முன்னே~~
உதைபொன்றே தருகின்ற உணர்வு கொண்டேன்;
உளமுவந்து தாழம்பூ உளது கொள்வாய்! 46

(வெளியே நிமிர்ந்து பார்த்து)

பட்டியடிக் கும்பெண்ணே! படிக்கா வண்டே!
பாரங்கே, கீழ்க்கொல்லைத் திடலை நாடி
கிட்டுமொட்டைப் பயலிருவர் 'கிட்டி' ஆடக்
கிளர்ந்தோடி வந்துவிட்டார்; நம்மைப் பார்த்தால்
வீட்டிலெனப் பாய்ந்தோடி ஊரார்க் கெல்லாம்
விளம்பரச்சொல் வீசிடுவார்; விளைவு தீங்காம்.
விட்டுவிடேன்! என்னுடனே வீம்பு வேண்டாம்!
விளம்பென்றாய் விளம்பினனே; விலகிச் செல்வாய்! 47

நங்கை:

என்னறிவை உயர்வாய்ச் சொன்னீர்;
என்னைநான் அறிய வேண்டும்.
முன்னேநீர் படித்த எல்லாம்
மொழிந்திட்டால் மொழிந்து பார்ப்பேன்.
இந்நரில் மறைந்து நிற்பீர்!
இப்புதரில் ந்திந் கொள்வேன்!
சின்னவரும் காணமாட்டார்;
சிறட்டும் கிட்டி ஆட்டம்! 48

திரைக்களம் நான்கைக் கடக்கின்றோம்.....78 ...

திரைக் களம் 5

இடம்: பாப்ச்சலூர் எல்லைப் புறம் — பெருவளவாய்க்கால் கரைப்பக்க வயல் சூழ்ந்த திடல்.

காதையர் : கிட்டு, மொட்டை என்னும் இரு சிறுவர்

நேரம் : காலை

அமைவு : திரை மேடையின் இடப்புற முன் ஓரத்தில் தாழை மறைவில் நம்பி நிற்க, பூதர் உள்ளே நங்கை அமர்ந்திருக்கும் காட்சி அமைப்பு — மேடையின் நடுப்பகுதியில் கிட்டிப்புள்ளு ஆட்டம்.

கிட்டு கையில் கிட்டிக் கம்புடனும், துண்டுப் புள்ளுடனும் நிற்கிறான். மொட்டை எதிரே நிற்கிறான்.

கிட்டு : மொட்டைப் பையா கிட்டிப் புள்ளு ஆட்டம் ;
மோதித் தோற்றால் மூச்செ டுக்கும் ஓட்டம் .
தட்டி விடும் கம்புக் கிட்டி எனக்கே ;
தாவி வரும் தம்பிப் புள்ளு உனக்கே ;

மொட்டை : கிட்டுப் பையா, குழியைப் போடு !
கிழவி வாயைப் போல போடு !
தட்டி விடு தம்பிப் புள்ளை !
தாவிப் பற்ற ஆட்டம் இல்லை.

கிட்டு : கவையைப் போலே கட்டி வைத்தார் கிட்டி ;
கவையை விட்டு சீவிக் கொண்டோம் கிட்டி.
சுவையை வைத்துச் சொல்லும் கதைப் பாட்டு,
சொல்லிக் கொண்டே ஆட்டம் இன்று நீட்டு.

மொட்டை : புள்ளு என்றால் பறவைப் பேரு;
புள்ளும் இது பறக்கும் பாரு!
புள்ளைத் தட்டி விளா, நீ சொல்லு!
பிடித்த டிப்பேன் விடையைச் சொல்லி. 4

கிட்டு : பாட்டுப் பாடி ஆட்டம் இதனை ஆடுவோம்;
பழைய கதை பாடி விடை தேடுவோம்.
நாட்டுக் கதை நடந்த கதை பாடுவோம்;
நடுவில் வந்து நட்ட பொய்யைச் சாடுவோம். 5

மொட்டு : குழியில் புள்ளை வைத்துத் தள்ளு!
குறியும் வைத்துப் பிடிப்பேன் புள்ளு.
ஒழிய விட்டால் வை, நீ கிட்டி!
ஓங்கி யடிப் பேனே ஒட்டி. 6

கிட்டி : அடித்த கிட்டி பக்க வைத்தேன் குழிமேல்;
அதைப்புள் ளாலே அடிக்க விட்டாய் இனிமேல்,
எடுத்த டிப்பேன் எட்டிப் பிடி புள்ளை!
எதிரிப் போனால் நான ளப்பேன் எல்லை. 7

மொட்டை : வந்த புள்ளு வாகா இல்லை;
வழுவ விட்டேன் பிடிக்க வில்லை.
இந்த ஊரு கதையாக் கேளு!
அதை அளந்து விடுவேன் பாரு! 8

கிட்டு : மொட்டைப் பையா! செட்டித் தெரு தெரியுமா?
மூத்த விமலன் பெண்ணு கதை புரியுமா?
தட்டி விட்டேன் புள்ளைப் பிடி பார்க்கலாம்;
தக்க விடை சொல்லி எறி ஏற்கலாம். 9

மொட்டை : வாலாம் பிகை பெண்ணு பேசு;
வனப்பை வைத்தே உமைஎன் பாரே.
மாலா யினான் சிவனார் மேலே;
"மனைவி யாவேன் அவர்க்" கென் றாளே. 10

கிண்ணைக் நெற்றிப் பட்டை நீறு தீட்டி,
நெகிழ்ந்து போயி கோயில் கூட்டி,
சுற்றுச் சுற்றிச் 'சிவசி வா'வைச்
சொல்லிச் சொல்லிச் சொக்கிப் போவாள். 11

கடவுள் மேலே காதல் கொண்டாள்;
கனிந்து கண்ணீர் கசிந்து நின்றாள்;
அட, நான் புள்ளை அம்பா விட்டேன்;
அதை அடித்தே அப்பு கிட்டே! 12

கிட்டு : கன்னிப் பெண்ணு கருவ றைக்குள் புகுவாள்;
கட்டிக் கொண்ட களிப்பி யோடு வருவாள்.
சின்னப் புள்ளு நீபி டிக்க விட்டாய்.
சிங்கங் கீறி * நானளந்தேன் எட்டாய். 13

பித்தி போலே கோயில் சுற்றித் திரிந்தாள்;
பெற்ற செட்டி பெண்ணு கதை அறிந்தான்.
எத்தி விட்டேன் எட்டிப் பிடி புள்ளு!
'என்ன செய்தான் செட்டி' என்றே [illegible] விள்ளு!
14

மொட்டை : பிடித்தேன் கையில் புள்ளு பாரு!
போடு கிட்டி! புள்ளு மாறு!
எடுத்தான் செட்டி மனைற் பாடு;
எவன்மாப் பிள்ளை நீயே பாரு! ரு

... 81 ...

* அழுத்து வரும் புள்ளைப் பழக்காட்டால் அது விழுந்த இடம் வரை கிட்டி அடித்தவனுக்கு உரிமையான இடம். அந்த இடத்தில் கிட்டியால் கோடு கீறுவான். அதனைச் "சிங்கம் கீறுதல்" என்பர். அங்கிருந்து கிட்டியால் கிட்டி அளந்துகொள்வான்.

கிட்டு : குழியை விட்டேன்; கிட்டி தந்தேன் ஆடு!
குழியில் வைத்துப் புள்ளு தள்ளிப் போடு!
விழித்துக் கொண்ட விமலன் மைத்து னைத்தான்,
விரும்பிக் கொண்ட மாப்பிள் ளையா நினைத்தான். 16

மொட்டை: குதித்து வந்தேன் குழியின் கிட்டே;
குண்டடி டிதான் இனிஎன் கிட்டே.
விதித்து மாப்பிள் ளையைத்தான் பின்னே 17
விமலன் செட்டி விளைத்த தென்னே?

கிட்டு : நாளும் பார்த்து, நேரம் பார்த்து மணக்கால்;
நட்டான் செட்டி; நடுவில் பெண்ணு பிணக்கால்
சூழும் கோயில் 'சிவா'வைத் தேடி அடுத்தாள்.
சுழன்று வந்த புள்ளை ஐயோ விடுத்தேன். 18

[illegible]
[illegible]
[illegible]

மொட்டை : விடுத்த புள்ளை எடுத்தெ றிந்தாய்;
எறிந்த புள்ளை எதிர்த்த டித்தேன்.
பிடிக்க விட்டாய் சிங்கஞ் சீறிப்
பிடித்த எப்பேன் கதையுங் கூறி. 19

கதறிக் கண்ணீர். சிதறி வாலா
கருவ றைக்குள் வைத்தாள் காலே;
"பதறிச் சாவேன், உம்மை யன்றிப்
பசும்பொன் தாலி கட்டின்" என்றாள். 20

கருவ றைக்குள் கடவுள் சிவன்
கன்னி காதல் ஏற்றே, அவன்
உருவ மில்லா அருளி னாலே
உரைச் சொன்னான், குரலி னாலே. 21

"மைத்துனன்மாப் பிள்ளை போலே
மணநாள் காலை வருவேன் வாலா.
ஒத்த ணைத்துத் தாலை கட்டி
உடன ழைத்துக் கொள்வேன் ஓட்டி." 22

கிளந்த அந்தக் குரலி னாலே
கிளர்ச்சி யுற்றாள் குமரி வாலா.
அளந்த கிட்டி அழுபத் தாமு;
அதற்கு மேலே கதையைக் கூறு! 23

கிட்டு : மைத்து னன்போல் மீசை வைத்துத் தலைமேல்
மடித்துப் பட்டுப் பாகை கட்டி மணநாள்
ஒத்த பொட்டுத் தாலி கையில் கொண்டான்;
உரைத்த 'சிவா' அங்கு தோன்றி நின்றான். 24

மொட்டை : "வந்தார் இங்கே மாப்பிள் ளையே
வந்தார்" என்றே வந்தோர் எல்லாம்
தந்தார் இடம் ஒதுங்கி நின்றார்;
தடங்க லின்றித் தாவிச் சென்றார். 25

கிட்டு : "என்ன சொல்ல! என்ன சொல்ல!" என்றே
எல்லோ ருமே ஏங்கி யங்கே நின்றார்;
பொன்னந் தாலி பூட்டிக் கொண்டே இல்லை
பிடித்தி ழுத்துக் கொண் போனான், கொல்லை. 26

மொட்டை : அத்தை வந்தா; அம்மா வந்தா;
அப்பா விமலன் அலறி வந்தான்;
ன்/ மைத்து னந்தான் மாப்பிள் ளைதான்
"கத்தல் என்ன" என்றே வந்தான். 27

அடித்தேன் புள்ளு பறக்கும் பாரு!
அதைப்போ லத்தான் பறந்தார் கேளு!
தொடுத்துப் புள்ளைப் [illegible]
பிடிக்க ஓடு!
துரத்திப் பிடிக்க விட்டார் வீடு! 28

கிட்டு :
பிடியை மீறி புள்ளு வரப்பைத் தாண்டும்;
[illegible] ட
போன சிட்டி ரண்டும்* வாய்க்கால் தாண்டும்.
நெடிய கரை வாலா ஏறி நின்றே
நிகழ்த்தி யதை நீயே பாடு நன்றே! 29

மொடடை : "கைப்பி டித்த சின்மே லானை;
கன்னித் தன்மை மேலும் ஆனை;
'குப்'பென் றிந்த வாய்க்கால் வெள்ளம்
கொறந்த ளிக்க வேண்டும், பள்ளம்" 30

என்றே காற்சி லம்பை வாலா
எடுத்த டித்தாள் வாய்க்கால் மேலா.
குன்றா றாகக் குமுற வெள்ளம்;
குலைத்தார் துரத்தி வந்தார் உள்ளம். 31

#/ மனமொடுங்கி விமலன் நின்றான்;
மனம கனோ மருண்டு சென்றாள்;
சினம டங்க ஊரார் ஒன்றாய்
"இங்க டவுள் அருளே" என்றார். 32

... 84 ...

* சிட்டு + இரண்டும்.

"உமையைப் போல வந்தாள் வாலா;
உயர் சிவனார் ஏற்றார் மேலா;
நமைக் கடவுள் உறவு செய்தாள்;
நாம் தொழுவோம்" என்றார் மெய்தான். 33

சிலம்பெ றிய வாய்க்கால் அன்று
சீறி வெள்ளம் சிறந்த தென்று
"சிலம்பா" றென்றே பெயரே அன்றும்
சிறப்புப் பெயரே கொண்ட இன்றும். 34

கதையும் பாடி முடித்தேன் கிட்டு;
கட்டி வரப்பு கடந்து கிட்டி
அதையும் கணக்கா அளந்தேன் நூறு;
அட, நீ எனக்கு வெற்றி கூறு! 35

கிட்டு: கதையும் முடிய வில்லை உண்டு சேதி;
கட்டி விட்டார் கதையில் பொய்யும் பாதி;
அதையும் நானே மேச்செடுக்கும் பாட்டில்;
அவிழ்த்து வைப்பேன் அதைஎழுதாய் ஏட்டில். 36

கிட்டி தலையில் புள்ளை வைத்தே அடி, நீ!
கிடுக்கிப் பிடியாய்ப் பிடித்து விட்டால் விடு, நீ!
அட்டி இல்லை அதை விடுத்தா அடி, நீ!
அதைப்பி டிக்கும் வரைவி டாமல் அடி, நீ! 37

மொட்டை: மூன்று முறை பிடிக்க விட்டாய்;
மட்டியாய் நான டித்தேன்;
ஏற்றிதனைப் பிடித்து விட்டால்
இனி, நீ மேச்செ டுப்பாய் பாட்டாய். 38

கிட்டு : கிட்டி கிட்டிப் புள்ளு புள்ளு வாழ்க!
கிட்டிப் புள்ளு ஆட்டம் கிளர்ந்து வாழ்க!
செட்டிப் பெண்ணு சேர்ந்த கதையைப் பாடி
சேர்ந்தி டுவேன் குயிலை, ஏச்சில் ஓடி. 39

பாய்ச்ச லூருக் கோயில் குருக்கள் மகன்பேர்
பாங்க முகன் சிவகு மாரராம் சிவன்பேர்;
வாய்ச்சு ருக்கில் "சிவாசி வா"என் றழைத்தார்;
வாலாம் பிகை யோடு காதல் இழைத்தான். 40

காதல் சேதி காதில் படவே விமலன்
கடுகி மைத்து னன்கொண் டமைத்தான் மணமே.
மோதல் இன்றி மைத்து னன்போல் சிவாதான்
முழுதும் மாறி முடித்தான் வாலா அவாதான். 41

அவளைச் சிவா ~~தான்~~ ~~அணைந்து~~ அணைத்தி முத்துச் சென்றே
அவ்வூர் வாய்க்கால் அக்கரையில் நின்றான்;
இவரைப் பின்னே ஏசி வந்தே முறைத்தோர்
இக்க ரையில் இருக்க வாலா உரைத்தாள்: 42

சிலம்பு கன்னிச் சின்னம்; மணக்கும் பருவம்
சிறக்கத் தாயர் சீராய்க் கழற்றித் தருவர்.
சிலம்பு தன்னைக் கழற்றும் நோன்பை* விடுத்தீர்!
சிலம்பை நானே கழற்றி வீசித் தடுத்தேன்! 43

---

* திருமணத்திற்கு முன் நாள் மணமகளின் காற்சிலம்பை அவள் தாய் கழற்றுவது தமிழ் மரபு. இந்நிகழ்ச்சியைச் "சிலம்பு கழி நோன்பு" என்றனர். "நும் மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்
எம் மனை வதுவை நன்மணம் கழிக" ஐங்குறுநூறு 399

"வீச்சுச் சிலம்பு விரையும் வாய்க்கால் உள்ளே;
வீழ, யாரும் விரும்பி எடுத்துக் கொள்ளேல்.
மூச்சுக் காதல் முறைத்தோர் தடுத்த வாய்க்கால்
முழங்கும் நல்ல மழபேர் "சிலப்பு வாய்க்கால்" 44

பொன்னந் தாலி பூட்டிக் கொண்டார் பின்னே
போகின் றேன்நான் பெண்டாய் உங்கள் முன்னே.
கன்னிச் ~~சிரம்பின்~~ கண்ட சிலம்பின் துணை;
கன்னி அம்மை குலதெய் வத்தின் துணை; 45

துணை நீங்கள் ஆக்கும் வணிக துணை;
~~[illegible]~~
அன்பு பெற்ற அன்னை கற்பின் துணை;
துணை யிட்டேன்; அடியெடுத்து வையேல்!
துணையோடு போவேன்" என்றால் தையல். 46

ஓடி ஓடிக் கோயில் வழியே சென்றே
ஊரை விட்டே ஓடிப் போனார் [illegible] அன்றே.
கூடிக் குருக்கள் கூட்டிச் சொன்னார் கதையே;
கூட்டிக் கொண்டார் சிவனார் என்னும் அதையே. 47

எந்தக் கதையை எய்த்துச் சொல்ல வில்லை
இந்தக் கதையை இந்த படியே சொல்ல?
முந்தைக் கதையை மூச்சில் பாடி முடித்தேன்;
மூடு அட்டக் குழியை; தொட்டு முடித்தேன். 48

மொட்டை : முந்தி வந்த சங்கப் பாடல்
முழுதும் உண்மை மொய்த்த கூடல்;
பிந்தி வந்த கதைகள் எல்லாம்
பிழை* ஏறிப் போன பள்ளம். 49

கட்டி விட்டார் கடவுள் கதை;
    கட்ட விழ்த்தாய் மெய் யென் பதை;
கிட்டிப் புள்ளு ஆட்டம் மட்டும்,
    கிறங்க* வில்லை இன்று மட்டும். 50

கிட்டு : மொட்டைப் பையா கிட்டிப் புள்ளு ஆட்டம்;
    முளைத்த திந்தத் தமிழ கத்தின் தேட்டம்;
கிட்டிப் புள்ளு ஆட்டம் பற்றி நானே
    கிளர்ந்து நேற்றுக் கனவிலிங்கன் டேனே. 51

உற்ற நம்ம கிட்டிப் புள்ளு ஆட்டம்;
    உலகில் வரும் காலத்திலோர் மாற்றம்
பெற்றுப் பேரும் புகழும் பணமும் கொண்டே
    பெருகி ஏறும் பெரிய கனவு கண்டேன். 52

ஒண்டிக் கொட்டி நாமிவ் வாட்டம் ஆடுவோம்;
    ஒருகு ழுவாய் மறுகு ழுவாய் ஆடுவார்;
குண்டுக் குழியில் கிட்டிப் புள்ளை அடிப்போம்.
    குச்சி மூன்று நட்டுப் பந்தை அடிப்பார். 53

கிட்டி மாறி மட்டை என்றே ஆகும்;
    குச்சிப் புள்ளு குண்டுப் பந்தாய்ப் [illegible] போகும்.
கிட்டி வைத்து நீட்டி எண்ணி அழைப்போம்;
    நீட்டிக் காலால் ஓட்டம் எண்ணி அழைப்பார். 54

கிட்டி கொண்டு விட்ட டிப்பான் ஒருவன்;
    கட்டு மட்டை கொண்ட டிப்போர் இருவர்;
எட்டிப் புள்ளை எறிய வந்த ஒருவன்;
    ஏறும் பந்தை ஏந்தப் பத்தோ டொருவர். 55

* இறங்கல் = மயங்கல் - தளர்தல்

முட்டிக் கெந்தக் காப்பும் இல்லை இன்றே;
முழுதும் கட்டி முடிக் காப்பார் அன்றே
முட்டி மேலே புள்ளு பட்டால் வலிதான்;
முட்டிக் கட்டை அவிழ்த்து விட்டால் வெளிதான். 56

தட்டி விட்ட புள்ளைத் தாவிப் பிடித்தே
தட்டும் கிட்டிக் காரன் ஆட்டம் முடிப்போம்;
மட்டை விட்ட ஒண்டுப் பந்தைப் பிடித்தே
மட்டைக் காரன் பட்டுப் போக முடிப்பான். 57

கிட்டி நீட்டி நாம எந்தால் ஒரு நூறு;
கிட்டும் வெற்றி இதுபோல் ஓட்டம் நூறு
பெற்று விட்டால் பெரிய பேரு சாரும்;
பெருக நூறு புகழ் உலகில் சேரும். 58

சுற்றி நின்று கிட்டி பார்ப்போர் சிலபேர்;
சுற்றி அன்று பார்ப்போர் பல்லா யிரம்பேர்.
வெற்றி பெற்றால் நமக்கொன் றில்லை பரிசு;
வெற்றி என்ன! தோற்ற வர்க்கும் பரிசே! 59

பட்டிக் காட்டுப் பயல்கள் கூட்டம் இன்று;
பட்டி வைத்தார் பாச ஆட்டம் அன்று.
'பொட்டில் பட்டால் புண்ணாம்' என்றே நகைப்பார்;
பெட்டிப் பணம் கட்டிப் பார்க்கப் புகுவார். 60

கிட்டி ஆட்டம் கொண்ட இந்தப் பெயரே
'கெட்டு' மாறிக் கொள்வார் வேறு பெயரே.
கிட்டுக் கவை கட்டு நவையாய்ச் சூழ்க!
கிட்டுப் புள்ளு கெட்டிப் பெயரில் வாழ்க! 61

மொட்டை : கிட்டுப் பையா குழியை மூடு!
கிழக்கு நோக்கிப் போவோம் வீடு!
தொட்டு மண்ணைத் தொழுது வாழ்த்து!
தொடர்ந்து கிட்டி துலங்க வாழ்த்து.

திரைக்களம் ஐந்தைக் கடக்கின்றோம்.
திரைக்களம் நான்கின் தொடராக
திரைக்களம் ஆறைப் பார்ப்போம்.

... 90 ...

திரைக் களம் 6

இடம் : பெருவள வாய்க்கால் கரை

நேரம் : வளர்காலை

காதையர் : நல்லூரர் நங்கை, நம்பி.

அமைவு : புதரில் நங்கை அமர்ந்துள்ளாள் — வாய்க்கால் நீரில்
தாழை மறைவில் நம்பி நிற்கிறான்.

நம்பி :

முடித்துவிட்டார் சூட்டத்தை மொட்டை கிட்டு;
மீச்சடக்கி இருவரையும் முனகிக் கொண்டே
துடித்துவிட்டேன்; கிட்டுமொட்டை இரண்டு பேரும்
துடிப்பயல்கள் பார்த்திருந்தால் தூற்றிச் சொல்வார்;
படித்தவெலாம், கேட்டவெலாம் பகர்ந்து விட்டேன்;
யாங்காகப் பளிச்சென்றே பகரக் கேட்டேன்;
நொடித்தவறும் இல்லாமல் நிமிர்ந்தாய்! ஆனால்,
நொடித்துரைக்கும் கீழ்ப்பிறப்பில் நொடித்துப் போனாய்!

பட்டியடி பறைச்சியெனப் பழியாய்ச் சொன்னேன்;
பால்வெள்ளைத் தாமரையாம் படுக்கை தன்னை
விட்டிறங்கி வந்துள்ள வியன்ம கள், நீ!
விளங்காத புதிர்க்குள்ளே விளக்காய் நின்றாய்!
மட்டையடி எனக்கேநான் தேடிக் கொண்டேன்;
மாற்றுசொல முடியாத மங்காய்! செல்வீ!
விட்டுவிடு இப்பக்கம் விழிக்க மாட்டேன்;
விட்டிலா, நான் விளக்கொளியில் வந்து வீழ?

பனித்தவர் கடலைப் போலே
    பரந்தன மறைகள் என்றீர்;
பனித்துளி அளவே சொன்னீர்;
    பசியினைத் தூண்ட விட்டீர்.
பனித்துளி தன்னை நக்கிப்
    பசிதீர்வ தில்லை; இல்லை.
தனித்தஎன் பிறப்பை விட்டுத்
    தகுதியை நினைத்துப் பார்ப்பீர்.

நங்கை :

புகழ்ந்தீரே, மறைகள் நான்கும்
 பூவுலகின் அளவாம் என்றே!
நிகழ்ந்திட்ட கிட்டி ஆட்ட
 நேரத்தில் முடித்துவிட்டீர்?
திகழ்வென்றால் தொடர்ந்து சொல்லும்!
 திரும்பவும்நான் தொடர்ந்து சொல்வேன்!
இகழ்வென்றால் தோற்ற தாக
 இசைவுடனே செல்வீர், நன்றே! (4)

நம்பி :
என்னடி, நீ? சொன்னதென்ன? எந்தம் தெய்வ
 ஏற்றமிகு மறைகளையோ இகழ்வாய்ச் சொன்னாய்?
விண்ணளவு விரிந்ததடி! [illegible] விரிவுஆர் கண்டார்?
 விரலளவே நான்கற்றேன்; விளம்பக் கேட்டாய்!
பண்அளவும் பாடல்களைப் பரிந்து கற்றுப்
 பார், உன்னைத் தோற்கடித்துப் பதற வைப்பேன்!
திண்ணம்என் அறைகூவல் ஏற்பாய்! உன்னைத்
 திணறடிக்க நாளையிங்கு திகச்வேன் காண்பாய். (5)

நங்கை :

நன்று, நன் றறைகூவல் வல்நான்
 நயப்போடே ஏற்றுக் கொண்டேன்.
வென்றுவிடும் திறங்கள் ஆண்டேல்,
 விடியும்வரை படித்துச் சேர்த்துத்
தின்பதற்கு அறிவுத் தீனி
 திரட்டியே கொணர்வீர்! ஆனால்,
இன்றளவில் தோற்றுப் போனீர்!
 இன்றுபோய் நாளை வாரீர்! 6

<u>திரைக்களம் 7</u>

இடம் : அக்கரையகரம் குருக்கள் மாற்றறிவார் இல்லம்.

நேரம் : மாலை

காதையர் : குருக்கள் மாற்றறிவார், மனைவி அலர்மேல்மங்கை, சொக்கர், அறுப்பு அப்பு சாத்திரி.

அமைவு : குருக்கள் திண்ணையிர் அமர்ந்துள்ளார் — இல்ல நிலை வாயிலில் நிற்கும் அகத்துக்காரியிடம் சொல்கிறார்:

மாற்றறிவார் :

அகத்துக்காரி, அலமு, கேளு!
அகத்தைக்கிள்ளும் சேதிகேளு!
பெரியபண்ணையார் பெற்றெடுத்த
பெரியபெண்ணுக்குத் 'திருமணமாம்;
கேட்டாயோடி! 'திருமணமாம்!
தீட்டியுள்ளாரடி, தீட்டியுள்ளார்,
நீட்டோலையிலும் 'திருமணமாம்;
என்னேடி!
'திரு, திரு' என்றே திகைக்கிறாய்?
திருமணம் என்றால் 'திருதிரு' விழிப்பா? (1)

அலர்மேல்மங்கை :

திருமணமோ, கருமணமோ;
சம்மணமோ, அம்மணமோ;
தெரியவில்லை ஐயா!
புரியவில்லை மெய்யே!

[illegible]

பெருமைதரும் நமதுமொழி,
அருமைதரும் தேவமொழி,
முதியமறை மொழியாம்;
அதிவேஇதை மொழிவீர்; — மொழிவீர்! (2)

மாற்றறிவார்:

விவாகசுபமு~~கூர்த்தமதை~~ முகூர்த்தமதை
அவாள்பேசுகின்ற அவர்தமிழில்
'திருமணம்' என்றார்; 'திருதிருமணமாம்'!
'திருமணம்' ஒன்றோ? 'கர்ணபூசணம்'
'காதணிவிழா'வாம், 'காதணிவிழா'!
சஷ்டியப்தபூர்த்தி திபதற்கும்
அறுபதாண்டு நிறை மணிவிழா'வாம்!
எல்லாம் அந்தத் தமிழ்த்தெருவில்
பொல்லாங்காக முளைத்துள்ள
திண்ணைப்பள்ளியார் விடும்கரடிகள்.
கண்ணைமூடி நாம் அமர்ந்திருந்தமோ
சுண்ணாம்புக்குள் வெந்திடுவோம்.
அழமு!
காலமிப்படிப் போனால்
ஒலிப்பிட்டிடும் வேலைநம தாமே. (3)

அலர்:

காலங்கலி காலமிது,
மூலங்கெடும் காலமிது,
கோலமலங் கோலம்;
கோணல்மிகும் காலம்,
~~சீலமிலாச் சேரிமொழி~~

சீலமில்லாச் சேரிமொழி,—
நாலாவது சாதிமொழி;
சீரழிக்குந் தானே.
'சிவசிவா'ஈ தேனோ?— ஏனோ? (4)

மாற்றறிவார்:
'சிவனே'ன்று நாமிருந்தால்
உவமையின்றி உருக்குலைவோம்.
விழித்தெழவேண்டும்; விழித்தெழுவோம்.
(வெளியே பார்த்துவிட்டு அடங்கிய குரலில்:)
விழித்தெழும்போதே நரிமுகத்தில்
விழிக்கின்றோம், பார்! நரிக்குணத்தவன்
சுளித்தமுகத்தைத் தொங்கவிட்டுமே
வீணையில்லாத நாரதனாம்
வீண்அளப்பவன் சொங்கலிங்கே
வருவதைப்பாரேன்; வருவதைப்பார்!
தெருவார்சேதிகள் தெரிவிப்பானே!
(விரைந்த குரலில்:
உள்ளே, போடீ! அவனொருவன்
சிலைக்கண்ணன், சடுதியில்போ!
(வந்தடைந்த சொக்கரைப் பார்த்து:)
சொக்கரா!
பொக்கெனச் சற்றுமுன் விழுக்குள் புரையே நிற்றா?
ஒக்கநான் சற்றுமுன் உமைத்தான் நினைத்தேன்!
வருக, சொக்கரே! வருக!
முருக வடிவே! வருக, வருக! (5)

... 96அ...

சொக்கர் :

குருக்கள் பெரியசாமி! குறுக்கே புகுந்துவிட்டேன்;
  கும்பிட்டேன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
தெருக்குள் நடந்தகதை, வெளுக்கத் தகுந்தவுதைத்
  தெரிவிப்பேன் மாற்றுக்காண வேண்டும்.
மறுக்கத் தகுந்தபறைச் சிறுக்கி ஒருகுட்டியை
  மதித்துப் பள்ளிதனில் ஏற்றார்;
பொறுக்கத் தகுந்ததன்று, ஒதுக்கத் தகுந்தசாதி
  பொதுவில் குந்தவைத்தார் நேற்றே. (6)

[illegible]:

பள்ளித்திண்ணையில் பறைக்குட்டி
முள்ளாய்ப்புகுந்தது முழுத்தப்புதான்.

வண்டுபுகலாம் மலர்க்குள்ளே;
நண்டுபுகுந்தால் நாற்றந்தான்;
நண்டுபுகுதல் நடப்பில்லை;
நண்டுபுகலாம் வளைக்குள்ளே.

நண்டுவளையை நாடிடவும்
வண்டுகள்மலரில் வளம்பெறவும்
மலரைமலராய் மறுபடியும்
மாற்றுவோம், நாம்; மயங்காதீர்!
மாற்றறிவார், நம் ஊர்ச்சிவனார்
பேரருளாலே சீர்பெறுவோம்.

சொக்கரே!
அமர்வீர் திண்ணையில்; அமர்வீர்!
குமுற வேண்டாம்; குறைகள் சொல்வீர். (7)

சொக்கர் :

சிறப்புக் குரியதமிழ் நிரப்பி வழங்கும்பள்ளி
சிறக்க மதிப்பவன்நான்; ஆனால்,
'பிறப்பிலே ஒருகுலமே'. 'பிறங்கும் தேவன்ஒன்றே'
பிடித்த சொன்மையென்றார், ஏலேன். |
பிறப்பில் உயர்வுதாழ்வு பெரியோர் வகுத்தவிதி;
பிதற்றி அதைமறுத்தல் தீதாம்.
மறுப்பில் இருப்பவரை மாற்று முறையில்வைத்தே
மனத்தை மாற்றிவைக்க நீர்தாம், | (8)

சாற்றும் மறைகள் ஓதிப் போற்றும் பூசெய்செய்து
சாமீ, மாற்றம்செய்ய வேண்டும்.
சீற்றம் ஏதுமின்றி, ஏற்றும் அருளேகொண்டு
சீரே செய்தருள வேண்டும்.
மாற்றை அறிந்தஎங்கள் மாற்றறிவாராம் தாங்கள்
மாற்றிக் காட்டவேண்டும், சாமீ!
கூற்றை உதைத்தகாலின் ஆற்றல் படைத்திருக்கும்
ஐ குருக்கள்ஐயா, அருள்க சாமீ! (9)

மாற்றறிவார் :

சொக்கரையனே! நீர்மதுரைச்
சொக்கர்அருளால் வந்தவரே.
உலகநலங்களை உணர்ந்தவரே.
பலகாலங்கள் வாழ்ந்திடுகவே!

நீர்போற்றுகின்ற தமிழ்ப்பள்ளிதான்
சீர்கள்பலப்பல செய்திடுவதே.

பூவால் செய்யப்படுவது பூசை. ... 97
இந்தச் 'பூசை' என்னும் ...

[illegible]
[illegible]

" [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] "

- ~~Chaterji~~
- [illegible] - Chaterji.
- Race movement and ~~Prehistory~~ Prehistoric Culture in the Vedic age - Page 160.

அழகழகாக அருந்தமிழ்ச்சொல்
விழாக்களுக்கெல்லாம் விளக்கமுடன்
பெருமனத்துடனே பெருக்கினரே.
'திருமணம்' என்றார் மணக்கிறதே.
'காதணிவிழா'வாம் அணியன்றோ.
'மணிவிழா' என்றார் மணிமணிச்சொல்.
ஆகா! ஆகா! அருமை! அருமை!
போகப்போகப் பெருகிடுகவே!

அகத்துக்காரி அலமுவிடம்
அருந்தமிழ்அழகை அறைந்திருந்தேன்.
'தமிழ்தமிழ்' என்றால் அமிழ்தமிழ்தாம்.
அமிழ்தத்தமிழது நமக்கெல்லாம்
இம்மையின்பத்தை இயற்றுவதாம்.
நம்மைமறுமைக் குயர்வுதர
தேவமொழியதைத் திருக்கடவுள்
பூவுலகத்தில் பொழிந்திட்டார்.
படைத்தகடவுள் விதித்தபடியே
நடப்புக்கெல்லாம் 'தமிழ்' என்றோம்.
ஆனால்,
உயர்வுக் கெல்லாம், பயனுக் கெல்லாம்,
பயில்வுக் கெல்லாம், பயனுக் கெல்லாம்
இனி தேவ மொழிசமஸ்கிருதமே
ஆவலுடனே ஓதி வணங்குவோம். (10)

சொக்கர்:
அழகுத் தமிழ்மொழியின் அருமை பெருமையெல்லாம்
அடுக்கிப் புகழ்ந்தீர்மனம் நெகிழ்ந்தேன்;
பழகும் தமிழ்ப்பள்ளியின் பணியைப் புகழ்ந்ததற்குப்
பணிந்து நன்றிசொல்லி மகிழ்ந்தேன்;
பழுதாய் 'ஒன்றேகுலம்' பரப்பும் நோக்கமுடன்
பறையைக் குந்தவைத்த குறையை

முழுதும் போக்குதற்குத் தொழுது வேண்டுகின்றேன்
முனைந்து படைக்கவேண்டும் நிறைவுடைமை. (17)

மாற்றறிவார் :

நன்றாய்ச்சொன்னீர் , நலச்சொக்கரே !
'ஒன்றேகுலமும் ஒருதேவனும்'
ஒப்பவில்லையென் றோதினீரே ;
ஒப்புயர்வில்லா உயர்கருத்தே .
'ஒருவனேதேவன்' ஒருவகையில்
ஒப்புக்கொள்ளலாம் ; 'ஒன்றேகுலம்'
தப்பு , மாபெரும் தப்பு ! தப்பே !

பெரியவாள்தாம் பேறுபெற்றவாள்
உரியவற்றையே ஓதியுள்ளனர் .
அவர்வழிப்படியே நாம் நடப்பதே ! ம !
எவரும்அதற்கே மயப்பென்றால்
அவர்மனம்மாற மாற்றறிவார்
நம்மூர்ச்சிவனார் நல்வருள்பெற
மும்மையும்தரும் நான்மறைமொழி
ஓதிமாற்றுவிவாம் உறுதியாகவே .
ஓதுநான்மறைகள் ஓதிடும்திரு
அப்புசாத்திரி அவருடன்நான்
ஒப்பப்பேசியே உகந்தவை , உடன்
எப்பணம்செல வாயினும்சரி ;
இதற்கில்லாத பணம்எதற்கு ?
புதர்க்குள்இட்டுப் புதைப்பதற்கா ?
மிக்கவர்தம்மின் மிகுகொடைபெற
சொக்கர்இருக்கையில் சோர்வெமக்கே

எக்காலத்திலும் எய்துவதிலை.
சொக்கரே!
போக்கெனப் பொறுப்பை என்மே விட்டு
எள்முனைக் கவலையும் இலாமல்
செல்க! நாளை சேர்க, இங்கே!
(சொக்கர் மறையும்வரை பார்த்துத் தமக்குள்:)

அறுத்துவிட்டான் 'அறுஅறு'வென;
அறுத்துப்போட்ட அறுவைக்குளே
பதரைநீக்கிப் பக்குவத்துடன்
கதிரைமணியாய் கண்டுகொளவே
வழியும்வைத்தான். தமிழ்த்தெருவில்
பழியைநீக்கவே மணப்போற்றியும்
மறைகள்ஓதியும் நம்மவர்க்கே
நிறைகளைச்செய்திடும் நிலையுண்டாக்கினன்.
(வீட்டிற்குள் பார்த்துப் பின் வெளியே பார்த்து:)

அகத்துக்காரி! என்னடி, நீ;
அகத்துக்குள்ளே போனவள், நீ
புறத்தேயிருந்து புகுகின்றனை?
எப்படிப்போனாய்? எங்குபோயினை?
செப்படிவித்தை செய்கின்றனை!
எதற்குப்போனாய்? ஏதுசெய்தாய்?
அலமு!
குலத்தின் கனியே! குலமுறை மணியே!
புலப்படச் சொல்லு! புதிதாய்
நலப்பட ஏதும் நடத்திவைப் பாயே!

(12)

... 100...

அலர்:

சொக்கன்சொன்ன சேதிஒரு
பக்கத்திலே வையும்ஐயா!
பக்கிபறைக் குட்டி,
தக்கவைத்த திண்ணை;
உட்கார்ந்த சொக்கனையும் —
ஒக்கத்தீட்டுப் பட்டவனை
உட்கார வைத்தீர்;
தக்கசெயல் ஆமோ? — ஆமோ? (13)

பறையிருந்த திண்ணையது, —
கறைபடிந்த திண்ணையதில்
உறைந்திருந்த சொக்கன், —
பறைத்தீட்டுச் சொக்கன்
மறையொலிக்கும் திண்ணையதில் —
இறைவிளங்கும் திண்ணையதில்
ஏறவிட்டீர் நன்றோ?
கூறுகெட்டீர் அன்றோ?—நன்றோ? (14)

தீட்டுப்பட்ட திண்ணையதை,
மீட்டுக்கொள்ள வேண்டிஉடன்
ஓட்டமாக ஓடி —
கூட்டிவந்தேன் தேடி!
ஈட்டிபோலச் சாத்திரியார்
நீட்டிவைத்த தருப்பையுடன்
ஓட்டமாக வருவார்;
தீட்டுதுடைத் திடுவார்; — வருவார். (15)

... 101 ...

(குருக்கள், வைதி சாத்திரி வருகிறாரா என்று வெளியே பார்க்க, அதைப் பார்த்த மனைவி:)

தொல்லைதந்த திண்ணைவழி,
இல்லையிது நல்லவழி ;
 கொல்லை வழியாக
 ஒல்லைவரு வாரே ;
பல்லையிங்கு காட்டவேண்டாம் —
சொல்லெதையும் நீட்டவேண்டாம் ;
 செல்லுமையா குளிக்க !
 தள்ளுமையா தீட்டை ! — கேட்டை. (16)

மாற்றறிவார் :

ஆமாம், ஆமாம் அதுமறந்தனன் ;
சீமாட்டி, நீதான் சீர்நினைந்தனை.
ஓய்ந்துபோனேன் அலர்மேலு, நீ
பாய்ந்துபோனாய் ; பாராட்டுகள்.

குட்டிப்புலிதான் கூடப்பாயும் ;
பெட்டைப்புலியோ பெரும்பாய்வில்
முன்னே பாய்ந்து முடிப்பதனையே
கண்ணால்இங்கே காணுகின்றனன்.
அகத்துக்காரி ! அடி, அலமு !
முகத்தழகில் மட்டுமல்லடி
ஆரியமாரிசை வழிவந்தவள் !
ஆரியஇனத்தின் வீரியாங்கனை.

உன்னையகற்றுக் காரியாகவே
கண்ணைப்போலவே பெற்றநான்மிகப் ~~சிற~~
பெருமைக்குரியவன்; பேறுபெற்றவன் [illegible].
அருமைமங்கலி யாகவாழ்கவே!

(கொல்லைவழியே வந்து தலைவாயிலில்
தலைநீட்டிய அப்பு சாத்திரியைப் பார்த்து:)

அப்புவா!
வா,வா! வரட்டுச் சொக்கன் வரவால்
நீவர வேண்டி நேர்ந்தது. முதலில்
வாய்மைத் "தூயுரை" (?)மந்திரம் ஓதி
தூய்மை வீட்டில் துலங்கச் செய்து
நன்னீர் தெளித்து நன்மை செய்க!
நானும்,
வெந்நீர் உளதில் விரைவில் குளித்து
வருவேன்; வந்தபின் விரிவாய்
இருவரும் சேதிகள் இருந்து பேசுவமே. (17)

✱அப்பு சாத்திரி: ①
என்ன மாமா! எச்சில் தமிழை எழிலாய் எண்ணிக் கொள்கிறீர்?
புண்ணியாவாசனத்தைத் 'தூயுரை' என்றீரோ! ✱ (18)

இந்தக் கிருகம் இழந்த புண்ணியம் இனிய மந்திரம் ஓதி மீட்டுநான்
வந்த வேலையை முந்தி முடித்தபின் வந்து பேசுவேன். (19)

(குருக்கள் குளிக்கப் போகிறார்; அப்பு சாத்திரி
'புண்ணியாவாசன' ③மந்திரம் ஓதி மாவிலையால்
வீடெல்லாம் நீர் தெளித்து நிறைவேற்றி வருகிறார்;
குளித்த குருக்களும் வருகிறார்:)

② ③ [illegible] தூய்மை [illegible] நல்லவன்

① ✱ தமிழ் பேசுவோரை உயர்வாய் பேசும் [illegible]

அப்பு:

மாற்றறி வாராம் மாமா! மாபாசை தனக்கும் வேறு
மாற்றறி வாராய் மாறிப் போனீரோ? (20)

'தாயுரை' என்றால் தா! தா! 'புண்ணி யாவா சனமென் றாமோ?
வாயுரை உமக்கும் பேயுரை ஆனதோ? (21)

பொன்னுக்கு மாற்று புகுதி மன்னா? புண்ணிய மந்திரம் பூர்வமந் திரத்துக்கு
என்ன [illegible] [illegible]டுண்டு, மாமா? இனங்கெட்டுப் போனீரோ? (22)

ஆரிய பாசை — வீரிய பாசை — சீரிய பாசை ஆமிதற்கே
பூரியர் பாசை — புன்தமிழ் பாசை கூறுவதோ? (23)

ஈச பாசை — தேவ பாசை — வேத பாசை ஆகும் மந்திரத்திற்கு
நீச ① பாசை — பாவ பாசை — பூத பாசை நேராமோ? (24)

நம்குல பாசை — புங்கவர் பாசை — மங்கல பாசை சமச்கிருதம்
புன்குல பாசை — மங்கிய பாசை புகலுவதோ? (25)

அன்னம், தீர்த்தம், அட்சதை, போசனம், விவாகம், சீமந்தம், சிரார்த்தம்
இன்னும் மிகப்பல இருக்கு வேத வார்த்தை இவற்றைச் (26)

சோறு, தண்ணீர், அரிசி, சாப்பாடு, திருமணம், வளைகாப்பு, ஆண்டுக்கடன்
கூறுதல் பாவம் — குதர்க்கம் — பாதகம் — தோசம்; கூடாதே! (27)

வது, வரன், கிருகப் பிரவேசம், ஆசி, இட்ட மித்ர பந்து சனம் —
மதுரச் சொற்களின் மாற்றாய், இவற்றை (28)

மணமகள், மணமகன், மனைபுகல், வாழ்த்து, அன்புநண்ப உறவினர் எனவே
மனத்தால் நினைத்தலும் மாபாவம் — அமங்கலம் உரைத்தல் கேவலம். (29)

மாமா! விரும்பித மாபா தகத்தை; அர்த்த புஷ்டி அழியும்;
ஆமாம், சொன்னேன்; ஆரியம் பெருக ஆளாவீர்? (30)

... 104 ...

① [illegible]

(1) இப்படி ஒழுங்காக [illegible]
~~[illegible]~~ எழுதினோம். இவை
[illegible] [illegible] : பாடமொழி முறையோர்
பேசுவர் என்பதைக் குறிக்கவே பாடல்களும்
எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு [illegible]
எழுதோர்க்கும் [illegible] பொருத்தம்
வேண்டுமென்றும் - 'கவிதைக்கோ'

மாற்றறிவார்:

அப்புசாத்திரீ! அறுப்புச்சாத்திரீ!
தப்புசெய்கிறாய், நீ! தப்பு, தப்பு!
ஆரியம்வளர்க்க அறிவுரையா?
யாரிடம்அளக்கிறாய்? யானையிடமா?

மாற்றறிவான், நான் மாறியதாய்
மாற்றிப்பேசினை; மாற்றங்கேள்!
மாற்றையறிந்தவர், என் மரபுப்பெரியவர்
மாற்றுசெய்தவற்றை மதித்துக்கேள்:
மீறியே
மாறினேன் என்றெனை மதிப்பின்றிக்
கூறினை; வீணாய்க் குற்றம் கூறினை. (31)

அப்பு:

மாறி ஸ்ரீரா என்றதும் மாமுனி விசுவா மித்திரன் துர்வாசனாய்
மாறிவிட்டீரே! இதுதான் மாறாத உண்மை மாமா! (32)

சீற்றம், என் கேள்வியைச் சிதைத்து விடாது; சீர்வேத பாசையை உயர்த்த
மாற்றறி வார், நீர் மாற்றி யிருந்தால் கூறுவீர்! (33)

மாற்றியே வேத பாசை தனக்கு மகுடம் சூட்டுதல்
ஆற்றி யிருந்தால் அவற்றை அடுக்கிக் காட்டுவீர்! (34)

மாற்றறிவார்:

காட்டுவேன், அப்பு! காட்டி, உன்வாய்
பூட்டுவேன்; ஓடுவாய் பூனையாய்.

கோயில்வளர்க்கும் குருக்கள், யாம்;
கோயிற்சொற்கள் கொண்டுதமிழர் —

—நான்மறைச்சொற்கள் நாட்டித்தமிழர் —
கூன்பெறச்செய்த கூறையும்கேள்!
தாயைமறந்தே தமிழர்தம்
வாயைமாற்றிய வாய்மைகேள்!
சாத்திரி!
ஒருசில சொல்வேன்; அவைபோல்
பெருகிய வற்றைப் போற்றிக் கொள்வாய். (35)

அப்பு:

அப்படிச் சொல்லும்; அடுக்கிச் சொல்லும்; அதுசரி என்றால்
அப்பொழுதே
குப்புற வீழ்ந்தும் கும்பிடு வேன், நான் மாமா! (36)

மாற்றறிவார்:

'கோயில்' என்பதனை 'ஆலய'மாய் (1)
'வாயில்' என்பதனைத் 'துவாரம்' அதாய்,
'கருவறை' என்பதைக் 'கருப்பக்கிருக'மாய்,
'திருவுருவ்த்தை 'மூர்த்தி'யாக,
'போற்றி' என்பதை 'அருச்சனை'யாய்
மாற்றியதறிவாய் மாறுபாடிலை.

இறைவன்பெயரில் எதையும்பார்
'இறைவன்' என்பதை 'ஈசுரன்' ஆக்கி,
'இறைவி' என்பதை 'அம்பிகை'யாய்,
'அம்பலக்கூத்த'னை அரும் 'நடராச' னாய்,
'மங்கைபாகனை' (2) 'அர்த்தநாரீச' னாய்,
'மறைக்காடனையே 'வேதபுரீச' னாய்,
'பெருவுடையா'ரைப் 'பிருகதீசர்' ஆய்

---

(1) [illegible]
(2) [illegible]

② சொல் = கட்டுரைத்தொடர்: மொழி உள்ள கட்டு
மொழிக்கட்டு வகைப்பாடு: இரண்டு கட்டு
தொடர்கள் கட்டுப் பொருள். இவ்
இரண்டு கோவையில் வேறு [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

திருஐயாறப்பனைப் பஞ்சநதீசுரனாய்
உரைத்தும்போற்றியும் ஒவ்வொன்றாய்
மறைத்தோம் தமிழ்ப்பெயர்; மற்றும்கேள்!

இறைவன்உறையும் இன்பதமிழ் ஊர்
மறையச்செய்த மாற்றமும்கேள்!
சிற்றம்பலத்தைச் சிதம்பரமாய்,
பொற்றாமரையைச் சுவர்ணபுச்பமாய்,
திருமறைக்காட்டை வேதாரண்யமாய்,
குடமூக்கினைக் கும்பகோணமாய்,
பழமுதிர்சோலையை விருத்தாசலமாய்,
எழில்மலையை எலிமலையாய்,
வாழியமறைமொழி ஆக்கினமே!
நூற்றுக்கணக்கில் நவில்றதமிழ்
[illegible] மாற்றினதார், அவர் மரபினன், நான்.

மூவர்தேவார முத்தமிழ்ச்சொல்
சாவச்செய்து சமஸ்கிருதம்
மேவச்செய்து மேனிலைக்கே
மாற்றறிந்தவரின் மரபுவழி
மாற்றறிவான், நான்; மாற்றினவை
இன்றளவும்நிலை நின்றுநிகழ
கொண்டுசெலுத்தும் குருக்கள், நான்.

அவர்தமிழ்மண்ணில் அவர்தமிழ்மொழி
கருவறைக்குள்ளே கடுகளவும்
மருவவிடாமல் மடக்கியதார்?
அப்பு!

செப்புவாய்; இவைதாம் தப்பா?
தப்பாய்ப் பேசிய நீ தப்ப மாட்டாய். (37)

அப்பு:

தப்பிலை மாமா, ஒப்புக் கொண்டேன்; தமிழரைச் சருகாய்
குப்பைக் கூளமாய் குவித்ததும் உண்மை; தப்பிலை. (38)

"சுக்லம் பரதரம்" சுருதி மந்திரச் சுரவொலி கோயிலில்
எக்காலத்தும் எக்காள ஒலியாய் எழுப்பு கின்றீரே! (39)

அதன்பொருள் ஒன்றும் அறியாத் தமிழர் அடிமையாய் நின்றே
ஓதலை வணங்கி, உம்மையும் வணங்கச் செய்வித்தீரே! (40)

மாற்றறிவார்:

இளித்தவாயர்தம் இளங்கடவுளை
சுழித்துமாற்றிய சூழ்ச்சியுங்கேள்:
'முருகன்' தமிழரின் முழுக்கடவுளாய்
உருகிச்சொன்னதை உடைத்தெறிந்தே
சொல்லினம், 'சுப்பிர மணியன்' என்றே.
'நல்லபிராமணன்' எனும்பொருள்கொள்
சொல்லாம் 'சுப்பிர மணியன்' தை
சொல்லிப்புனுால் சூட்டினமே!
அந்தச்சூழ்ச்சியை அப்பட்டமாய்
இந்தநாளிலும், நாம் இயக்குதல்பார்!

'முருகன், வேலன், குமரன், வேள்,
அறுமுகன், பழனி ஆண்டி, கந்தன்'
இப்படித்தமிழ்ப்பெயர் இடுவோமா?
'சுப்பிரமணியன், சுவாமிநாதன்'
பெயர்கள்கொண்டே உயர்வென்போம்.

...108 ...

கடவுளையே
சாதிப் பெயரில் சாய்த்த
தீதினை இன்றும் திகழவைத் தோமே. (41)

அப்பு:

இப்பெரும் செயலை எப்படிப் புகழ்வேன்! ஏமாளித் தமிழர்
சுப்பிரமணிப்பெயர் சூடின் சிறப்பாய் மதிப்பரே. (42)

மாற்றறிவார்:

இத்தமிழ்நாட்டில் கால்வைத்தே
முத்தமிழ்த்தலையிலும் கால்வைத்தோம்;
ஆற்றல்தமிழரை ஆன்மிகத்தால்
சோற்றுத்தமிழராய் மாற்றினமே!
அப்பு!
அறிந்து கொள், நீ! ஆழ்ந்த நோக்கினைப்
புரிந்து கொள், நீ! பொத்திக் கொள், வாய்!
போதும் உனக்கிது போதும்.
ஏதும் மேலும் எகிரமாட் டாயே? (43)

அப்பு:

வம்புக் கிழுத்து விட்டேன்; வாயைக் கிளறி விட்டேன்; நீரோ
கொம்பு சீவிக் கொண்டே பாய்ந்து விட்டீர். (44)

வம்புப் கிழுத்த தாலே கும்பித் தமிழை மாற்றி
நம்பற் குரிய பாசை நட்ட வரலாறு (45)

வெளிப்பட வைத்தேன்; வெற்றுத் தமிழர் உணர்வற்ற மொழியில்
பழிப்பட் டிருப்பதும், விழிப்பற்றிருப்பதும் பளிச்சிட் டனவே. (46)

தப்பு; தப்பு! நான் தாடையில் போட்டேன்; தந்த கருத்துத் தாக்குதலில்
குப்புற வீழ்ந்த நான் கும்பிட்டேன் குருக்கள் மாமா! (47)

... 109 ...

மாற்றறிவார் :

மாற்றறிவாரின் மேல்வருனாய்
போற்றி, நீவாழ்க! பொலிவுடைக!

மற்றஉன்கருத்தில் மாற்றமிலை;
முற்றுமாய்ப் பார்ப்பனம் முழக்கிடுவோம்.
இருவரும்
ஆரியக் கூத்தை ஆடி விட்டோம்;
காரியத் திண்ணை திரியில் கண்ணை வைப்போம்;
சொக்கன் சொன்ன சேதிகள்
ஒக்கப் பேசி ஒருவழி காண்போம். (48)

அப்பு:

சொக்கன் சொன்ன சேதி எல்லாம் சுருக்க மாக சொல்லி விட்டாள் மாமி;
பக்குவ மாகப் பயன்படுத்திப் பாய்ச்ச லூரில் வேதம் பாய்ந்து (49

நம்மவா ளுக்கே நல்ல வளம்கொடுக்க நாடிநாம்
கும்மா ளத்துடன் கூடுவோம், மாமா! (50)

திண்ணைப் பள்ளித் தாடிக் காரர்தீய எண்ணம் தீய வேண்டும்;
விண்மழை பொழிந்து வேண்டிய வளங்கள் ஊர்க்கு வேண்டும். (51)

எனக்கென ஒன்றும் உமக்கென ஒன்றுமாய் இரண்டு திட்டம் இட்டுள்ளேன்;
வணக்கும் மந்திரம், வேத யாகம் வளர்க்க வேண்டும். (52)

கோணலை மாற்றக் கோயிலில் கேடி அருச்சனை உமக்கே, ஒன்று;
பேணும் ஊர்வளம் பெற்றிட யாகம் பேணல் எனக்கும் ஒன்றாம். (53)

கோடி அருச்சனை, யாகம் வளர்த்திடப் பணம் திரட்டவே
ஓடிச் சொக்கரை உழைக்கத் தூண்டும், மாமா! (54)

.. 110 ...

மணிபம் மணிகண் டைய ருடனே மகிழ்ந்து பேசி
மணியாப் யாகம் மணக்கத் திட்டம் செய்வேன். (55)

வாய்ப்பை நழுவ விடாமல் வாகாய்ச் சொக்கரை வளைத்துக்
காப்பை உதிர்ப்பது கடமை உமக்கு மாமா. (56)

மாற்றறிவார் :

கோடியருச்சனை கோத்திட, நான்
நாடிமுடிப்பேன்; அயராமல்
மணிகண்டனுடன் மனமொன்றி, நீ
பணியவேண்டின் பணிவாகவும்
துணியவேண்டின் துணிவாகவும்
எந்தவேலையும் ஒதுக்கிட்டு
இந்தவேலையே உயிராய்க்கொள்!
அப்பு!
ஆவாய் வேள்வி ஆசா னாகவே!
போவாய்! வேண்டிய புரிவாய்;
தேவா சிரியனாய் திகழ்க போவாயே! (57)

அப்பு :

போவேன், போவேன் ; போகும் காலம் கைக்கு வந்திட்டால்
ஏவ்வா[illegible] மல்நான் எழுந்து போவேனே; என்ன மாமி! (58)

அலர் :

'வா'என்றழைத்து வந்தேன்
தாவிவந்தே ஓதிநின்றார்;
ஆவதுகா ணிக்கை
ஈவதன்றி வீணே
'போ'என்று சொல்லுவதோ?
பாவமிதைக் கொள்ளுவதோ?

பூவுடனே பழமும்
ஆலுடன்பணமும்— ஈவீர் (59)

மாற்றறிவார்:

ஆமாம்மறந்தேன்; அதுகடமை.
மந்திரத்திற்கே மதிப்பளித்து
வந்திப்பதுதான் காணிக்கை.
தாயும்பிள்ளையும் ஒன்றெனினும்
வாயும்வயிறும் வேறன்றோ?
அகத்துக்காரி அவர்மேலு!
முகத்தைச்சுளிக்க வைத்தேனே!

தட்டெடுத்துவா! வெற்றிலைபழம்
கொட்டைப்பாக்கு, வை! நேற்றுள்ள
பூசெப்பூவில் பொறுக்கிநாக்கு, வை!
காசாய்இருபணம் கணக்கோடு, வை!
மாமாஎன்னநான் சீமானா?
பேழையைத்திறந்து பொன்வைக்க?
ஏழைக்கேற்றதோர் எள்ளுருண்டை!
அலமு!
[illegible]
வாழை முடுமுன் வைத்துவிட் டாயே! [illegible]
தேவை யானவை தெரிந்து வைத்தனை.
அப்பு! ஏற்று, நீ அழகாய்ச் சென்று
தப்பாமல்நீ தகுந்த திட்டம்
மணிகண் டனுடன் மணியாய்த் தீட்டி
~~நாளைக் காலை~~ நலமாய்
மீள வா, நீ மேலும் வாழ்கவே! (60)

(குருக்கள் எழுந்து கொடுக்க அப்பு சாத்திரி
பெற்றுக்கொண்டே :)

அப்பு :

கொடுக்கும் தட்சிணை கொடையும் அன்று; கூலியும் அன்று, மாமா!
மடுக்கும் மந்திரம் படைத்த வர்க்கு மகிழ்நன்றி படைத்தோம், மாமா! (61)

வேதம் விதித்து தட்சிணை; வேண்டாது போனால் பாதகம் எனக்கு, மாமா!
போதும் எனும்வரை பொருந்தக் [illegible] கொடுக்காது விட்டால் பழிபாவம். (62)

எல்லாம் நலமாய் மற்றெலாம் நடந்தன; நடப்பவை தொடங்கிடவே
செல்வேன்; நாளை சொல்வேன்; வருவேனே. (63)

(அப்பு போகிறார்)

திரைக்களம் ஏழைக் கடக்கிறோம்.

திரைக்க களம் 8

இடம் : நல்லூரர்ச் சேரி

நேரம் : மாலை

காப்பிய மாந்தர் : பொம்மி — மருதி — மருதன் —
நங்கை — நொண்டி முத்து

அமைவு : நங்கை வீட்டினுள் மருதன், மருதி உள்ளனர்.
பொம்மி புகுகிறாள்.

பொம்மி :

அண்ணி, கேளு, அண்ணி, கேளு அண்ணி — உன்
பெண்ணு பெற்ற பெருமை கேளு அண்ணி!
திண்ணையிலே சேர்த்துத் தாடிப் பெரியார் — உடன்
தேவி போலக் குந்த வைத்தார் சரியாய்.

என்ன சொல்வேன்! தங்கை என்ன சொல்வேன், நங்கை! — இவள்
எடுத்துப் பேசி ஏற்றம் பெற்றாள் நங்கை
தொன்மைச் சொக்கர் தொடர்ந்தெ திர்த்துப் பார்த்தார் — தலை
தொங்கி அங்கே தோற்று டல்தான் வேர்த்தார். 2

மருதி :

என்னிடம் ஏனிதைச் சொல்ல வில்லை, நங்கே?
என்னுள்ளம் பூரிப்பில் ஏறுதடி.
உன்னைநான் பெற்றிட்ட நாளினும் இன்றுள்ளம்
ஒப்பின்றிப் பூரிப்பில் ஓங்குதடி. 3

நங்கை :

'கற்பென்னும் கட்டுப் பாடு
    காரிகை யார்க்கே' என்று
சொற்போரே தொடங்கி விட்டார்;
    சூடேறிப் பேசி விட்டேன்.
கற்பிக்கும் செம்மல் ஐயா
    கனிவாக அழைத்தார் உள்ளே;
சொற்றனர் 'உட்கார்' என்றே;
    சொக்கரோ சீறிப் பார்த்தாரே 4

'தோன்றிடும் பூசல்' என்றார்;
    தொடர்இடி போன்றே கற்போர்
கான்றனர் எதிர்ப்புத் தீயை ;
    கருகினார் அதிலே சொக்கர்.
சான்றவர் நடுவே என்னைச்
    சார்தியே புகழ்ந்தார், அம்மா!
'சான்றோளாய் ஆவேன்' என்றார்;
    சாய்த்திட்டார் சாதிப் பேயை. 5

மருதி :

'சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்' என்று சொல்லுவாய்;
    'சான்றோள் எனக்கேட்ட தாய்' ஆக்கினாய்!
(மருதனைப் பார்த்து:)
தோன்றினாள்; நம்மினம் தூக்கி நிறுத்துவாள்;
    தோள்தட்டி ஆடிடும் தந்தை ஆனீர். 6

மருதன் :

'மகன்தந்தைக் காற்றுவான்' என்று சொல்வாய்;
மகளே, நீ உன்தந்தைக் காற்றினாய்;
மனமெல்லாம் தேன்பொங்க ஊற்றினாய்!
தகப்பன், நான் அவைமுந்தி வைக்க வில்லை;
தானே, நீ அவைமுந்தி அமர்ந்தாய்;
நானேதான் தந்தையாய் நிமிர்ந்தேன். 9

நங்கை :

அப்பா சொல் தாண்ட மாட்டேன்;
அவர்சொன்ன வேலி தாண்டி,
தப்பாகச் சொல்லு கின்ற
தாழ்வென்னும் வேலி தாண்டி
ஒப்பாக அமர்ந்து விட்டேன்;
ஓங்கியும் பேசி விட்டேன்.
தப்பேதும் செய்ய வில்லை;
தந்தையும் வாழ்த்த வேண்டும். 7

மருதன் :

மாவுக்குக் கலம்நூறு விளைச்சல் அறுத்ததாய்
மனந்தான் பூரிப்பில் மிதக்கிறேன்;
மகிழ்ந்துன்னை வாழ்த்தி மதிக்கிறேன்.
பூவுல குன்னையே போற்றிடப் பல்லாண்டு
பூக்கும் புகழுடன் வாழ்கவே!
பொய்யா வளமெல்லாம் சூழ்கவே! 8

... 116 ...

நங்கை :

மற்றொன்றும் செய்து விட்டேன்;
    மறைப்பதற் கொன்று மில்லை.
கற்றதேக் குருக்கள் பிள்ளை
    கழறிய மறைச்சொல் எல்லாம்
உற்றொரு முறையே கேட்டே
    உடனவை உரைத்து விட்டேன்.
மற்றந்தக் குருக்கள் பிள்ளை
    மலைத்துப்போய்த் தோற்றுப் போனார். 10

மருதி :

எங்கே, என் செல்வமே எப்படிச் சொன்னாய், நீ
    என்னிடம் அப்படிச் சொல்லு கேட்பேன்.
நங்கே, உன் நாவாலே நான்மறைப் பாட்டென்றால்
    நாலென்ன? யாரென்ன? நாடே போற்றும்.

(நங்கை காயத்திரி மந்திரத்தைச் சொல்கிறாள்:) 11

- [illegible] -

பொம்மி:

போடப்படி மந்தி ரத்தை நங்கே — நங்கே
    போட்டு டைத்தாய் பார்பனர்வாய்ப் பங்கே.
பாடப்படிப் பாடப் பாடக் கேட்டே — அங்கே
    பதறிப் போகும் பாய்ச்சலூருக் கோட்டை 12

~~நங்கை~~ :
    ~~இந்தஒரு மந்தி ரந்தான்~~
    ~~இருசமயப் பார்ப்ப னத்தார்~~

... 117 ...

மருதன் :

என்னடி மருதி, நீ பொன்னையே பெற்றிட்டாய்!
என்னுள்ளம் பொங்குதடி மடையாய்;
என்குடிசை அரண்மனையின் குடையா?
பெண்ணவ ளாலேநாம் பெற்றுவிட்டோம் பேறு
பெரும்புதையல் பெற்றுள்ளோம் மருதி.
பெருக்கிடுவாய் நம்மினத்தை உறுதி. 13

மருதி :

ஆகாகா! எப்படிப் பாடிவிட்டாய், நங்கே!
ஆரத் தழுவிநான் முத்தமிட்டேன்
(கட்டித் தழுவி முத்தமிடுகிறாள்)
பாகாலே பொங்கலிட் டூட்டி உன்னைப்
பார்த்து மகிழவும் வேண்டுமடி. 14

நாற்று நம்பாட்டைப் பாடும் [illegible] வாயே
நான்மறைப் பாட்டையும் பாடும் என்றே
சாற்றிவிட்டாய்; சான்றும் காட்டி விட்டாய்;
சாராத இன்பத்தில் சார வைத்தாய். 15

நங்கை :

இந்தவொரு மந்திரந்தான்
இருசமயப் பார்ப்பனத்தார்
அந்திசந்தி காலை மாலை
அன்னையென்று ஓது கின்றார்.
முந்தவர் சொன்ன எல்லாம்
முறையாகச் சொல்லி விட்டேன்;
வந்துநாளை சொல்லு வேன், பார்
வாடி, போடீ என்று போனார். 16

மறையவர் ஓதும் பாட்டை
மற்றவர் ஓதி விட்டால்
புரையோடும் காதும் வாயும்
புகையாகித் தீயும் என்பார்;
கறையேதும் நேர வில்லை;
கழறிய குருக்கள் பிள்ளை
‘பறையல்ல பெண்ணே! நீ, முன்
பார்ப்பனப் பிறவி’ என்றார். 17

பாராட்ட மாட்டார்; நேர்ந்தால்
பறைச்சியாய்ப் பாராட் டாமல்
சீராட்டாய்த் தம்மி னத்துச்
சிறப்பாகப் பார்ப்ப னப்பெண்
மாறாட்டாய்ப் பிறந்த தாக
மறைவின்றி இனத்தைப் போற்றல்
தேரோட்டம் அவர்க்குத் தந்தாய்!
தேரோடும் தெரு, நாம் ஆனோம். 18

மருதன் :

நல்லூரின் சேரிக்கு நல்லநல்ல காலம்
நங்கையால் நாம்தலை நிமிர்வோம்;
நாலுபே ரோடுநாம் அமர்வோம்;
பள்ளுப்பறையெல்லாம் தள்ளு படியில்லை
பார்ப்பன ருக்குத்தாழ் வில்லையே;
பாழாய்ப்போ கும்தீட்டுத் தொல்லையே. 19

ஆனாலும் அய்யர்மார் அமரவைத்த சேதி
அறிந்திட்டால் பண்ணையைத் தூண்டுவார்;
அவர்வழி நம்மையே சீண்டுவார்

ஆனாலும், என்னதான் ஆகட்டும்; நம்முயிர்
போனாலும் போகட்டும் நம்பெண்ணைப்
பாதுகாக்க வேண்டும் நம் கண்ணை. 20

பொம்மி :

சேரிக்கொரு செல்வம்இந்த நங்கை — நாம்
சேர்ந்திவளைக் கழுப்பதில் நம்பங்கை,
பூரிப்புடன் கொள்ள வேண்டும் அண்ணே — இந்தப்
பூஞ்சரிமாய்ப் போனஇனம் எண்ணி. 21

'தாழ்ந்தஇனம் தாழ்ந்தஇனம்' என்றே — நம்மைத்
தாழ்த்தியவர் தம்மைஇவள் வென்றே,
வீழ்ந்தஇன விடிவெள்ளியாய் நின்றே — நல்ல
வீரத்துடன் வாழவைப்பாள் நன்றே. 22

பெரியவர்கள் குந்தியுள்ள திண்ணை — இவள்
பேயைப்போலக் குந்துவதா அண்ணி?
உரியபடி உடல்குளிக்க வைத்தே — இவள்
உள்ளம்போலே உரைத்தனுப்பு வாழ்த்தே. 23

பறட்டைத்தலை படியவைத்துத் திருத்து! — நல்ல
பாங்குடனே சிற்றாடையை உடுத்து!
வறட்டிமுகம் விளக்கெண்ணெயில் இருப்பு — அதை
வந்தவரை வடிவமாக்கி அனுப்பு. 24

பச்சைப்பய றிடித்தெடுத்த மாவு — அதில்
பத்திலொரு மஞ்சள்தூளைத் தூவு.
மச்சிக்கதைத் தேய்த்துக் குளிப்பாட்டு — பெறும் 25
மணத்துடனே மாறும் நிறக்கூட்டு.

ஆட்டுப்பாலும் நாளும்முட்டை கொடு, நீ! — நன்றாய்
 ஆக்கிவைத்த அயிரைமீனும் கொடு, நீ!
ஆட்டைமேய்க்கப் போவேன்நங்கை சாப்பிடு! — யாரும்
 ஆளைமேய்க்க வேண்டுமானால் கூப்பிடு! 26

மருதன் :

'பாளை சீவிப்பனஞ் சாறெடுத் தேதுதில்
 பத்துவாய் கொண்டிடும் சாற்றையே,
 பாதிசுட்ட கலயத்தில் ஊற்றியே
ஓலைப்பொன் ஒற்றை வராகன் எடையதை
 மாலையில் சாற்றிலே விடுத்திட்டு
 காலையில் சாற்றையே குடித்திட்டால் 27

ஒன்பது மண்டலில் ஒவ்வொரு நாளிலும்
 ஓலைப்பொன் பைப்பையக் கரைந்திடும்;
 உடலினைப் பொன்னாக்கி உறைந்திடும்'
என்பதை என்பாட்டன் சொல்லிச் செய்தார் அதை
 என்மகளுக்கு, நீ செய்திடு!
 உன்ஓலைப் பொன்னுண்டு பெய்திடு! 28

நங்கை :

அருங்கனி நாவல் நெல்லி
 அம்மா, நான் நாளும் நாளும்
தரும்சீரை உடலில்· என்றே
 தவறாமல் தின்னு கின்றேன்.
அரும்பெரும் திறன்கொண் டாலும்
 அருவெறுப் புடலைக் கண்டால்
வரும்சிறு தாழ்வாம் என்றே! 29
 வனப்பினால் கவர்தற் கன்றே.

மருதி :

நாவலும் நெல்லியும் நல்லவை தின்றுவா!
நானும், உன்அப்பனும் அத்தையுமே
ஆவலுடன் சொன்ன அத்தனையும் செய்தே
அடக்கத் தழகியாய் ஆக்கிடுவேன். 30

(நொண்டி முத்து வருகிறான்; மருதன் அவனைப் பார்த்து:)

என்னடா, முத்து! வா! ஏதேனும் சேதியா?
உன்தங்கை பெற்றுள்ளாள் பெருமை;
ஊரில் எழுந்ததோ சிறுமை?
பண்ணையார் வீட்டிற்குப் பார்ப்பனர் வந்தாரா?
பள்ளியைப் பற்றித்தான் வெறுப்பு;
பற்றவும் வைத்தாரோ நெருப்பு? 31

முத்து :

அக்கரை அகரத்தில் ஏதோ — அந்த
அப்பென்னும் சாத்திரி ஆர்ப்பரிக் கின்றார்.
சொக்கரா சும்மா இருப்பார்? — முன்னே
சோர்வா யிருந்தவர் சுறுசுறுப் பானார்.
தக்கையாய் நாம் சோர வேண்டாம் — நம்
தங்கையின் அறிவையும் பங்காகக் கொண்டே
சிக்கல் நமக்குள்ளே இன்றி — நம்
சேரியார் எல்லாரும் சேர்ந்திட வேண்டும். 32

நங்கை :

சொக்கர், தீக் குறும்புக் காரர்;
சூழ்ச்சியும் செய்ய வல்லார்.
அக்கரை அகரத் தாரை
அணுகுவார்; அவரும் சேர்வார்.
இக்கரைப் பண்ணை யாரோ
எளிதிலே எதையும் ஏற்கார்.

மொக்கென நாம்இருப்போம்;
மோதுங்கால் மலர்வோம், அப்பா! 33

ஒப்பரும் இருவர் சான்றோர்
உயர்திண்ணைப் பள்ளி சார்வார்;
ஒப்புதல் வேண்டிப் பெற்றே
உவப்புடன் அழைப்போம், இங்கே.
அப்போது சேரி யாரை
அழைத்திங்கே ஒன்று கூட்டிச்
செப்பரும் உரைகள் கேட்கச்
செய்துணர்வூட்டுவோம் நாம். 34

(திரைக்களம் எட்டைக் கடக்கிறோம்)

<u>திரைக் களம் 9</u>

இடம் : கிழக்கு வளாகத் திடல் — பெருவள வாய்க்கால் கரை.

நேரம் : இளங்காலைப் பொழுது

காப்பிய மாந்தர் : கிட்டு — மொட்டை; — நங்கை —நம்பி.

அமைவு : கிட்டு, மொட்டை கிட்டி ஆடத் துவங்குகிறனர்; நங்கை புதருக்குள் அமர்ந்திருக்க நம்பி வாய்க்காலுக்குள் நிற்கிறான்.

கிட்டு : மொட்டைப் பையா! மோதித் தோற்றேன் நேற்று;
மோது மின்றோ, எனக்கு வெற்றிக் காற்று!
தொட்ட புள்ளால் கிட்டி அடிக்க விட்டாய்;
விட்டேன் புள்ளு பாய்வ தைப்பார், சிட்டாய்! (1)

மொட்டை : சிதறிப் பட்ட அடியி னாலே
சீறிப் புள்ளு வாய்க்கால் மேலே
புதருக் குள்ளே பாய்ந்த தைப்பார்!
புறப்பட் டாளோர் பெண்ணை யும்பார்! (2)

நங்கை :
அம்மாவோ! ஐயோ, அப்பா!
அடித்தாரே கிட்டிப் புள்ளால்!
'அம்மா'என் றழைக்கும் ~~கைக்குழல்~~ வாய்ப்பல்
அடிற்றே, குருதி பொங்க.

கைம்மாற்றைத் தருதல் போலே
கல்லாலே பல்தட் டாமல்
சும்மாவோ விடுவேன், இந்தச்
சுட்டிவால் [illegible] குரங்கி ரண்டை. (3)

மொட்டை : பாய்ந்த புள்ளு பாம்பாய் மாறி
பார்ப்ப தைப்பார், நம்மைச் சீறி!
வாய்ந்த சேரி வரட்டு நங்கை
வாயில் காயம் பட்டாள் அங்கே. (4)

கிட்டு:
வாயா டிப்பேர் சேரிப் பெண்ணு குட்டி;
வட்டி போட்டு வம்பி முப்பாள் பட்டி!
பாய வந்தால் பார்த்துக் கொள்வோம் வாடா!
பாய்ந்து மத்தக் கொம்பி மக்கும் மாடா? (5)

மொட்டை :
கொம்பு கொண்ட எருமை உண்டு;
கோதி விட்டாய் குத்தும் கண்டு.
வம்பும் ஏனோ? வாடா செல்வோம்!
'வஞ்சம் இல்லை' எங்கட் 'கெல்போம். (6)

நங்கை :
குட்டிகாள்! குரங்கு பெற்ற
குறும்புகாள்! வாய்ப்பல் ஊடிச்
சொட்டிடும் குருதி பாரீர்!
சுளுக்கெள்ளை உமக்குத் தந்தேன்?
கிட்டியின் ஆட்டம் வைத்துக்
கெடுத்திடக் குறியா வைத்தீர்?

... 125 ...

பொட்டிலே நானு டித்தால் (7)
பொசுக்கென்றே வீழ்ந்து போவீர்!

கிட்டு :
வேண்டு மென்றே வீச வில்லை புள்ளே! *
வேறு பட்ட அடியி னாலே புள்ளே
தாண்டி வந்து தாக்கிற் றுன்னைத் தீங்காய்;
தப்பிச் செய்தோம் தம்பி எம்மைத் தாங்காய்! (8)

நங்கை :
வள்ளென்றே கடித்திட் டாலும்,
வாலாட்டிக் கடித்திட் டாலும்
சுள்ளென்றே கடுப்ப தன்றிச்
சுவையாக இருப்ப துண்டோ?
புள்ளாலே அடித்தாய்! இன்று நானும்
கல்லாலே அடித்தால், நீயும்
துள்ளியே 'நமக்காய்' என்று
தொழுவாயோ? அழுவா யோ? சொல்! (9)

மொட்டை :
அங்கே பாரு! வாய்க்கால் உள்ளே!
அண்ணன் நம்பி ஒளிந்து நிற்பார்;
அங்கே நம்பி! இங்கே நங்கை!
அந்தக் கதைதான் போலும் இங்கே! (10)

நங்கை :
கதையை, நீ மாற்ற வேண்டாம்.
கடந்தநாள் ஆம் போது
கதையோடு பாட்டைப் பாடிக்
காதலர் சிவாவும் வாலா

... 126 ...

* புள்ளே! – என்பது பெண்ணைக் குறிக்கும் நாட்டு வழக்கு

சிதையாமல் ஓடிப் போன
சிறுகதை கேட்டேன்; அந்தக்
கதைக்காதல் இல்லை, தம்பி!
கலப்பிங்கே அறிவின் மோதல். (11)

கிட்டு:

அறிவின் மோதல் அம்பலத்தில் நடக்கும்;
ஆனால், இங்கோ புதரு வாய்க்கால் அடக்கம்.
பரிவு காதல் பக்க மில்லை என்றால்,
பதுங்கி ஏனோ புதருக் குள்ளே நின்றாய். (12)

நங்கை:

நம்பியும் சிவாவோ, இல்லை அல்லர்;
நங்கைநான் வாலா இல்லேன்;
கும்பிட்டே காதல் செய்த
கோயிலும் வாய்க்கால் இல்லை;
'தம்பிமார் நம்மைக் கண்டு
தவறாக எண்ணிக் கொண்டு
தம்பட்டம் அடிப்பார்' என்றார்;
தடைக்காக மறைந்து கொண்டேன். (13)

மொட்டை:

பூட்டுக் குள்ளே நாட கந்தான்
போட்டுக் கொண்டால் நீங்க ளுந்தான்
வேட்டுச் சாவி போட்டு விட்டோம்.
வேண்டு மென்றா நாங்கள் போட்டோம்? (14)

நம்பி:

வீண்பயல்கள் விளம்புகின்றீர் கிட்டு, மொட்டை.
  வியந்திருக்கும் என்னுணர்வை விளம்புகின்றேன்.
நூல்பயிலா நுண்ணறிவின் நுணுக்க நங்காய்!
  நுண்திறமை போலே, நான் கண்டதில்லை!
நான்மறையை நான்சொல்லக் கேட்டுக் கொண்டே,
  நலிவின்றித் திரும்பவதை நவின்றுங் கொண்டே,
வீண்பாட்டாம் ஆட்டத்தின் கதையும் கேட்டு
  விளம்புகின்ற உன்னறிவை வியக்கின்றேன், நான்! (15)

கிட்டு:

நம்பி அண்ணே! நான்மறைக்கே உவ்வாய்
  'நாடி' என்று நாட்டு மக்கள் சொல்வார்.
வம்பி' என்றே வழங்கும் இந்தப் பெண்ணை,
  வாய்நிறைய வாழ்த்துகின்றாய், என்னை? (16)

நம்பி:

'வம்பி' என்றாய்; உண்மைதான்! வலியச் சென்று,
  வளமார்ந்த அறிவுடனே வம்பு செய்து
தெம்புடனே வெல்லுவதில் தேர்ந்த வம்பி!
  தேர்ந்தெடுத்து முயன்றுமைத்துத் தெளிந்து கற்ற
நம்பி, நான் வடமறையில் எதைச்சொன்னாலும்
  நலிவின்றி ஒருமுறைகேட்டுடனே சொல்வாள்.
செம்புதையல் செந்தமிழில் சிறந்த வம்பி!
  சேரிபற்றி வம்பென்றால் சீறிப் பாய்வாள். (17)

பறையல்லள் முற்பிறவிப் 'பனத்தி'* யாவாள்;
  பயிலாமல் பதறாமல் படித்துக் கொள்வாள்

- - - - - - - - - - - - -

பனத்தி = பார்ப்பனத்தி - தொல் - சொல் - 463 நச்சர் உரை; [illegible]

○ - നിർദ്ദേശിക്കുന്നവർ: വലച്ചി, പറ്റി
വെള്ളാട്ടു പോയാലും ചിലർ
ശീലമാം. ചെമ്മോരാൽ ഹാട
കണ്ടു നടന്നു.
ഇളവരുകൾ: "പറഞ്ഞിയാൽ പോരേ?
പറ്റിയാൽ പോരേ?"

உறைகின்றாள் கலைமகளே இவளுக் குள்ளே;
உனைத்தமிழின் கருத்தெனக்கும் உணர்த்தி வந்தாள்;
மறைகளையும் மடுக்கின்ற மலராம் வாயில்
மருவிவரும் குருதியுடன் மயங்க வைத்தீர்!
இறைவீ! என் உயிர்காயத் திரியாம் அன்னாய்!
இவள்வலியை இறக்கிடுவாய், இறைஞ்சு கின்றேன். (18)

மொட்டை:
நம்பி அன்னை [illegible] நாவால் சொன்னால்
நம்பிக் கொண்டோம், நாங்கள் முன்னால்.
தம்பி நாங்கள் தவறி விட்டோம்;
தமக்கை நங்கை ஏற்று விட்டோம். (19)

நங்கை:
புகழ்ச்சியாம் ஒத்த டங்கள்
புண்வலி போக்க மாட்டா;
மகிழ்ச்சியாய் மறைகள் கேட்டு
மறுபடி நானும் சொல்லும்
நிகழ்ச்சிக்குத் தடையாய் நேர்ந்த
நெஞ்சத்துச் சோர்வும் கொண்டேன்.
நெகிழ்ச்சியில் ஆடும் பல்லை
நிலைநாட்ட முயல வேண்டும். (20)

கிட்டு: நம்பி அண்ணே! நீ, படித்த படிப்பில்
நல்ல மருந் தொன்று சொல்லு! நொடிப்பில்
தும்பி போலத் [illegible] தேடி வந்து படைப்போம்;
துன்பம் கொண்ட அக்கை புண்ணைத் துடைப்போம். (21)

நங்கை:

படர்ந்துள்ள அரிவாள் மூக்குப்
பச்சிலை கசக்கி மாவாய்
இடந்துள்ள மல்லில் வைத்தே
ஈரலில் அழுத்தி விட்டால்
தொடர்ந்திடும் குருதி நிற்கும்;
துளைத்திடும் வலியும் தேயும்:
அடர்ந்தங்கே கிடப்ப தைப்பார்!
அதைப்பறித் தெடுப்பாய், கிட்டு! (22)

கிட்

முன்போன உறுத்தும்; மெல்ல
முறிக்காமல் காம்பில் கிள்ளி
உள்ளங்கை நிறையக் கொண்டே
உதிர்க்காமல் கொண்ர்வாய், என்பால்!

இடையில் கிட்டு:

பச்சை ஈட்டி போல நீண்ட இலையா?
பார்த்துச் சொல்லு, பறிக்கு முன்னே சரியா?

தொடர்ந்து நங்கை:

தள்ளி, நில் பார்த்துச் சொல்வேன்:
தடையில்லை அதுதான் கொள்வாய்!
கள்ளிப்பால் பட்டி டாமல்
கவனமாய்க் கிள்ளி வாராய்! (23)

தொடர்ந்து கிட்டு:

அச்ச மின்றி அன்பு வைத்தே எடுத்தேன்:
(உள்ளங்கையில் பறித்து வைத்து),
ஆற்றிப் பண்ணை மாற்றிக் கொள்ளக் கொடுத்தேன். (24)

— — — — — — — — —

Ø பின்பக்கம் சான்று உள்ளது:

... 130 ...

முன்பக்கப்படி: (அடிக்குறிப்பாக அமைக்கப்படவேண்டிய சான்று)

"வெட்டுக் காயத்தை விரைவில் உலர்த்திவிடும்; 12
துட்டக் கருசொட்டும் தோஷமிக — கெட்ட
பிரிவாற் றலையைப் பிளக்கும்; வலிநீக்கும்
அரிவாள்மூக் குப்பச்சிலை." — அகத்தியர் குணபாடம்

(நங்கை பச்சிலையை அழுத்திக் கசக்கிக் கெட்டியான களிபோல் ஆக்கி, ஆடிய பல்லை உள்ளே தள்ளி ஈறல் இடுக்கில் வைத்து அழுத்தி விட்டு...)

நங்கை:

பச்சிலைத் தமிழ்ம ருந்து
பையவும் நோயை மாய்க்கும்;
கைச்சிலை அம்பைப் போலே
கடுமியும் வலியைப் போக்கும்;
'இச்' சென்னு முன்னே வாயில்
இறங்கிய குருதி நிற்கும்;
மொச்சையாய்ப் பல்லும் சற்றே
மோதிடாமல் வைத்தேன். (25)

நம்பி:

மருந்தறிவும் கொண்டாயோ, மங்கை நங்காய்!
மற்றிங்கே 'தமிழ்ச்சித்தர் மருந்தை உண்டால்
வருந்துகின்ற நோயாளர் வாழ்வார்' என்னும்
வழக்கதனைக் கேட்டுள்ளேன்; வாயில் வைத்துப்
பொருந்தியதும் பல்லிறுக்கும் புதுமை கண்டேன்;
பொழிந்தவுடன் கேட்டவற்றைப் பொழியும் உன்றன்
விருந்தறிவை வென்றுவிட்ட திந்த வேலை;
வியப்படி, உன் நல்லறிவு! விளங்கி வாழ்க! (26)

மொட்டை:

பாட்டு சொல்லக் கேட்டு நங்கை
மீட்டுஞ் சொல்லும் அந்தப் பாங்கை
கேட்க நாங்கள் ஆவல் கொண்டோம்;
கிளந்து நம்பி காட்ட வேண்டும். (27)

... 131 ...

கிட்டு:

கண்ணன் சொன்ன கீதைப் பட்டில் ஒன்றைக்
கண்டு சொல்லு! நங்கை சொல்லும் நன்றை
அண்ணன் தம்பி அண்டிக் கேட்போம் இன்றே;
அக்கை நங்கை அறிவு யர்ந்த வன்றே! (28)

(நம்பி கீதைப் பாடல் ஒன்றைச் சொல்கிறான்:)

நங்கை திரும்பச் சொல்கிறாள்:

(கிட்டு, மொட்டை இருவரும் வாயைப் பிளந்தவா
நிற்கின்றனர்)

நம்பி:

பல்லாடி வலியிருந்தும் பழுதில் லாமல்
பகவத்கீ தைப்பாட்டைப் பகர்ந்தாய், நங்காய்!
சொல்லாடிச் சோர்விருந்தும் சொல்லின் ஓசை
சோராமல் சொல்லிவிட்ட செல்வீ, வாழ்க!
கில்லாடிப் பயலிருவர் 'அக்கை' என்று
கிளத்துகிறார் 'பறை'என்றும் பார்த்திடாமல்;
வல்லாடிப் பழிசொன்ன வாண்டு கள்தாம்
வாய்பிளந்து கேட்டவைத்த வளமே, வாழ்க! (29)

க

கிட்டு:

பாட்டுக் கட்டிப் பாடு வாயே மொட்டை!
பாய்ச்ச லூரில் பிறந்த நாமா சொண்டை?
காட்டு மொட்டை, கைச்ச ரக்கை விரித்தே!
கன்னி அக்கை கலங்க வேண்டும், விழித்தே! (30)

மொட்டை: (தொண்டையைக் கனைத்துக் கொண்டு...)

தக்க திக்கு தெக்கு திக்கு
தொக்க மொக்கு சிக்கு பக்கு
நெக்கு நெக்கு நுக்க இக்கே
உக்க நக்கு சொக்கு தக்கே! (31)

கிட்டு:

எக்கு புக்கா மாட்டிக் கிட்டே அக்கா!
எங்கள் மொட்டை என்ன நொண்டிக் கொக்கா?
தக்க பாட்டு தந்தான் மொட்டை இங்கே;
'தரிங்கி லத்தோம்' சொல்லு பார்ப்போம் நங்கே! (32)

நங்கை:

தக்கதிக்கு தெற்குத் திக்கில்
தொக்கமொக்கு சிக்கி பக்கை
நெக்குநெக்கு நுக்க, இக்கே*
உக்கநக்கிச் சொக்கு தக்கே"
மக்குமொட்டை திக்குமுக்கிக்
கக்கிவிட்ட எக்கு புக்கை
சொக்கியக்கை [illegible] சொன்னேன்; மொட்டை
சொல்லிடு, நீ சொன்ன பாட்டை? (33)

(மொட்டை தான் சொன்னதைச் சொல்ல வராமல் விழித்து உளறுகிறான்; இடையிடையே வரிக்கு வரி கிண்டல் செய்கிறான்...)

* இக்கே = தேன் [illegible]

மொட்டை : சொன்ன பாட்டா? 'நீக்கு! நீக்கு!'
கிட்டு : 'நீக்கு, நீக்கு' வாயும் நெஞ்சும் 'நீக்கு!';
மொ : சொன்ன பாட்டா! 'பக்கு! பக்கு!'
கி : 'பக்கு பக்கு' மனம்அ டிக்குது 'பக்கு'
மொ : சொன்ன பாட்டா? 'கக்கு! கக்கு!'
கி : 'கக்கு கக்கு' தின்ன தெல்லாம் 'கக்கு'
மொ : சொன்ன பாட்டா! 'மக்கு! மக்கு!' 34
கி : 'மக்கு மக்கு' மொட்டை நல்ல 'மக்கு' 35

நங்கை : (மொட்டையைப் பார்த்து)

தாழிசையில் ~~[illegible]~~ உளறித் தீர்த்தாய்!
தக்கதமிழ் அறுசீர்ப் பாட்டில்
ஏழிசையின் முடுகும் பண்ணில்
ஏற்றவகை இசைத்தேன், மொட்டை!
கோழியும் கொக்க ரிப்பாய்
கொத்திபதோ பொருளில் லாமல்
கேளதற்குப் பொருளும்! கேட்டுக்
கிட்டு! போடு 'தந்த வத்தோம்'! 36

தக்கதொரு தெற்குத் திக்கில்
தொகுத்திருந்த மொக்குள், சிக்கு
பக்குவிட்டு, நெகிழ்ந்து, நெக்கு
பசுந்தேனைச் சிந்த, அங்கே
'இக்கென்னும் வண்டு வந்து
இன்நுகர்ச் சொக்கு' தென்றே
'அக்கை' என் றழைத்துச் சொன்னாய்;
அருந்தம்பி, புரிந்து கொள்வாய்! 37

மொட்டை : சுருட்டிக் கொண்டோம், சுட்டி வாலை;
சொன்ன வாறே செய்வோம் வேலை!
மருட்டி டாமல் மன்னிப் பாயே!
மாற்றுப் பேசா தெங்கள் வாயே! (38)

கிட்டு:
உன்னி டத்தில் ஒன்று கேட்போம் அண்ணே!
'ஒப்பே நங்கைக் கில்லை' என்றாய் அண்ணே!
பின்னர் சாதித் தாழ்வைச் சொல்லிப் பழித்தாய்!
பீற்றல் சாதி பெரிய அறிவுச் சுழிப்பா? (39)

நம்பி:
முத்துள்ளே இருந்தாலும் சிப்பி நாற்றம்
மூக்கைத்தான் துளைக்காமல் முல்லை ஆமோ?
புத்தறிவு பெற்றாலும் புன்மைச் சாதி
பூவுலகில் உயர்ந்திடுதல் இல்லை! இல்லை!!
நத்தறிவு தலைபெற்றும் நாவே, சாதி
நால்வகையை ஏற்றவைதாம் நன்மை என்பேன்.
கொத்தறிவின் 'நான்மறையோர் கோத்து வைத்த
கொடுமை'யென மயப்பவர்தாம் குலைந்து போவார். (40)

நங்கை: முத்ததனை ஈன்ற தாலே
முன்சிப்பி செத்துப் போகும்;
முத்தறிவைக் கண்ட பின்னர்
மூடச்சாதி செத்தி டாதோ?
செத்திடுமோ என்பார் தம்மைச்
செத்தவராய்க் குறட்பா பேசும்.

---

* ஒத்த தறிவான் உயிர்வாழ்வான்; மற்றையான்
செத்தாருள் வைக்கப் படும் – திருக்குறள்: 214

ஒத்ததனை மறுப்பார் தம்மை
ஒழிப்பதுதான் என்றன் வேலை. (41)

நங்கை:

வெட்டிய கம்போ ஒன்றே;
ஒன்று, புள்; ஒன்று கிட்டி;
கிட்டிதான் புள்ளைத் தாக்கும்.
கிட்டு! நீ அறிவாய் அன்றோ?
வெட்டினார் மாந்தர் தம்மை
வெறிச்சாதி வாளி னாலே;
கிட்டியோ உயர்ந்தார்; புள்ளோ
'கீழ்' என்றே சட்டம் போட்டார். (42)

நம்பி:

மணிப்பயலே, கிட்டம்பி! மணிய காரர்
மணிகண்ட ஐயரவர் மகன், நீ; [illegible] கோயில்
பணிக்குயவர் பூசாரி பையன் மொட்டை
பழக்கமுற்றாய் குறையில்லை; பறையைப் பார்த்து
இணக்கமுடன் 'அக்கை' என் றழைத்த தைநான்
இக்கட்டுக் சூழ்நிலையில் இசைந்தேன்; ஆனால்,
வணக்கமுறும் பார்ப்பனத்தின் வழியில் வந்தாய்!
வான்குலத்தை வசைசொல்லும் வழிச்செல் லாதே! (43)

கிட்டு:

எங்க ளுக்குள் சாதி எண்ணம் இல்லை;
பிஞ்சுக் குள்ளே வெப்பம் உண்டோ, சொல்வேன்?
உங்களையும் ஒத்த வர்போல் காண்போம்;
உண்மையாக ஒத்தே உதவி பூண்போம். (44)

நம்பி:

இவளென்னை வழிமறித்து இடக்கு செய்ய
இருக்குமுதல் மிருதிமனு, கீதை, காதை—
இவையெல்லாம் பறையடித்தே பகர்ந்தேன்; பொல்லேன்;
இருந்தாலும், எட்டுமுழம் இடைவெளிக்கே
இவளிருந்தாள்; இருந்தாலும் இவள்தன் நுண்மை
இயல்பறிவால் என்னுளத்தை நெருங்கி விட்டாள்;
இவள்திறத்தை விடுத்திடவும் இசைவேன் அல்லேன்;
என்னினைத்தார் தமைநினைத்தால் எரிபோல் தொல்லை. (45)

பாய்ச்சலூர் ஐயர்மார் முன்ப டுப்பை;
பாவையிவள் வாய்வடசொல் தாலாட் டாகும்;
பாய்ச்சலூர்ப் படுக்கையுள் பாயும் போது
பாவையிவள் தாலாட்டா பதைப்பைப் போக்கும்?
பாய்ச்சுமிவள் உரையாடல் பஞ்சு மெத்தை;
பிறஎந்தத் தாலாட்டும் பருக்கைக் கல்லாம்;
போய்ச்சாயப் படுக்கை, தா லாட்டி முந்தும்
பொடித்தூக்கம் இல்லாமல் புகைகின் றேன், நான். (46)

பரிவுள்ள தம்பியரே! பரிவாய்ச் சொல்வேன்:
பாய்ச்சலூர் ஐயர்மார் படுத்தும் பாட்டைத்
தெரிந்துள்ளீர்! இவளுடன், நான் தெரிக்கும் பேச்சைத்
தெரிந்துவிடின் என்னைஅவ்வார் தீய்த்தே கொல்வார்.
கரிந்துவரும் சிற்றப்பா கடித்தே தீர்ப்பார்;
கைம்பெண்ணாம் என்அன்னை கதறிச் சாவாள்.
புரிந்துள்ளீர்; இச்செய்தி புறஞ்சொல் லாமல்,
புறங்காத்தே உதவிட, நான் வேண்டு கின்றேன். (47)

மொட்டை:
அம்மா மேலே ஆணை யிட்டேன்;
அப்பா மேலே ஆணை யிட்டேன்;
கும்மாங் குத்து குத்தி னாலும்
கூற மாட்டோம் எந்த நாளும். (48)

கிட்டு:
மொட்டை வேறே கிட்டு வேறே இல்லை;
மொட்டை சொன்னால் கிட்டு சொன்ன சொல்லே!
தட்டுக் கெட்டுத் தவறிப் போயும் ~~[illegible]~~ மொழியோம்;
தம்பி நாங்கள் தந்த உறுதி மொழியாம். (49)

(நம்பி, நங்கை இருவரும் தம் தம் கருத்தை மாறி மாறிப் பேசுகின்றனர். நம்பி தன் உணர்வை ஒவ்வொரு வரியில் சொல்ல, நங்கை தன் கருத்தைக் கிண்டலாக ஒவ்வொரு வரியில் சொல்கிறாள்:)

நம்பி: என்னறிவு நான்மறையின் எஃகுக் கூர்மை.
நங்கை: எலும்புள்ள மூளை போலும்.
நம் : என்செபலோ பூணூலால் எமனை வெல்லும்;
நங் : எமன்என்போன் பொரிமா போலும்!
நம் : என்னுடலம் குடுமியினால் எழிலில் ஓங்கும்;
நங் : எழிலென்றால் மயிரே போலும்!
நம் : என்குலந்தான் இறுதிவரை என்னை ஏற்றும்;
நங் : குலமென்றால் பாடை மேலோ?
நம் : என்நாவோ வடமொழியின் ஏற்றம் பாடும்;
நங் : என்தமிழ்மண் சோறுண் ணாதோ?
நம் : என்வாழ்வில் ஆரியமே இலங்கக் காண்பேன்;
நங் : எம்திரா விடர்க்குக் கொள்ளி.
~~நம் : என்வீரமோ எனைக்குழியில் இறக்கப் பார்க்கும்;~~
~~நங் : எவ்விடத்...~~

நம் : என்னிடமோ எனைக்குழியில் இறக்கப் பார்க்கும்;
நங் : என்சினத்தை இறக்க வில்லை?
நம் : என்நிலைமை என்சொல்வேன் ஏக்க மாகும். (50)
நங் : எமச்செயல்கள் ஒக்கந் தானே? (51)

கிட்டு :
அக்கா நங்கை! அண்ணன் நம்பி நிலைமை:
அப்பா செத்தார்; அவர்க்குப் பின்னே வறுமை.
பக்கா வாகப் பாய விட்டார் புலமை;
பயின்றே அண்ணன் பெற்றார் அறிவின் வலிமை. (52)

மொட்டை :
அம்மா அப்ப ளாம், மு றுக்கும்
அடையும் விற்றே அரவ ணைக்கும்.
"அம்மோ! நம்பி அறிவு மறையில்
யாரே ஒப்பார்?" என்பார் ஊரார். (53)

கிட்டு :
பெரிய குருக்கள் அப்பா பூசைப் பங்கைப்
பிடுங்கிக் கொண்டார் பின்னர் சிறிய தந்தை;
உரிய வீட்டை விட்டே விரட்டி விட்டார்;
ஒண்டுக் குடிசை ஒன்றில் வாழ்வார் செட்டாய். (54)

மொட்டை :
சின்னக் குருக்கள் சீற்றம் அஞ்சிச்
சிறிதும் உதவி செய்யார் உதவி.
அன்னைக் கந்தச் சின்ன அப்பன்
அல்லல் நாளும் அளிக்கும் தப்பன். (55)

கிட்டு :
ஆக, நாமே அண்ண னுக்குத் துணையாய்,
ஆன மட்டும் அண்டி நிற்போம் இணையாய்!
போகப் போகப் பொல்லாச் சாதி உணர்வைப்
போக்கிக் கொள்வார் பொய்யே இல்லை உணர்வா (56)

... 139

நங்கை:

அந்தோ! இவ் வறிவுச் செம்மல்
அவலமாம் வாழ்வை எண்ணிச்
சிந்துவேன் கண்ணீர் நாளும்;
சிறிதேனும் இங்கே கொள்ளும்
சந்திப்பை வெளியே சொல்வேன்;
சறுக்கலைச் [illegible]
சேர்க்கேன்; ஆனால்,
செந்தேளாம் சாதிப் பேயைச்
சேர்ந்தவர் மாற மாட்டார். (57)

நெட்டியில் நீரின் ஊற்று;
நெருஞ்சியில் பஞ்சு மெத்தை;
எட்டியில் இனிப்புக் கட்டி
இதுவரை கண்டதில்லை!
கொட்டிடும் கொடுக்கில் தேனை,
கொடுஞ்சாதித் திமிரில் அன்பை,
இட்ட, நான் மறையில் நேர்மை
இனிமேலும் காண்பதில்லை! (58)

நம்பி:

எதுவரினும் காப்பதற்கே இறைவி உள்ளாள்;
என்னன்னை அன்பதிலும் இறையே காண்பேன்;
பொதுவகையில் எவருக்கும் பொல்லாங் கென்னிற்
பொறுமையில்லை; எந்நாளும் பிழையே செய்யேன்;
கதுமெனநான் செலவேண்டும்; கடந்து நிற்பாய்!
கனிவுள்ள தம்பியரே கவனங் கொள்க!
(நங்கையைப் பார்த்து..)
வெதும்பிய, உன் வாய்ப்புன்னை விலக்கிக் கொள்ள
வேண்டியவை செய்திடுக! விளங்கி வாழ்க! (59)

நங்கை:

நாள்தோறும் ஆலம் பாலை
நாலிரண்டு சொட்டு வைத்தால்
வாள்போலப் பல்லும் நிற்கும்;
வலுவேற்றும் வேலங் குச்சி
தூள்பண்ணி தூவி வந்தால்
தூண்போலப் பல்லும் ஆகும்;
சூழ்ஈரல் உறுதி யாகும்;
சொலும்சொல்லும் உறுதி யாகும். (60)

மொட்டை:

நாங்கள் கிட்டி ஆட்டங் கொண்டே
நல்ல அக்கை அண்ணன் கண்டோம்;
தீங்ப் புள்ளாம் அம்மை எய்த
தீமை யாவோர் நன்மை செய்தோம்.
(என்று தன் பல்லில் விரலை வைக்கின்றான்) (61)

நங்கை:

கிண்டலா, மொட்டைத் தம்பி?
கிண்டலில் உண்டே உண்மை!
ஒண்டியாய் முன்னே நீட்டி
ஒருபல்லோ தந்த தச்சம்;
முண்டியே முன்னே வந்து
முகத்தையே முள்ளாக் காமல்
வண்டுகாண், செய்தீர்! நன்றி!
வாலாட்டம் சுருக்கி வாழ்க! (62)

(பிரிந்து செல்கின்றனர்)

[திரைக்களம் அம்பலைக் ~~ஏழைக்~~ கடக்கிறோம்]

... 141 ...

"ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி;
நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி"

திரைக் களம் 10

இடம் : நல்லூர் ~~[illegible]~~ எல்லை.

பொழுது : காலை

காதையர் : முருகடியார், கார்வண்ணர்.

அமைவு : இரட்டைக் குதிரை நான்கு உருளை வண்டியிலிருந்து கார்வண்ணர் இறங்குகிறார்; பல்லக்கில் வந்த முருகடியார் இறங்கிக் கார்வண்ணரை நோக்கி வந்து வணங்கக் கார்வண்ணரும் வணங்குகின்றார்.

முருகடியார் :

நல்வணக்கம் கார்வண்ண நல்லறிஞ! நம்முருகன்
வெல்லருளால் நும்பணிகள் வென்றிடுக! — எல்லார்க்கும்
ஏற்றம் தருதற்கே ஏமாந்தோர் தம்மானத்
போற்றுதல் வேண்டுமெனப் பெரியாராய்ச் — சாற்றுகின்ற
செம்மலார் தங்களின் சீர்வழவைச் செப்பினார்
-செம்மைத் தமிழ்ப்பள்ளி சேர்தற்கே — எம்மை
அழைத்தார்; வருகின்றோம்; இவ்வழியில் கண்டும்மை
மறைத்தானை கண்ட மயிலாய்த் — தழைத்திட்டேம்;
நல்லூராம் இச்சிற்றூர் நானிலத்தைச் சீர்திருத்தும்
நல்லூராய் ஆகவே நற்றமிழாம் — சொல்லூறும்
பாச்சலூர்ப் பள்ளியால் பாரிடத்தாரைப்
பாய்ச்சுகின்ற பேராசான் செம்மலார்! — பாய்ச்சலையும்
பொன்வண்டாய் மாற்றப் புடம்போடும் மூலிகைபோல்,
பெண்மண்டாய் வாழாமல் போர்க்குண்டாய் — முண்டவைப்பார்!
சைவத்தில் ஐக்கியமாம், தெய்வத்தை வீழ்த்தவே
கைவைத்தார் பால்வண்மை பெய்வித்தேம் — பொய்விட்ட

செம்மலார் வாழ்பள்ளி சேர்கின்றோம்; அன்னவர்பால்
பொம்மிப் பொருமட்டும் போக்கிலிகள் — வெம்மையாய்த்
தாழ்த்தப்பட் டார்மேலும் தாழ்த்தப் படாமலே
வாழ்த்தப் படவந்த வாழ்மையிலே! — வாழ்த்துகின்றோம்
வெல்லும் பகுத்தறிவு வேந்தராம் செம்மலுடன்
வெல்லும் மிகுத்தறிவு வேந்தர், நீர் — புல்லுவதால்
மாந்தரின் தாழ்வெலாம் மங்கிவிடும்; மாய்ந்துவிடும்
ஏந்தலே! யாரும் இணங்கிடவே — போந்தேம்
வருக, உரையாடி வாகைத் தமிழ்ப்பள்ளி
உறுவோம் உளமே உவந்து. (*) (1)

கார்வண்ணர்:

வணக்கம் அடிகளே; வாழ்த்திற்கு நன்றி;
இணங்கினீர் செம்மலார்க் கிங்கு. (+) (2)

வடக்கில் நானுளேன்; செம்மலார் தெற்கில்;
அடக்குவோம் சாதி அரிப்பு. (3)

திராவிடர் திண்ணையின் பள்ளியால் சாதி
இராவிடம் காண்போம் இனி. (4)

இன்றுநான் செம்மலார் பள்ளியைக் காண்பதால்
குன்றாய் நிமிர்வேன் குளிர்ந்து. (5)

சமயத்தில் அமர்ந்தீர்; சளைக்காது செம்மல்
குமுகாயக் கொள்கைகொண் டீர். (6)

அதற்கொரு நன்றி அடிகாள்! சமயப்
புதிர்க்கொரு வர், நீர் புதிது. (7)

(இருவரும் நடந்தே செல்கின்றனர்)

திரைக்களம் பத்தைக் கடக்கிறோம்.

(*) பஃறொடை வெண்பா.
(+) குறள் வெண்பா.

திரைக் களம் 11

இடம் : நல்லூார் எல்லை; சாலை ஓரம்.

பொழுது : காலை

காதையர் : பாய்ச்சலூார் மணியக்காரர் மணிகண்ட ஐயர்,
நல்லூார்ப் பூசாரி வேலவன்.

அமைவு : கார்வண்ணரும் முருகடியாரும் உரையாடிச் செல்வதைக் கண்டவாறே மணியமும் பூசாரியும் ஓரத்தில் நிற்கின்றனர். இருவரும் சென்ற பின்னர் அவர்களைப் பார்த்தவாறே உரையாடுகின்றனர்.

மணியம் மணிகண்ட ஐயர்:

யாரிவர் இருவர் ஊருக்குப் புதியவர் வேலவா?
பாரிவர் போவதும் பள்ளியை நோக்கியே நேராய்;
பாய்ச்சலூார்க் கிவரால் பாடுகள் வந்திடும் பாராய்! (1)

யானைக்கு முன்மணி ஓசை வருமென்பார் வேலவா!
பூனைப்பயல் கிட்டு போக்கிலி என்மகன் நேற்று,
புட்டுச் சொன்னா இந்தப் புதிய வரவை ஏற்று. (2)

பூசாரி வேலவன்:

கோழி கூவும் வேளையிலே
கொக்கரித்த செல்வமகன்
மக்குப்பயல் மொட்டையவன் மணியம் ஐயாவே!
தக்கவர்கள் வருவா ரென்றான் மணியம் ஐயாவே! (3)

தாடிவைத்த முனிவரையா
தக்கசைவ முருகடியார்
ஒக்கவரும் கார்வண்ணராம் மணிய~~க்கார~~ம் ஐயாவே;
மிக்கபடிப் பாளரையா மணிய~~க்கார~~ம் ஐயாவே! (4)

மணியம் மணி:
கார்வண்ணர் பறையர்; கண்டுகொள் வாயிதை வேலவா!
சேர்வதும் சேரியைச் சீண்டி விடுதற்கே யாகும்;
செய்யும் உரைகளால் சேர்ந்துள்ள அமைதி போகும். (5)

சைவ மடத்திலே 'சிவசிவா' என்பவர் வேலவா!
வைவதை மேற்கொண்ட வம்புலிச் செம்மலாரோடு
வைத்துக்கொள் வார்கூட்டு வந்திடும் ஊருக்குக் கேடு. (6)

பூ. வேலவன்:
ஆச்சாரியார் சங்கரரை
ஆரியர்க்கே கொண்டதுபோல்
சேரியர்க்கும் சேர்த்தாலென்ன மணிய~~க்கார~~ம் ஐயாவே!
யார், எதற்கு வருந்தவேண்டும் மணிய~~க்கார~~ம் ஐயாவே? (7)

'சீச்சீ தீண்ட மாட்டோ'மென்று
சேரிக்குள்ளே தள்ளிவைத்தோம்;
கார்வண்ணரே காக்கவந்தார் மணிய~~க்கார~~ம் ஐயாவே!
சேர்இனத்தை ஊக்கவந்தார் மணிய~~க்கார~~ம் ஐயாவே! (8)

மணியம் மணி:
ஊருக்குள் பள்ளியை உண்டாக்கிக் கொண்டவர் வேலவா!
சேரிக்கும் எமக்கும் சீறிக்கொள் சண்டையை மூட்டவே,
சேர்த்துக்கொள் வாரின்று கார்வண்ணராம் இந்தத் தீட்டையே. (9)

பாருக்கு நன்மைகள் பாங்காய்ப் படைத்திட வேலவா!
சீருக்கு வேள்வியைச் செய்பவர் பார்ப்பனர் அல்லவோ?
சீர்செய்து காணிக்கை சேர்ப்பித்தல் கடமை அல்லவோ? (10)

பூ.வேலவன்:

ஊர்மக்களின் நன்மைக்கென்றே
வேள்வியொன்று செய்வதாகச்
சேர்விப்பட்டோம்; அந்தவேள்வி மணியக்கார ஐயாவே!
வாழ்விக்காதோ ஒற்றுமையாய் மணியக்கார ஐயாவே! (11)
ஏர்பிடித்துச் சோறுதரும்
ஏழைகளை என்றைக்குமே
கோழைகளாய் வைக்கலாமோ மணியக்கார ஐயாவே!
கோல்கொடுத்தல் கடமையன்றோ மணியக்கார ஐயாவே! (12)

மணியம் மணி:

காலங் கலிகாலமீ மூலம் அலங்கோலமீ, வேலவா!
கோலங்கள் மாறிடும் மூலங்கள் மீறிடும் இன்றே
கோணல்கள் மேலேறிக் கொக்க ரிக்கும்கலி நன்றே. (13)

நான்மறை வென்றிடும் நாளும்வரும்; உண்மை, வேலவா!
தேன்சுவை இனிப்பு தீக்கசப் பாகுமோ, கூறாய்!
தேயத்தில் நாட்டினில் தேவகுலம் வெல்லும், பாராய். (14)

பூ.வேலவன்:

காலங்கலி காலமென்றீர்;
கண்டபடி செய்யுமென்றீர்;
பண்டுசொன்ன பாடமென்றீர் மணியக்கார ஐயாவே!
கொண்டதனை ஏற்கவேண்டும் மணியக்கார ஐயாவே! (15)

... 146

'நாளும்வரும்' என்றுசொன்னீர்
மீளும்வரை காத்திருந்தே
முறைதனை ஏற்பதுதான் மணியம் ஐயாவே!
மேலினத்தார் செய்யவேண்டும் மணியம், ஐயாவே! (16)

மணியம் மணி:
'வேள்விதான் செய்யாதோர் வாழ்வகை' என்றிட்டாய், வேலவா!
வேள்வியே வீழ்வதும் செய்திடும் என்பதை நீயே,
வேளை வரும்போது வீழ்வதை யுங்காண் பாயே! (17)

சூழ்செயல் செய்திட வேள்விக்குப் போவேன்நான் வேலவா!
பாழ்செயல் செய்வோரைப் பாய்ந்து, நீ காணப்போ, முன்னே!
பார்ப்பாரை முட்டியோர் வேர்ப்பதும் காண்பாய்போ, பின்னே! (18)

பூ.வேலவன்:
காட்டேரி ஐயனாரைச்
சேர்க்காமல் ஊர்வெளியே மணியம் ஐயாவே!
போக்கிவைத்தீர் பூசைசெய்வேன்
காக்கச்செய்வேன் சேரியாரை மணியம் ஐயாவே. (19)

தெய்வங்களும் தீட்டென்றுமே
தள்ளிவைத்தீர் ஊர்வெளியே
தள்ளிவைத்த சேரியர்க்கே மணியம் ஐயாவே!
துள்ளிவந்து காக்கும்தெய்வம் மணியம் ஐயாவே! (20)

மணியம் மணி:
மண்ணிலே பானைகள் பண்ணிடும் குயவன், வேலவா!
மண்களி மண்ணையே மண்டையில் கொண்ட, நீ போடா, போ!
மக்களை மாற்றிடும் இடையரின் பின்னே, நீ போடா, போ (21)

பூ. வேலவன்:

தாழ்ந்தவர்கள் வாழ்வதையே
தாங்கமுடி யாதவரைத்
தாங்குதற்கே போய்யா, போ மனிபம் ஐயரே.
தீங்கு செய்யப் போய்யா, போ மனிபம் ஐயரே.

(இருவரும் பிரிந்து செல்கின்றனர்) 22

திரைக் களம் பதினொன்றைக்
கடக்கிறோம்.

திரைக் களம் 12

இடம் : நல்லூரார்த் திண்ணைப் பள்ளி

பொழுது : காலை

காதையர் : செம்மலார், கார்வண்ணர், முருகடியார், பள்ளி மாணவர்.

அமைவு : தமிழ்த் தெருவில் திண்ணைப் பள்ளியை நோக்கிக் கார்வண்ணரும் முருகடியாரும் உரையாடியபடி வருகின்றனர்; திண்ணைப்பள்ளி வாயிலில் செம்மலாரும் மாணவரும் வரவேற்க நிற்கின்றனர். பள்ளி முன்றிலில் இருவரும் வந்துள்ளனர்.

செம்மலார் :

அறிஞரே, வருக! அடிகளே, வருக!
பொறிகளாம் பள்ளிப் பொன்வண் டுகளும்
'வருக'-என என்றன் வாயால் அழைக்கிறார்.
வருக, வணக்கம்! வணக்கம், வருக!
மாணவப் பிள்ளைகாள்! மாண்புடை இருவரைக்
காணப் பெற்றோம்; கார்வண்ண அறிஞர்
அறிவில் வல்லுநர்; அதன்வழி நிற்பவர்;
பொறிஉணர் வதனில் பொருந்திய சான்றோர்;
அரசோ டாட்சி அமைப்பு நெறிகளை
முரசறை அறிவொடு முழுமையாய்க் கொண்டவர்;
மாந்த இனத்தின் மகிழ்வும் மதர்ப்பும்
ஏந்தி மகிழ் பவர்; ஏக்கமும் தாக்கமும்

... 149 ...

எற்றே இளைத்த ஏழையர் நிலையை
ஏற்றி, உணர்விலும் இளைத்த இனத்தை
போற்றி வளர்க்கப் புகுந்தவர் சிலரே.
சாற்றிய இக்கார் வண்ணப் பெருமகன்,
தாழ்ந்தீ ஒடுக்கித் தளர்த்தப் பட்டு
வாழ்ந்தறி யாது, வறுமை வீழ்ந்துள ஆதி
திராவிடர் வாழ்வைத் திருத்தத் தாமே
இராவிடம் இவையென இன்று முனைந்துளார்.
நன்றுநாம் காண நயந்து வந்துளார்;
ஒன்றிநின் றழைத்தோம்: ஒளியே, வருக!

மடத்துக் குள்ளே மடத்தை நீக்கி,
குலத்துக் குள்ளே குந்திய விளக்காய்
முடங்கிக் கிடப்பதை முறித்துத் தள்ளி,
அடங்கிச் 'சிவனே' என்றிரா தெழுந்து
மடத்துக் இனை குள்ளொரு பகுத்தறி வொளியாய்த்
தடத்தில் இனத்தைத் தன்மா னத்தைப்
பிடித்து நடக்கும் பெருமரு கடியார்.
துடித்த பேச்சினால் தடித்த தோலரை இடித்தும்
இடித்துப் பேசும் இயல்பர்; சைவம்
பொய்யாய்ப் போனதை மெய்யாய்க் காட்ட
தொய்யாத் துணிவுடன் தொண்டு செய்பவர்;
தந்தார் வருகை தமிழ்உணர் வுடனே
வந்தார் மகிழ்ந்தே வரவேற் கின்றோம்.
வருக! வண்டுகள் அருந்தத்
தருக, தமிழ்த்தேன்; அருள்க வாழ்த்தே!

... 150 ...

(அனைவரும் பள்ளித் திண்ணையில் அமர்கின்றனர்.
அமராமல் நிற்கும்.)

அழகுமலை:

அய்யா, வணக்கம்! பெரியீர், வணக்கம்!
இறிஞரே! அடிகளே! அழகு மலைநான்;
பரிபுடன் வணங்கினேன்
பொறுத்திட வேண்டும்
நறுக்கென ஐயம் ஒன்று
பற்றிய தென்னை!
கற்றபே ரறிஞர் கார்வண்ண ரையா
புத்த மதத்தில் புகுந்ததை
எண்ணினேன்; ஏனென அறியக்
கண்ணிய தென்னுளம்
தொப்பை மதங்கள் குப்பைக் குழிகள்;
குப்பைக் குவிக்கின் குழியிலா தெளிர்நீர் தோன்றும்?
மக்களை மடக்கித் தாழ்த்தி
மக்குக ளாக மடித்தவை மதங்கள்.
சின்னாள் முன்னர் சிறப்புரை ஒன்றில்
"இந்நாள் அதனில் [illegible] உயர்ந்தது
புத்த மதம், அதில் புன்தாழ் வில்லை
பித்தமாம் பிறமத வெம்மையின்
ஊதி திராவிடர் அகன்று
போதி மரத்து நிழலைப்
பற்றலாம்" என்றே பகர்ந்ததை முறையா?
ஒத்துக் கொண்டால் மக்களைச்
செத்துப் போகச் செப்புக என்பேன்.

... 151 ...

கார்வண்ணர் :

புத்த மதத்தில் புகுதல் நன்மையே;
ஒத்த ~~அறிவுண்~~ டெனக்கு.

இருந்த மதத்தில் இழுந்திடும் நோய்க்கு
மருந்துதான் புத்த மதம் .

கடவுள் வழிபாடு , கண்மூடிக் காதை
கடந்தது புத்தக் கனிப்பு

யானொரு பவுத்தன்; இனத்தைக் இனத்தார் ஒழுகுதராய்க்
காணுதல் என்கருத் தாம்.

முருகடியார் :

இடையிடாய்ச் சொல்ல எழுந்தேன்; கருத்தை ஐய
எடைபோட வேண்டுவன் ஏந்தால் — கடைநிலை
மக்களை மாற்றி மேல்வாழ்வு தந்திடும்
தக்கபணி மேற்கொண்டீர் தந்தையாய் — ஒக்கநின்றே
ஒத்துழைப்பேன்; எப்படியும்போல ஒன்றிடுவேன்; ஆனாலும்
புத்த மதத்தில் புகுத்துதல் — ஒத்ததன்று
இக்கரைக் கக்கரை பச்சையாம்; உண்மையில்
அக்கரை நன்மைகள் இக்கரையில் — மிக்கவுண்டு;
இக்கரை நோய்களும் அக்கரையில் உண்டுண்டு;
போக்கைக் கண்மூடிக் காதை,நம் — பீக்கையுண்டு:
புத்தசித் தார்த்தன் புக்குந்தன் நிலைவூற்றாம்
சித்திரைத் தன்னிலவைச் சீறியே — கொத்தும்

... 152 ...

'இராகு' எனும் பாம்பாய்ப் பிறந்தான் மகன் என
'இராகுலன்' என்றேதான் இட்டான் — அராப்பெயர்
இஃதொரு கண்மூடிக் காளையே; புத்தரும்
அஃதிற் விலக்கே இலை. (7)

கார்வண்ணர்:

சித்தார்த்த னாயிருந்து செய்தபிழை; புத்தறிவில்
புத்தனாய்க் கண்திறந்தான் பின். (8)

கடவுள் வழிபாட்டில் கண்டதிலை நன்மை;
விடவேண்டும் என்பேன் விரைந்து. (9)

முருகடியார்:

கடவுளென்னும் உண்டென்று காட்டாமை பின்னை பாலே
'கடவுளில்லைப் பாவியெனக் கண்டோம் — திடமாக
'உண்டுகட வுள்'என்னும் ஊறிந்த கொள்கையைக்
கொண்டுநின்ற எந்தமிழர் கூட்டினார் — பண்டும்
"இறைவன் "அடிசேர்ந்தார்"; + "தாள்சேர்ந்தார்" + என்றும்
இறைவன்றான் "ஆதிபக வன்"என் + — றதையும்
பொதுமறையை எந்தம் தமிழ்மறையாய்க் கொண்டோம்;
புலவராய் வந்தவரும் போற்றி — அதுகொண்டார்.
செந்தமிழின் பாக்களெலாம் சீர்க்கடவுள் செய் அருளைத்
தந்துதந்து பேசுதல் தானுண்மை — முந்தையோர்
கட்டிவைத்த கோயில்கள் [illegible] காணும் கடவுளருள்
கொட்டிவைத்த பேழைகள்; இவ்வுண்மை — விட்டுவைத்த
புத்தமதம் எந்தமிழர் பூட்கைக்கு ⊗ எள்ளளவும்
ஒத்ததன்று ஏற்பதும் ஒன்று. (10)

+ திருக்குறள்: 3,4,7,8,10.
⊗ பூட்கை = [illegible]

சேரமான்:

அடிகளார் அருள்வணங்கி அடியேன், யான் சிலசொல்வேன்:
படிகளெலாம் கடந்ததமிழ் பகைகொண்ட அவாள்செயலால்
அடிமூலம் குலைந்ததையும், அருங்கருத்து சிதைந்ததையும்
அடிகளார் மிகஅறிவார்; அவற்றுள்ளே சிலசொல்வேன்: (11)

அன்பதுதான் சிவமென்றும் அறிவான தெய்வமென்றும்
பண்பதுதான் அருளென்றும் பகர்ந்துள்ளார்; வள்ளுவரும்
எண்வகையாம் குணங்களையே இறை என்றே உருவகித்தார்;
பின்வந்தோர் குணம்விட்டுப் பிடித்திட்டார் உருவகமே. (12)

ஆதி என்னும் புலைச்சிக்கும் பகவன் பார்ப் பனனுக்கும்
பாதையிலே வள்ளுவனார் பிறந்தார் என் றோதுகின்ற
காதையது கட்டிவிட்ட கரடிப்பொய்; அதைஏற்றால்
ஓதியது பெற்றோரே இறை என்று கொளவேண்டும். (13)

குணங்களையே கருதாமல் உருவைக்கற் பித்தோரை
இவண்கண்டு கடவுளைக்கற் பித்தனரே மடையனென
மனங்கொண்டு பெரியவர்வாய் மலர்ந்திட்டார்; அதைப்பற்றி
மனங்கொண்டு கடைப்பிடித்தல் மாந்தர்தம் கடமையதே. (14)

அடி என்றும் தாள் என்றும் அறைந்ததனால் இறையதனை
வடிவென்று கொள்வது வழுவேயாம்; எண்குணத்தான்
அடி என்று குணங்களையே உருவகித்தார்; அக்குணங்கள்
அடிவரையும் ஆழ்ந்தறிதல் எனுங்கருத்தே ஏற்புடைத்தாம். (15)

கோயில்கள் கதையிதுதான்: கோக்களாய் அரசாண்டோர்
போயடக்க மானிடம் புதைத்தெழுந்த நடுகல்லே
தூயதெனும் இலிங்கமதாய்த் தொடுத்திட்டார்; கதைவளர்த்தார்.
கோ-இல் ஆம் சொற்பொருளே குறித்துநிற்கும் சான்றாகும்.

மாலவன்:

உலகத்தில் பெரும்பாலோர் உண்டென்று கடவுளை உரைக்கின்றாரே
சிலமக்கள் 'இல்லை' எனில், அவர்பற்றிச் சிறப்பின்றி வள்ளுவர்தாம்
"உலகத்தார் உண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்
தலகையா வைக்கப் படும்" என் றுரைக்குறளும் ஆக்கினாரே. (17)

செவ்வேள்:

ஆக்கினார், எந்த அதிகாரத்தில்?
ஆக்கினார், கடவுள் வாழ்த்திலா?
ஆக்கினார், புல்லறிவாண்மையில்;
ஆக்கினார், அறிவின்மை விளக்கத்தில்.
ஆக்கியதில் கடவுளுக்குத் தொடர்பில்லை.

'உண்டு உலகம் உருண்டையாய்' என்றால்,
'இல்லை தட்டையே' என்பான் பேய்.

'உண்டு சாதி வேற்றுமைகள்' என்பார்
உலகத்தில் பெரும்பாலோர்;
'இல்லை சாதி, மதப்பேய்' என்பார் பேய்களா?

~~ஒரு பெண்ணால்~~ ஊரறிய நாடறிய 'இயேசுபேர்
~~ஒருநாளில் நாயேசர்~~
உயிர் துறந்தது உண்டு' என்றால்
'யார்சொன்னார்? இல்லை' என்போன்
பாருக்கே மதத்தலைவன் என்றாலும், பேய் பேய் பேயே.
"பண்புடையார்ப் பட்டு உண்டு உலகம்" என்பார் உலகத்தார்;
இல்லையென்பான், பேய்! பேய்! பேயே!

இ திருக்குறள்: 850
+ " : 996

"பிறர்க்கென வாழ்நர் உண்மையான்
உலகம் உண்டு" என்றான் பண்டைப் பாண்டியன் இளம்பெருவழுதி;
'இல்லை தமக்கென வாழ்நரால்' என்பான், பேய்! பேய்! பேயே! (18)

சேரமான்:

உரைகளிலே பரிமேல் அழகர்தம் உரைமட்டுமே
இறை, மறுமை, இருவினைகள் இடும்பைகள் எனவுரைக்கும்.
பிறஉரைகள் அறிவுடைமை பிரிக்காமல் உரைப்பனவாம். (19)
கறையாகும் கடவுளெனக் கலந்துரைத்தல் இக்குறட்கே.

மன்னார்:

எத்தனையோ பெரியவர்கள், ஏந்தல்கள் கடவுளெனும்
வைத்திலை உள்ளத்தில்; அத்தகையோர் பேய்களா? (20)

அறிவியலில் வல்லுநரும் அரசியலில் பேராளியும்
நெறியான வாழ்வினரும் நினைத்திலரே! பேய்களா? (21)

கடவுள்பற்றிப் பேசுவதோ? கருவறையில் வணங்குவதோ?
உடலாலும் செய்யாதோர் உலவுகின்ற பேய்களா? (22)

'கண்டவரும் விண்டிலரே; விண்டவரும் கண்டிலரே'
என்றவரும் [illegible] சாங்கியராய் நின்றவரும் பேய்களா? (23)

'இல்லை' என்ற புத்தரொடு 'தொல்லையிதைக் கற்பித்தவன்
எல்லையிலா மடையன்' என்ற எங்கலையா பேய்! பேயா? (24)

சாக்கிரடீசு, அரிசுடாடில் சார்ந்துவந்த பிளாட்டோவும்
ஐக்கவில்லை கடவுளெனும்; உரைப்பன்டோ பேய்களாய்? (25)

கதைகளிலே கற்பனையில் கடவுள்காட்சி தந்தனராம்;
அதைஇந்நாள் எவர்கண்டார் அனைவருமே பேய்களா? (26)

(x) புறநானூறு : 182 - 9, 1.

முத்தமிழன்:

பண்முதல் கடவுள்பற்றிப் பகர்வருண்டு, நண்பர்களே!
பகையுமுண்டு; இல்லையென்று பகர்ப்பதுண்டு, நண்பர்களே!
கண்டுகொள்ள வேண்டாமிதை கழித்திடுவோம், நண்பர்களே!
கண்டிக்கவும் வேண்டாமிதைக் கடந்திடுவோம், நண்பர்களே! (27)

முண்டியதில் முந்துவதை முடித்துவிட்டே, நண்பர்களே!
முத்தமிழைப் போற்றுதற்கு முந்திடுவோம், நண்பர்களே!
தொண்டுசெயும் பூசையென்று தொழுவதனை நண்பர்களே!
தொலைத்துவிட்டு வாழ்வதற்கு வகைபெறுப்போம் நண்பர்களே! (28)

இசுலாமியர் 'அல்லா' என்று இசைப்பதுண்டு, நண்பர்களே!
'இல்லையதற் குருவம்' என்று இயம்பலுண்டே, நண்பர்களே!
'மோசமோசென்று பேசுவதை முடித்துக்கொண்டே, நண்பர்களே!
மொத்தத்திலே குணங்களிலே முனைந்திடுவோம், நண்பர்களே! (29)

செம்மலார்:

கடவுளைப் பற்றிக் 'கடகட' என்றும்
'படபட' என்றும் பட்டி மன்றமாய்த்
திண்ணைப் பள்ளியைத் திகழச் செய்தீர்;
புன்னைக் கீழே புகுது நடவீர்;
கார்வண்ணர் பேச்சில் கரடியே விட்டீர்;
சீர்வண்ணக் கருத்தைச் செப்பிட வேண்டினேன்:
தொடர்க கருத்தை! [illegible] தொடர்ந்து
படர்க மாணவர் படர்கொடி எனவே. (30)

கார்வண்ணர்:

கடவுளைப் பற்றிக் கருதாது புத்தம்;
கடப்பது துன்பமே கருத்து. (31)

அவாவினால் துன்பம்; அதனால் அவாவைத்
தவிர்என்று புத்தம் தரும்.

முருகடியார்:

திருமலி சைவத்தும் தேர்ந்த அவாவின்மை
பெருமலி கோட்பாடே; பின்னும் — திருமூலர்
"ஆசை அறுமின்கள்; ஆசை அறுமின்கள்!
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்!
ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்;
ஆசை விடவிட ஆனந்த மாமென்றே — ஆசையையே
நீக்கிப் புதுமை நிகழ்த்தினார்; சைவமே
போக்கும் அவாவைப் புதைத்து.

அறிவன்னை:

மதச்சார் பில்லாத மாண்பார் திருக்குறள்
அதிகாரம் ஒன்றை அவாவறுத்தல் என்றே
பதித்ததே: "அவாஇலார்க் கில்லாகும் துன்பம்"
விதித்ததே அஃதோர் பொதுமறை யாகுமே.

சொக்கர்:

குறளும் சங்கநூலாம் திரளும் காப்பியமும்
குறைவே; வடமொழியின் உயிர்ப்பே.
அருளும் புராணங்களும் அமையும் இலக்கணமும்
அருமை வடமொழியின் பெயர்ப்பே;
பொருளும் கருத்துக்களும் மிளிரும் தமிழ்மொழியும்
பொழியும் நான்மறையின் பிறப்பே
வெருளி வடமொழியார் திறலி உரைப்பதன்று;
கருவி நானப்போது மதிப்பேன்.

செல்வரேன்:

புல்லும் தருட்டையாய்ப் பேசுவதுண்டு;
புழுக்குவிகளும் தலையாட்டக் கூசுவதில்லை;
கொக்கரே, எப்படியோ கக்கிவிட்டார்.
எக்காலத்தும் கீழறுப்புகள் இல்லாமலில்லை;
[illegible] வடமொழியின் பிறப்பா இவை நூல்கள்? (36)

மனுநூல் சொல்லும்
"உழவுத் தொழிலை மறையறிந்த பெரியோர்
பழிப்பதுண்டு; ஏனென்றால்,
நிலத்தாய் தன்னை இரும்பு முனையால்
குத்திப் பிளக்கிறதன்றோ?" (x) – என்றே

எமது குறளோ,
"சுழன்றும் ஏர்ப்பின்ன துலகம்; அதனால்
உழந்தும் உழவே தலை" (+)
உழுபவன் சீர்மைகள் –
மனுநூல் உரைக்கும்

சாதியில் நாலாஞ் சாதியாய்
உரைத்தது நான்மறை
"உழுவார் உலகத்தார்க் காணி" +
"உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்" ×
உரைத்தது தமிழ்மறை.
இவையெலாம் வடமொழி பெயர்ப்பா?
இல்லை, உளறுவாய்த் தடிப்பா?

... 159 ...

(x) மனு: [illegible]
(+) திருக்குறள்: 1031 × திருக்குறள்: 1033
\+ ,, : 1032

அந்த வட்டாரப் பேச்சுக்கள்
தலைமுறைப் பிறவி நோய்
இல்லையேல்
தலைக்கிறுக்குப் பித்த நோய்!

தட்டிக் கேட்காவிட்டால் தம்பி சண்டைக்கு வண்டன்
நுழைந்து வரும் அடாவடிகளை!
வராவிடில்
நுழைந்துச் செல்லும் விடாப்பிடிகளிடம்!
எமக்கு
துறைகளில் அக்கார அடிசில்!
அடாவடிகளோ சீடை, முறுக்கு!
தமிழரின் மேன்மையை இகழ்ந்தவனைத்
தாய் தடுத்தாலும் தகர்ப்பவன் தமிழன். (37)

அறிவன்பன்:

முரசொலி போன்ற முழக்கினை தம்பி!
கரசல் செயலினர் காலம் கனிந்தால்
உரவோர்; உதிர்த்திடு! உன்னெழுது கோலால்
முரசடி! உன்னால் முடியும் தம்பி! (38)

மாலவன்:

நற்றமிழும் வடமொழியும்
நன்கறிந்தேன் சொல்கிறேன்: தமிழ்நூல் தம்மில்
உற்றிருந்த ஒழுக்கநெறி
கற்றறிந்த அவைதமது மொழியில் ஆக்கி
மற்றுள அருந்தமிழ்நூல் [illegible] மொழிபெயர்த்துத் தம்நூல் என்றே
வெற்றுரைகள் விரிக்கின்றார்
வடவர்க்குத் தலைகொழுத்த பிறவி நோயே. (39)

... 160

நேயவாணன்:

உலகெலும் சொல்விதை உள் எனும் வேர்ச்சொலால் கண்டெடுத்த
உலக முதன்மொழி உயர்தனிச் செம்மொழி; உயிரெழுத்தில்
அலகிடு 'ஈரு, ஒளா' உயிர்மெய் ஒலிகளைச் சொண்டமைந்த
கலக மொழியோ கவிதமிழ்த் தாய்க்குவ பிந்தியதே. (40)

சேரவாணன்:

எழுத்திலா வடமொழிதான் எழுதாமல் ஓதிஓதி
எழுதாத கிளவியென இசைத்ததுதாம் நான்மறைகள்;
பழுத்தமொழித் தமிழெழுத்தை பார்த்தியவர் எழுத்தமைத்தோர்
கழுத்தறுப்பைச் செய்கின்றார்; கருவறுக்க வேண்டியதே. (41)

தமிழ்ஒன்றித்த ஒருநாட்டில் தான்புகுந்து கலந்திட்டே
கமழ்ந்திருந்த ஒருநாட்டைக் கன்னடமாய்த் தெலுங்கதுவாய்
இழிக்கின்ற மலையாள மொழிகளாய்ப் பிரித்திட்டே
உமிழ்செயலால் நால்நாடாய்த் துண்டாக்கிக் கெடுத்ததன்றே. (42)

செம்மலார்:

குழுமம் எரிமலைக் குழிகள் போலும்
தமிழும் உணர்வும் தழுவி முழங்கிட;
திண்ணைப் பள்ளியில் திகழ்ந்த இலையெலாம்
பள்ளி வயலில் பலர்தும் காடியில்
கொள்ளைப் பயல்கள் கூடும் இடத்திலும்
விழாச்சந் திப்பில் விளையாட் டரங்கில்
விழாப்போட் டிகளில், வீரப்பா சறையில்
படுக்கை இடத்திலும் குடுக்கை விடத்திலும்
இருக்கை கிடைத்தால் எந்த இடத்திலும்
உழத்தி யிடத்தே, கிழத்தி யிடத்தே
அழுத்த மாகவும் அன்பைக் கலந்தும்

தமிழ நீடத்தே தருக பாங்காய்!
தமிழர் உயர்ந்து தலையை நிமிர்த்தினால்
அயலவர், நரியார்; அவர்க்குத் துணிவே
நமரால் வந்ததே; நன்றாய் உணருக!
மகளி ரிடத்தே மனத்தில் பாய்ச்சினால்
மகவி னிடத்தே மயமாய்ப் பரவும்;
மழலைச் செல்வம் மதர்த்திடச் செய்வர் [redacted]
அழலாய் உணர்வை அணைத்தே வளர்ப்பர்;
அவ்விது வளர்ந்தால் அடாவடி மொழியர்
கனவிலும் நினையார் கவிதமிழ்த் தாழ்வை;

எந்தக் கருத்தையும் இந்த முறையில்
தந்தால் பரப்புதல் தக்க பயன்தரும்;
~~தப்பாமல் செய்க; தவறாமல் செய்க;~~
பகுத்தறிவோடு தன்மானத்தையும்
புகுத்துக! அறிவே பொங்கிடச் செய்க!
தப்பாமல் செய்க; தவறாமல் செய்க!
இப்போது கார்வண்ணர் கருத்தைச்
செப்ப விடுக; செவிகள் திறக்கவே! (43)

கார்வண்ணர்:

மொழியுடன் பகுத்தறிவு விழியை மறைப்போர்
இழிவை வளர்த்தனர் இங்கு. (44)

சங்கத் தமிழ்நூல் சுழிக்குப் பொய்யிலா
தங்கப் பகுத்தறிவுத் தட்டு. (45)

எந்தவொரு நாளும் இறைவன் படைப்பென்றாம்?
எப்படித்தே புத்த இயல்பு (46)

புத்தர் வழங்கிய புத்தொளிக் கொள்கைகள்
ஒத்தாய்ப் பகுத்தறிவுக் கோப்பு. (47)

ஆன்மா மறந்தான்; அறநிலைத்த நன்றெனும்
சான்றும் பகுத்தறிவுச் சார்பு. (48)

விண்பூதம் அன்று; வளி, மண், நெருப்பு, நீர்
என்ப தறிவின் கேற்பு. (49)

செம்மலார்:

இவைஎம் கொள்கைக் கிசைவே; ஆயினும்
கவையே தொழுகைக் கடமை;
எவரும் மதமெனில் ஏற்கும் பிழைப்பே. (50)

அறிவண்ணல்:

கோயில், கடவுள், குருக்கள், வழிபாடு,
தீயில் வேள்வி, திருவிழா, காணிக்கை
வாயில்கள் பார்ப்ப வியத்து வருவாய்க்கே;
தாயிலாப் பிள்ளை தமிழர் இவற்றினால். (51)

முருகடியார்:

கோயில்கள் நந்தமிழர் கொட்டிய நல்லுழைப்பின்
வாயில்கள்; கல், செம்பு, பொற்சிலைகள் — ஒப்பிலாச்
சிற்றுளியின் கைத்திறத்துச் சீர்வரிசை; வான்முட்டும்
கற்றளிகள் நந்தமிழர் காண்வியர்வை — வற்றாத
பாய்ந்தால் வாய்த்துப் பசிதீராப் பார்வைக்கு
நோய்ந்த குளிர்கலையின் தோப்பாகும் — வேய்ந்ததாம்
நம்முழைப்பு, நம்அறிவு, நம்செல்வம், நம்முடைமை,
நம்முரிமை, நமமயில்லம், நம்கடமை — நம்மவரே
நமதில்லை என்றுரைத்து நாம்விடுத்தல் நன்றாமோ?

எமதென்றே எய்திடுவோம் எற்று. (52)

அறிவண்ணல்:

நம்மவர் கோயில் நமக்குரித் தென்றால்
நம்மை கருவறை நாடா தொதுக்கி
~~[illegible]~~
நம்மவர் தீட்டென நடுத்தெரு போக்கி
தம்மார்பு நூலவர் தங்கிய தேனோ? (53)

வாயில் அமைத்தவர் வாயிலுள் போவாரா?
போயில சீர்வரிசை பூண்டவள் தங்கையா?
ஆயின சிற்பம் அமைந்தவன் சிற்பியா?
கோயில்கள் கல்வர் கடாரம் என்பதேன்? (54)

சேரமான்:

"முன்னவர் கோயில் பூசைகள் முட்டிடின்
மன்னர்க்குத் தீங்குள; வாரி வளங்குன்றும்"
என்னும் திருமலர் எற்றிய மந்திரம்
பன்னியே பேசிப் பரவிடும் சைவத்தார் (55)

"பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்தன்னை அர்ச்சித்தால்
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்:
பார்கொண்ட நாட்டுக்குப் பஞ்சமும் ஆமென்றே
சீர்கொண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் ~~[illegible]~~ தானே" (56)

என்றவொரு திருப்பாடல் அதையடுத்தே உரைக்கின்றோ?
இன்றுவரை சிவமதத்தார் இதற்கேற்ப முயன்றாரோ?

திருமந்திரம் : 518
,, : 519

குன்றுயர்ந்த திருக்கோயில் குருக்கள்தம் குறையன்றோ?
தொன்றுவந்த மந்திரநூல் தொழுவாரே சிவங்கொண்டார்?

"பேர்கொண்ட" இப்பாட்டைச் சீர்கொண்ட சைவத்தார்
யார்கொண்டார் எண்ணத்தில்? ஏன்கொண்டு போகவில்லை?
ஊர்கொண்ட கோயிலிலே ஊர்கின்ற பார்ப்பனர்தான்
வேர்கொண்ட தெவ்வாறு? நேர்கண்டும் தூங்குவதேன்?

கவி மாணிக்கம்:

தமிழ்மண்ணில் தமிழ்மன்னர்
 தமிழர்களால் எடுப்பித்த இறைவன் தளிகள் உண்டு.
தமிழ்ப்போற்றி செய்வதற்குத்
 தமிழ்ப்புலவர், தமிழ்நூல்கள் தமைத்த ஈண்டு.
தமிழ்ப்பகைவர் பிழைப்பிற்குத்
 தமிழ்ப்பேசி வடமொழியில் வளைத்த தூண்டு.
தமிழ்க்கடவுள், தமிழ்முருகன்
 தமிழ்க்கோயில் கருவறையில் தமிழ்தான் இல்லை.

எந்நாட்டில் எந்நாட்டு
 மொழிவிட்டுப் பிறநாட்டு மொழியை நாட்டி
முன்னாட்டும் பூசெயிலே
 முட்டுநீறால் மாட்டியவர் முனைவர் நாட்டிக்
கன்னாட்டுக் கடவுளுக்கு
 கடன்நாட்டும் கற்பூரம் காட்டி நிற்பார்;
கைந்நாட்டுப் பேர்வழிபோல்
 கன்னித்தமிழர் காணிக்கை நாட்டி நிற்பார்.

வண்டொன்று மலர்க்குள்ளே
 வந்துதேன் உண்டாலும், மலர்த்தாள் காலால்
கொண்டுசென் றிணைப்பருட்டும்;
 கொந்தான மலர்க்குள்ளே கொடுக்குக் கைகால்
நண்டொன்று நடந்திட்டால்
 நல்வன்றி மலருக்கு நலமா சேரும்?

சின்டொன்று புகுந்திட்டால்
    சீர்க்கோயில் சிதைவோடு சிறப்பும் தேயும். (60)

நம்மியக்கம் தம்மான
    நல்லியக்கம்; பகுத்தறிவின் இயக்கச் செய்யும்;
வெம்மயக்கில் இயங்குகின்ற
    வெறியக்க வடமொழியின் மயக்கம் தீர்க்க
எம்மயக்கும் இல்லாத
    எதிரியக்க முருகடியார் இயக்கம் ஒன்றைத்
தம்மியக்க இயக்கமெனத்
    தமிழியக்கம் தயக்கமின்றி இயக்க வேண்டும். (61)

முருகடியார்:

செந்தமிழின் போற்றிசெய்ய வேண்டுமென்ற ஓரியக்கம்
தந்துள்ளோம்; நம்மவர்தாம் தாங்குகின்றார் — மைந்[illegible]
நீவிர்தாம் நல்லுணர்வும், நீடுதமிழ்த் தொண்டுளமும்
பூவிரியும் சோலையாய்ப் பூத்தவர்கள் — நாவிரியும்
போற்றித் திருவகவல் பொன்வாசகர் வாய்மொழிகள்
ஏற்றித் தொழுதிடவும் எம்முடையே — மாற்றமின்றி
ஒத்துழைத்தால் ஒக்காத ஒன்றுமுண்டோ, ஒவ்வாச
ஒத்துழையா நம்மவரும் ஒட்டிடுவார் — முத்திரையாய்
என்னிச் சீரானின் இறைவன் அருளாலே
பண்ணாம் தமிழ்ப்பாவின் பாங்காலே — கன்னலதை
'வென்றிடலாம் வாரீர்!' என நண்பரை அழைக்கின்றேன்;
சென்றிடுவோம்; சேர்ப்போம் சிறப்பு! (63)

மகிழ்நன்:

அறிவுப் பண்ணையினை உடைத்தோம் — அருள்
அடிகள் பின்னேவழி நடந்தால்
இறைவன் அடியவர்கள் பலரும் — தமிழ்
இனத்தை எதிர்ப்பவர்கள் சிலரும்
'இறையை மறுக்கின்றவர் வந்தார்;— இவர்
இடிப்பார் கோயிலையே' என்பார்;
கறையைப் பூசுவார் அடிகளை!— அவர்
களங்கம் வீசுவார் முடிவாய்! (62) (64)

எதிர்க்கும் கோயிலார்க்கே ஏற்றம் — நாம் இதனை
இதனால் தந்ததாகும் மாற்றம்;
எதிர்க்கும் செயலைவிட்டு நாங்கள் — இங்கே
இப்படியே அடிகட்குத் தாங்கல்
எதிர்க்கும் இனத்தவர்தாம் மொழியை — அங்கு
எதிர்க்கும் கருத்துப்படப் பழியை
எதிர்க்கும் பேச்சுரைகள் கொண்டே — எங்கும்
எதிர்த்து முடக்கிடுவோம் நன்றாய்! (65)

காரிவண்ணர்:

புத்தத்தின் கோயில் பொதுமக்கள் சங்கமே;
புத்தர் அதன்தலை வர். (66)

"மக்கள் பதக்கள்" எனும் புத்தர் தொண்டினால்
மக்களின் நாவர் மகிழ்ந்து. (67)

பிறப்பொப்பாடல் மேன்மை, இறப்பிலும் சீர்மை
உரைப்பதே புத்தத் தொண்டு (68)

சாதிச் சழக்கு சரித்திடும் சூழ்ச்சிகள்
போதி மதத்தினால் போம். (69)

தாழ்த்தி ஒதுக்கல் தகாதெனச் சாடியே
வீழ்த்தும் புத்த வினை. (70)

அனைத்துயிர் மாட்டும் அணைத்திடும் அன்பில்
முளைத்தது புத்த முதல், (72)

புத்தம் புகுந்தார் புதுவாழ் வடைவர்;
ஒத்தனர் யாரும் ஒருங்கு (73)

இவற்றினால் ஆதி திராவிடர் புத்தம்
உவத்தலால் உண்டே உயர்வு. (74)

பகுத்தறி வாளரும் பற்றலாம் புத்தம்
செகுக்கலாம் சாதிச் செருக்கு. (75)

முருகடியார்:

சாதிகள், வேற்றுமை சாராத சைவந்தான்
ஆதிமுதல் சைவம்; அதுதன்னில் — தீதில்லை.
தீட்டில்லை; கோயிலுக்குப் பூட்டில்லை; பார்ப்பனரின்
கூடில்லை; வேள்வித்தீ மூட்டில்லை — காட்டினால்
ஆவுரித்துத் தின்னும் புலையனும் நீறணிந்தால்
நாம் வணங்கும் தெய்வமென நாட்டினார் — பாவிரித்துச்
சேக்கிழார் தீட்டும் பெரிய புராணத்தில்
நோக்கிய தொண்டர்தம் பட்டியலை — நோக்க
புலையர், பறையர், குயவர், குறும்பர்,
வலையர், இடையரொடு வண்ணார், — உழவரும்

. . .

வேட்டுவர்[9], பார்ப்பனர்[10], பாணருடன்[11] ஈழவரும்[12]
முட்டுகின்ற சாலியர்[13], வாணியர்[14], — தீட்டில்லா
ஒத்த அடியவராய் ஓங்கியதைக் காணலாம்;
பித்த உயர்வுதாழ் வில்லையே — ஒத்தே
அரசர்[15], அமைச்சர்[16], படைத்தலைவர்[17], வணிகர்,[18]
அரசியர்[19], மூவேந்தர்[20], பல்லோர்[21], — முரசிலா
வேளிரும்[22] நிறைந்தால் வெற்றுப் பகைவிடுத்துக்
கேளிராய்க் கண்டவுடன் வைகுவிப்பார் — முனிவெய்து [illegible]
சேரியாம் நந்தனைத் தில்லைவாழ் அந்தணர்
சாரியாய் நின்றேற்றார் சைவத்தில் — பாரினில்
சைவத்தே உள்ள சமத்தன்மை மாந்தர்க்கு
மெய்வைத்த தொண்டின் மெருகு. (75)

மாலவன்:

திருமாலின் பெருமதத்தும், தெருச்சேரி வளர்ந்திட்ட
திருப்பாணாழ் வார்தம் பாட்டைப்
பெருமானே கேட்டுவந்து பெரியவராம் உலகசா
ரங்கருக்குத் தம்வா யாலே
திருவார்ந்த உன்தோளில் தூக்கிவந்து சேர்க்கச் சொல்லி
உருவார்ந்த தோள்மேலே ஊரறியத் தூக்கிடும் வந்து
உற்றசமம் காட்டிட் டன்றே. (76)

1,2. நந்தனார், 3. திருநீலகண்டர், 4. பெருமிழலைக்குறும்பர், 5. அதிபத்தர், 6. ஆனாயர், 7. திருக்குறிப்புத்தொண்டர், 8. இளையான்குடிமாறர், 9. கண்ணப்பர், 10. அப்பூதி, 11. திருநீலகண்டயாழ்ப்பாணர், 12. ஏனாதி நாதர், 13. நேசநாயனார் 14. கலியர்.

15. மெய்ப்பொருள், 16. இயற்பகை, 17. குலச்சிறை, 18. மானக்கஞ்சாறர், 19. மங்கையர்க்கரசியார், 20. புகழ்ச்சோழர், கழற்சிற்றறிவார், நின்றசீர்நெடுமாறர், 21 ஐயடிகள் காடவர்கோன், 22. இடங்கழி நாயனார்.

நங்கை:

சேரியிலே வளர்ந்து வந்த
பாணாழ்வார் பாதம் பட்டால்
ஊறுபடும் கோயில் என்றே
உயர்தோளில் தூக்கிச் சேர்க்கப்
பேரருளைச் சுரந்து சொன்ன
பெருமாளும் கடவுள் தானே?
சேரிமகன் நந்தன் நேரே
சேரிடம் போடு வந்தால்

தில்லையம் பலத்துத் தூய்மை
தீய்ந்துவிடும் என்ப தாலே
ஒல்லையிலே குழியுண் டாக்கி
உயர்நெருப்பில் குளிக்கச் செய்து
நல்லதொரு பார்ப்பன வன்போல்
நடத்திவரக் கனவில் சொன்ன
வல்லதொரு சிவனார் தாமும்
வணங்குகிற கடவுள் தானே?

நெருப்பினிலே இறங்கு கின்ற
நெருத்தோளில் ஏறு கின்ற
திருப்பத்தில் நாங்கள் இல்லை;
திருக்குலமாம் சிறப்பும் வேண்டாம்;
துருப்பிடித்தே இருக்க வில்லை;
துருப்பிற புரட்சி யேதான்;
இருப்பைத்தான் நினைந்து சொன்னேன்;
இதற்காகப் பொறுத்தல் வேண்டும்

... 170 ...

ஒருநந்தி சேர்க்கப் பட்டார்;
ஒதுக்கிய நந்தர் இன்றும்
பெரும்பந்திப் பறைய ரேதான்;
பெயர்சேரி சேரி யேதான்;
திருநந்தி விலக வில்லை
தில்லைவாழ் அந்த ணர்தாம்
திருந்துவதாய்த் தோன்ற வில்லை.
திராவிடரின் எழுச்சி தீர்க்கும்.

காரவண்ணர்:

வாள்வீச்சாய் வீசியே தூள்பறக்கி நிற்கின்ற
வேல்பேச்சாள் யாரிந்த வெடி?

செம்மலார்:

நல்லூர்ச்சேரி நல்கிய புதையல்;
வல்லூரச் சாதிக்கு வாய்த்த துரும்பு
பட்டென் றெழுந்து பகுத்தறி வினாவைப்
பொட்டிலே அடிக்கும் புதியசம் மட்டி;
நுண்ணிய அறிவால் பண்ணிய பெண்ணுரு;
திண்ணைப் பள்ளியின் கண்ணகிப் பிறப்பு;
பார்ப்பன மங்கையே கூர்ப்பாம் அறிவெனும்
தீர்ப்பைத் திருத்தும் திராவிடப் புரட்சி;
மங்கையர் குலத்தின் மதர்ப்பு;
நங்கை இவள்பெயர்; நரம்பெலாம் தமிழே.

காரவண்ணர்:

பார்ப்பனப் பெண்கள் பகுத்தறிவில் நம்பெண்போல்
கூர்ப்புடையர் மேல்ஒன்றும் இல்.

கவிமாணிக்கம்:

மக்களிடைக் கலப்புமணம்
    மடித்துவிடும் சாதியினை, கார்வண் ணர்தாம்
தக்கவொரு மணையாளைத்
    தாம்பெற்றார் பார்ப்பனத்தில்; அறிவோர் உண்மை:
தக்கவைத்த இனத்தாரை
    மணப்பதனால் 'தாழ்ந்தநிலை உயரும்' என்பார்;
மிக்குயர்ந்த இனத்தாரை
    மணப்பதனால் உயர்நிலைமை சமமாய் நிற்கும். (85)

இந்நிலையாம் நன்னிலையை
    நன்குணர்ந்து இளையர்தம் பெண்ணை, துணைத்
தந்நிலைமைக் கேற்றநிலை
    தானறிந்து காதலித்தே மணக்க வேண்டும்
இந்நிலைமை பெருநிலையாய்
    இயக்கமுற்றுச் சாதிப் பேய் இறக்கச் செய்ய
எந்நிலைமை எதிர்ப்படினும்
    துணிவுடனே எற்றேனும் இயற்ற வேண்டும். (86)

சொக்கர்:

புரட்சிக் கவிஞரிந்தப் புதுமைக் கருத்ததனைப்
    புகன்றார் அவருடன்நான் இணைந்தேன்.
குறத்தி தனைமணந்த குமரன் மேலினத்துக்
    குமரி தேவானையை மணந்தான்.
மறுத்துச் சாதியினை மடிக்க நினைப்பவர்தாம்
    மதர்த்த முருகனையே மனத்தே
நிறுத்திச் செயற்படுத்தி, நிலைத்த வாழ்வதனில்
    நிறைந்தே இன்புறுதல் கருத்தாம். (87)

அறிவண்ணல்: சொக்கரே. இக்கருத்தில் சொக்கி மகிழ்வதேன்?
அக்க ரையகர அர்வ நிலைப்போ?
தொக்க இருவரைத் துணைக்கொள் திட்டமோ?
எக்குமர னெனும் இருமணம் குற்றமே. (88)

செம்மலார்:
கலப்பு மணமொரு கார்வண்ணர் சிறப்பாம்;
இழப்போ அவர்க்கொன்றும் இல்லை; நாட்டில்
கலப்பு மணத்துடன் கைம்பெண் திருமணம்
விலக்கிய மனைவி மறுமணம் இவையெலாம்
மாந்தர் வாழ்வின் மறுமலர்ச்சி;
ஏந்தச் செய்வோம்; ஏற்றுவோம் மணமே. (89)

மாலவன்:
மருவுதமிழ் மறைபவர்தாம் மகளிர்தம் கைம்பெண்ணின்
மணத்துடனே மறுமணத்தை மறுத்து நின்றே
மழவாகத் தாழ்வாக மிதிப்பதுபோல் ஏசிடுவார்;
ஆனாலோ, மறைநூலில் மறுமணவியல் தன்னில்
"மறுஊர்க்குச் சென்றான் வராவிடிலோ இறந்தாலோ
ஆண்மை ஒய்ந்தோ
துறவிலோ ஐங்குற்றம் துணிந்தாலோ அவள்விடுத்துத்
துவங்கிடலாம் மறுமணத்தை" என்றே சாற்றும். (90)

செம்மலார்:

இன்றுநம் திண்ணையில் இல்லறம், துறவறம்

ஒன்றிவந் தமர்ந்தே உவகை பெருகின.

வருகை அமர்வால் வளர்ந்த உரையாடல்
மெருகென — முறையென — முழக்கென, — முறன்என —
முருகென — உருகென மகிழ்த்தன இங்கே.

வாழ்வியல், தமிழியல், வாழ்த்த மதவியல்,
தாழ்வியல், உயர்வியல், தகாத சாதியியல்,
பாய்விய லுடனே தாழ்வியல் அன்பில்
ஓய்வியல் இன்றித் தோய்வியல் ஆயின.
அன்பியல், அறிவியல், அரும்வர லாற்றின்
பண்பியல், மரபியல், பயனியல், மொழியியல்
நல்லியல் இருவரால் நடந்து சிறந்தன.
இப்பெரும் வாய்ப்பை இனிக்கச் செய்த
ஒப்பரும் இருவரை ஒப்பி வணங்கினேன்;
நன்றி ஒன்றே நம்மால் இயன்றது;
கன்றும் ~~காளையுமாய்~~ ஒன்றிய மாணவர்
நல்லறம் கொள்கை நழுவ விடாமல்
கொள்ளுக இவர்வழி; கொண்டு
அள்ளுக மாந்தர் அனைவர்க்கும் மகிழ்வே. (91)

... 173 ...